Pop Rock & Show

An III nr. 6 104 ★ februarie 1993
★ 16 pagini
40 lei

unora le place

WRAP

POWER

Sub 25

Coşmar pe strada morţii (II)

Star Talk Adrian Enache

Nume noi în rock-ul românesc Alien şi Pantheon

Gălbioara primeşte scrisori

CROCODILE DANDY
un australian la modă

20.000 CONTACTS
IN EURO POP BUSINESS !

INTERNATIONAL ROCK & POP MUSIC DIRECTORY
EURO POP
BOOK

20 Categories including Artists, Organisations, Record Industries, Concert Promoters, Music Media and much more in Europe + first steps to U.S.A. & JAPAN !

AVAILABLE NOW IN YOUR COUNTRY !

U.S.A.
CALL : (1) 213 874 55 88

U.S. $ 65.00

OTHER COUNTRIES :
CALL : (33-1) 42 00 12 11

ASCONA COMMUNICATION
Mr Brad BURKHART
3301 Barham Blvd. Suite 300
LOS ANGELES CALIFORNIA 90068
Fax : (1) 213 874 55 99

For further information

CIR Publishing
Parc de la Villette
211, Avenue Jean Jaures
75019 PARIS - FRANCE
Fax : (33-1) 42 00 64 46

NU PREA ROZ DE LA BRĂILA

Fan-Clubul Michael Jackson nu mai are sediu şi se află în curs de destrămare. Una dintre cele două discoteci din oraş s-a închis. A rămas cea a F.B.T.-ului. **(Iulian Nedelcu)**

SPECTACOL LA ROŞIORII DE VEDE

Cu ocazia deschiderii Casei Tineretului a judeţului Teleorman, Fundaţia pentru Tineret a organizat un spectacol la care au participat Sanda Ladoşi, Carmen Trandafir, Marina Scupra-Dumitriu şi grupul Epilog din Alexandria.

Iuliana-Mireia Cîrnaru

ŞI LA REŞIŢA SE CÎNTĂ

La Casa de Cultură, într-un spectacol muzical, au fost prezentate şi Miss-ele judeţului Caraş-Severin de către O. Ursulescu. Grupul local **Contrast** a susţinut un recital consistent cu compoziţii proprii. **Gina Tănase** a cucerit publicul prin aspect nu şi prin voce. În final **Loredana Groza** a cîntat piese vechi şi foarte noi, unele aduse din Italia.

În urma unui sondaj prin discotecile localităţii am alcătuit un TOP 5. 1. I Will Always Love You - **Whitney Houston,** 2. More And More - **Captain Hollywood Project,** 3. November Rain - **Guns' N'Roses,** 4. Heal The World - **Michael Jackson,** 5. Rock With You - **Inner Circle.**

Christian Voinescu Nikos

FLORI ŞI GRĂDINARI LA RÎMNICU SĂRAT

Sală arhiplină, bilete de 300 de lei. Au participat **Aurel Moga, Mădălina Manolache** (elevă la Buzău), **Maria Dragomiroiu, Mihai Constantinescu,** (Anastasia , prezentă pe afiş, n-a putut veni), **Ovidiu Baciu, Jean Paler** (actor cu mult umor), **Mădălina Manole** (momentul culminant primit cu entuziasm de nedescris de manoliştii). Mădălina a avut trei bis-uri. Spectacolul, prezentat de Octavian Ursulescu, s-a încheiat după miezul nopţii.

Ana-Maria Gomboş

EAST MEETS WEST

Un album despre care aţi mai citit şi poate l-aţi şi ascultat. Aflăm cu plăcere că este programat la o serie de posturi de radio din Detroit, Chicago, Phoenix, New York, Los Angeles, San Francisco. Prima cronică primită de la Dayid Pistrui o publicăm aşa cum este ea preluată dintr-o revistă de specialitate. Dacă va fi nevoie (deşi ştim că vă descurcaţi) vom traduce textul. O premieră pentru noi: un disc româno-american a intrat în atenţia publicului american şi încă onorabil.

ROCK 92 - VOL. I.

Dintr-o serie de trei albume, G.D. Total Service produce şi lansează în sfîrşit primul disc pentru iubitorii de rock menit să le conserve frumoase amintiri concertistice. Prima faţă va conţine piese cu Gillan cea de-a doua cu trupele noastre. Amănunte, după ce veţi lua discul de la magazinul Muzica (vineri, ora 14,00).

PREMIERĂ ABSOLUTĂ LA PETROŞANI

Vineri a avut loc la galeriile de artă "Cameleonul" lansarea discului "S-a votat Codul Penal" şi s-a vizionat pentru prima oară video-filmul realizat de Vasile Vivi Drăgan. Invitaţia a fost făcută de cunoscutul caricaturist Ion Barbu (autor al coperţii primului L.P. semnat de Valeriu Sterian, "Antirăzboinica" din 1978, copertă cenzurată la acea vreme de vigilenţii Electrecordului). Deşi nu s-a făcut vîlvă în jurul evenimentului, spaţiul s-a dovedit neîncăpător pentru cei peste 350 de spectatori. Filmul s-a reluat de 2-3 ori pentru ca toţi cei prezenţi (unii rămăseseră pe afară) să-l poată viziona (45 de minute). Personalităţi politice, administrative şi culturale au ţinut să-l felicite pe V. Sterian. I s-a oferit în dar un costum complet (cu lămpaş cu tot) de miner pe care nu l-a îmbrăcat încă. Tot cu această ocazie s-a lansat şi albumul "Vino Doamne", care n-a pătruns în Valea Jiului pînă acum. Inimoşii fraţi Barbu şi alţi entuziaşti locali au decis ca în perioada 13-15 iunie să "mute" Piaţa Universităţii la Petroşani, doar pentru mineri. Se va cînta, se va vorbi de la balcon, vor fi tarabe, bastoane etc. Probabil că deznodămîntul va fi unul mai fericit decît acum 3 ani.

Aprecierile despre filmul "S-a votat Codul Penal" (primite telefonic la redacţie) au fost unanim pozitive şi se aşteaptă cu nerăbdare apariţia video-casetei.

O precizare din partea firmei Valeriu Sterian şi Compania de Sunet: numărul de telefon 6144193 este valabil doar pentru cei care doresc să distribuie în ţară caseta audio şi discul menţionat. Nu se pot livra mai puţin de 50-100 de bucăţi.

DE TOATE

● Cîntăreaţa americană de folk, **Joan Baez,** a declarat recent că se simte puţin jenată să filmeze un video-clip la vîrsta de 51 de ani. Fosta colaboratoare a lui Bob Dylan s-a hotărît însă, să ducă la bun sfîrşit proiectul fiind convinsă că acesta va fi un excelent suport publicitar pentru noul său album, "Stones In The Road", LP-ul a fost realizat în colaborare cu textiera Mary-Chaplin Carpenter, care va cînta alături de Joan şi grupul său, **The Indigo Girls,** în turneul programat pentru această vară.

● **Garth Brooks, Vince Gill** şi **George Strait** au fost nominalizaţi fiecare la cîte cinci din cele 14 secţii ale "Music City News Country Awards", aflat la ediţia a 27-a. Finaliştii celor 14 secţii au fost anunţaţi pe 01.02.1993 la Nashville, oraşul legendar al country-ului american.

● Un şef indian din tribul seminolilor a fost invitatul de onoare la cocktail-ul prin care cîntăreţul **John Anderson** îşi sărbătorea primul său disc de platină, obţinut cu albumul "Seminole Wind", apărut la sfîrşitul anului trecut. Indianul, pe numele său James Billie, apare împreună cu alţi membri ai tribului său pe video-clip-ul promoţional pentru LP-ul lui Anderson.

● În această vară, **Elton John** va susţine două concerte de caritate prin care speră să adune peste un milion de dolari în folosul fundaţiei sale de ajutorare a bolnavilor de SIDA (The Elton John AIDS Foundation). Spectacolele, programate pe 12 şi 13 mai la Londra, vor fi singura apariţie din acest an, în Marea Britanie, a star-ului. Cu această ocazie **Elton** îşi va întrerupe turneul său mondial.

GRAMMY AWARDS LA 35 DE ANI

Iată cîţiva candidaţi care aşteaptă marele eveniment al decernărilor. **Album Of The Year** (nominalizaţi): Unplugged – Eric Clapton, Ingenue – k.d. lang, Achtung Baby – U2, Diva – Annie Lennox, Beauty And The Beast (coloană sonoră). **Best New Artist:** Arrested Development, Billy Ray Cyrus, Sophie B. Hawkins, Kris Kross, Jon Secada. **Best Pop Vocal Performance, Male.** Eric Clapton, Peter Gabriel, Michael Jackson, Elton John, Lyle Lovett. **Best Pop Vocal Perf.; Female.** Mariah Carey, Celine Dion, k.d. lang, Annie Lennox, Vanessa Williams. **Best Rock Song.** Layla – E.Clapton, Digging In The Dirt – Peter Gabriel, Smells Like Teen Spirit – Nirvana, Jeremy – Eddie Vadder And Jeff Ament, Human Touch – Bruce Springsteen.

Best Hard Rock Performance. Alice In Chains, Faith No More, **Guns'N'Roses,** Nirvana, Pearl Jam, Red Hot Chili Peppers.

Pînă la ediţia următoare vom afla decizia juriului. Nu-i va fi uşor.

CONCURS ● CONCURS

Muzica noastră în oraşul (judeţul) vostru

Am primit o serie de corespondenţe din ţară. Unele au şi fost folosite. Vă mai rugăm o dată să vă rezumaţi la evenimente actuale şi la cele două pagini maximale. Dacă ştirea are 3-4 rînduri este cu atît mai bine. Vom publica, începînd cu numărul viitor cîteva dintre cele mai interesante contribuţii ale candidaţilor la titlul de TRIMISUL NOSTRU SPECIAL. Pot fi mai mulţi pretendenţi din aceeaşi localitate. Ne vom opri la cel mai bun. Au prioritate cei care ne oferă materiale dactilografiate şi corectate!

Redacţia

NĂSCUŢI PENTRU ROCK

19.02. Clay Anthony (Junkyard), Francis Bucholz (Scorpions), Tony Iommi (Black Sabbath). **20.02.** Kurt Cobain (Nirvana), **22.** Robert DeLeo (Stone Temple Pilots). **23.02.** Brad Whitford (Aerosmith), Michael Wilton (Queensrÿche). **25.02.** Brian Baker (Junkyard). **27.02.** Neil Schon (Hardline). **28.02.** Randy Jackson (Zebra).

de toate DE TOATE *de toate* DE TOATE *de toate*

● În general fiecare muzician, înainte de a-şi pune pe picioare o carieră stabilă, a avut o slujbă oarecare sau mai multe. Spre exemplu **Tammy Wynette** a fost coafeză iar **John Conlee**, director la pompe funebre. **Kris Kristofferson** nu şi-a putut găsi o altă ocupaţie decît aceea de portar, în timp ce **John Prine** a fost poştaş.

● Întrebat cu ce s-a ocupat în ultima perioadă, cîntăreţul american **John Oates** (jumătate din duo-ul **Hall&Oates**) răspunde cu sinceritate: "Am vizionat casete cu fete în bikini şi am scris cîteva cîntece despre ele." În acest moment Oates colaborează cu Tom "T-Bone" Wolk şi Jimmy Bralower la o ediţie specială a săptămînalului "Sports Illustrated's", dedicată evenimentelor anului 1992 din nataţie.

De asemenea Oates are în lucru un album, de această dată fără aportul partenerului său dintotdeauna, **Daryl Hall**.

● Din revista americană **"Rolling Stone"** (4 februarie) cîteva ştiri:

● **AIDS Dance-a thon** a ajuns la a treia ediţie şi s-a desfăşurat tot la New York. S-au colectat 1,82 milioane de dolari. A fost prezentă şi iniţiatoarea, Madonna. Au participat 9000 de dansatori ajutaţi în această plăcută activitate de P.M. Dawn, Queen Latifah şi mulţi alţii.

● La un concert dat în memoria lui **Jeff Porcaro** s-au prezentat la Los Angeles mai mulţi artişti care l-au cunoscut pe fostul baterist de la Toto. Printre ei s-au aflat **Donald Fagen, Don Henley, George Harrison, Eddie Van Halen.**

● **Mike Starr**, membru fondator al trupei Alice In Chains îşi anunţă retragerea din cauza stresului constant la care e supus în turnee. Înlocuitorul temporar va fi Mike Inez care a cîntat cu Ozzy Osbourne (aflăm din Melody Maker).

● Faptul că au fost nominalizaţi pentru un Grammy la **Best Music Video**, i-a iritat nespus pe cei de la **Gwar**. Clipul ales este "Phallus In Wonderland". Printre contracandidaţi se află Annie Lennox, Public Enemy şi Hammer. E normal ca Oderus Urungus (vocalist) să considere o jignire nominalizarea!

● ● ● ● ● ● ● ● ● ● ● ● ● ●

SUB 25 CĂTĂLIN BARBU

Născut în zodia "Vărsătorului" (29 ianuarie), Cătălin are 23 de ani. Şi-a propus să devină o figură marcantă a muzicii pop româneşti şi, de ce nu, să ajungă cunoscut în întreaga Europă.

A urmat cursurile Universităţii Populare de jazz şi muzică uşoară conduse (atunci) de Aura Urziceanu şi Edmond Deda. A debutat pe scena Teatrului de Revistă "Ion Vasilescu" din Giurgiu, timp de un an fiind pe afişul spectacolului "Votaţi revista". Anul 1992 i-a adus consacrarea. După concursul de interpretare "Bucureşti - Tinereţe '92", organizat de Fan-Clubul Mihaela Runceanu, unde a cîştigat premiul I, au urmat "Se caută o vedetă" şi "Mamaia '92", unde a obţinut premiul II la interpretare. Piesele prezentate: "Vii şi pleci" (Ionel Tudor/Andreea Andrei) şi "Mă pierd într-un labirint" (Ion Cristinoiu/Andreea Andrei).

Pînă acum a colaborat cu compozitori precum Ionel Tudor, Ion Cristinoiu, Petre Găluşanu, Andrei Kerestely, George Grigoriu, Dumitru Lupu. În prezent este student la Universitatea Ecologică, secţia musical, avîndu-l ca profesor pe Ioan Luchian Mihalea. Sportul preferat (pe care l-a şi practicat de altfel) este tenisul. Îi plac filmele şi... fetele considerînd chiar, că dacă nu ar exista fetele, muzica n-ar mai avea nici un sens.

Îi plac în mod deosebit Elvis Presley, Michael Bolton, George Michael, Whitney Houston, Gheorghi Hristov.

În această lună va participa la "3 din 10 pentru un show" şi se pregăteşte pentru "Bucureşti '93".

Ultima oră din rockul nostru

• Era cît pe-aici ca săptămîna asta "să nu mai ieşim" cu rubrica bine ştiută, şi asta n-ar fi dus decît la o singură (şi sigură) concluzie: trupele noastre stagnează, neică. Dar spre ghinionul "degeabiştilor de crîşmotecă" n-a fost să fie şi două plicuri sosite pe ultima sută de ... milimetri ne-au pus din nou în contact direct. Aşa că, nepreferenţial, stăm la locul de redactare, ascultăm ceva mai puţin "canibalesc" ("Walls Of Jericho" - **Helloween**- reconfortant şi totuşi speed, nu?) şi privim jur împrejur pe biroul imens avid de foi cu ştiri şi informaţii. Şi ce vedem noi? Păi, vedem una bucată imensă de plic maroniu, destinatarul îl ştiţi, iar expeditorul se cheamă Octav Pîrcioiu de la trupa **Chromdioxid** din Tîrgovişte, cod 0200. Vă spun eu că Octav ăsta-i un băiat de ispravă, care se pare că ştie şi ce vrea şi cum să pună problema. Citez: "Pentru ceea ce realizaţi (sau ne oferiţi) la rubrica "Ultima oră din..." găzduită de "P.R.&S.", primiţi felicitări şi mulţumiri. Datele incluse ne sînt de mare folos şi sperăm că nu veţi obosi". Stai liniştit, atît eu cît şi Andrei sîntem în mare formă fizico-psihică şi sperăm să rămînem pe fază. Cu interviul propus sîntem perfect de acord, la fel şi cu analiza (deschisă) a muzicii noastre. Rămîne să ascultăm împreună (eventual şi la o bere) caseta demo promisă. Pînă atunci, iată oareşce date extrase din "Jurnalul de bord 1987-1993". De-a lungul anilor, membrii permanenţi ai trupei au fost: **Octav** (8), **Laurenţiu Rădulescu** (V), **Nicu Vintilă** (b) şi **Adi Popa** (9) - s-au numit iniţial **Pas Infinit**. Iar pe postul tobarului a existat o permnanentă fluctuaţie, fiind susţinute o serie de concerte acasă, în Bucureşti, pe litoral şi-n Republica Moldova. Prin vara lui '91 sînt trase în Radio: "Perina" şi "Cepe ascunse" pentru ca un an mai tîrziu, pe fondul înregistrărilor "Menestrelul" şi "Amintiri ce dor-Auschwitz", să se producă şi schimbarea patronimului, în Chromdioxid. Datorită înţelegerii domnului viceprimar Ungureanu, trupa îşi poate desfăşura azi activitatea într-un spaţiu optim oferit de Casa de

"CHROMDIOXID" – Tîrgovişte '92

cultură orăşenească. Rezultatele nu se lasă aşteptate şi, la un an după premiul II obţinut la "Posada" de la Cîmpulung, tinerii tîrgovişteni ocupă un binemeritat loc unu, la acelaşi festival. Urmează mai multe concerte locale în care punctul forte îl constituie noile compoziţii "Ştefan cel Mare", "The Holly-Man", "When", "Al nopţii hoţar" pentru definitivarea cărora secţia ritmică a fost întregită prin cooptarea vechiului colaborator **Petre Bratu**. Ca şi noi, **Chromdioxid** aşteaptă vremuri mai bune pentru rockul nostru şi nu numai. De bine să auzim de toate aşa, cît mai curînd!

• Achtung, bitte, actung! Trupa **Trafic** încă mai există şi caută de urgenţă sală pentru repetiţie. Cei care îi pot ajuta să "procreeze" pe **Vali Purdea**(V), **Vlad Andrei** (2), **Kunst Adrian** (b) şi pe noul lor tobar **Ştefan** sînt rugaţi să întrebe de primul la telefon 623.52.73. Succes garantat, eine kleine heavy-night music!

• O plăcută întîlnire cu Dorel Eudan (ex-bateristul **Intervalului**) lămureşte cîteva din aspectele "ascunse" ale recentei despărţiri: "Cînd am fost solicitat (în vara trecută) să acopăr golul lăsat de expulzarea lui Nini, am acceptat cu o singură condiţie: ca unitatea grupului să rămînă indestructibilă, la orice "concediere" eu urmînd să fiu următorul care va pleca. Lucrurile au părut că vor merge bine, am susţinut cîteva concerte, am tras şase piese pentru un posibil disc, am lucrat mult la scule. Ei bine, la începutul acestui an, la numai o zi după ce am sărbătorit cu toţii onomastica lui Ion (basistul formaţiei -n.a.) Adi Sîrbu ne-a "convocat" la sală pentru "o şedinţă extraordinară" în care a anunţat eliminarea lui Vali Ţică, acuzat ca fiind "prea slab şi prea chiulangiu". Personal l-am apreciat pe Vali care este un bun chitarist ritmic şi a făcut chiar eforturi serioase pentru a se dota tehnic. Iar de lipsit, nu a lipsit mai mult ca Sîrbu. Cum ceilalţi i-au ţinut isonul, le-am reamintit şi eu condiţia încorporării mele. Sînt foarte dezamăgit de ceea ce s-a întîmplat, dar prin gestul meu am protestat faţă de lipsa de coeziune a formaţiei. Nu ştiu dacă voi mai cînta vreodată, doar dacă se va reforma **Fundal** sau dacă aş putea colabora cu Sorin Chifiriuc, muzician pe care îl respect enorm".

• Reamintind adresa pentru corespondenţă (**Gabi Gomboş**, str. Emancipării nr. 33, sect.2 Bucureşti) şi telefonul la care ne putem informa reciproc (655.28.22) nu-mi rămîne decît să sper într-o nouă săptămînă metalică fructuoasă.

D'ale noastre

Am fost delegat de colectiv să punctez cîteva greşeli din **nr.5** pentru a calma valul de proteste din partea chiţibuşarilor. Pagina 2: **Jacob Dylan** (s-a scris cu literă mică). The Wallflowers nu aveau nevoie de ghilimele, "adecvează" (nu cu **e** la început) etc. La pag.3, **Fleetwood Mac** au apărut separaţi artificial. Nu e bine! La pag. 12 era vorba despre **costumaţie** şi nu **consumaţie** (la Gălbioara). La pag. 14, **Krypton** s-a scris greşit, iar **Ovidiu Lipan** a apărut la albume deşi el a scos un maxi-single. În TOP 50 **Jon** Secada a devenit de-al nostru: **Ion**. Revin la pag.2-3. Richie **Valens** (nu **Valenis**). Stone **Gossard** (de la Pearl Jam) iar "Ultima oră..." a rămas fără semnătura lui Gabi Gomboş. La pag. 7 se scria "**chorus**" (nu chours). Pe ultima pagină **Bonnie Tyler** a fost rebotezată. La "Top Cocktail" se oferea un "**cadou muzical**" şi nu un cadru! Or mai fi, dar mie-mi ajung.

P.S. Carte poştală de la Rid. Rocky George este chitarist. Ştirea privindu-l pe Jesse Pintado (Napalm Death) este preluată exact cum apare în Hard Rock Magazine. Coperta a fost văzută şi în Metal Fan nr. 2 afirmă corespondentul nostru. Noi am folosit o imagine care a servit noul serial. De regulă citim presa străină. Toţi "preluăm" de acolo. E bine că eşti vigilent dar să nu exagerăm. În fond ştiri de la noi au apărut apoi în alte ziare şi reviste româneşti şi ne-am bucurat teribil!

Sfredelus

PRIVIND ÎNAPOI CU TANDREŢE

ROCK ÎN DATE — Săptămîna 8 - 14.02

● 12.02.1950. Se naşte Steve Hackett, chitaristul solo al grupului Genesis (între 1970 şi 1977). ● 9.02. 1959. În faţa cîtorva sute de invitaţi, **Cliff Richard**, acompaniat de **The Shadows**, înregistrează live primul său album ("Cliff"), în studiourile EMI din Londra. ● 12.02.1961. "Shop Around", single-ul lui **Smokey Robinson**, devine disc de platină. Era primul mare hit produs de casa "Tamla Motown", care se vindea în peste un milion de exemplare. ● 10.02.1963. **The Beatles** înregistrează în numai 10 ore albumul lor de debut, "The Beatles". ● 12.02.1967. **Rolling Stones** în prim plan: Mick Jagger şi Keith Richards sînt arestaţi pentru posesiune de droguri. Vor fi eliberaţi în scurt timp ca urmare a unor ample manifestări de protest a tinerilor londonezi. ● 11.02.1968. **Pink Floyd** apar pentru prima oară live cu noul lor chitarist, **David Gilmour**, înlocuitorul lui Syd Barrett. Evenimentul are loc în cadrul unui show radio prezentat de John Peel. ● 12.02.1968. **Jimi Hendrix** vizitează vechiul său liceu din Seattle, ocazie cu care susţine un mic recital. ● 12.02.1969. **Jim Morrison** îşi redactează testamentul prin care lăsa întreaga sa avere prietenei sale Pamela. ● 14.02.1970. **David Bowie** e ales de săptămînalul "Disc&Music Echo", speranţa anului în Marea Britanie. ● 12.02.1972. Primul disc al lui **Michael Jackson** - solo, "Got To Be There", pătrunde în top-ul englez. ● 12.02.1977. După ce au repetat cîteva luni în apartamentul lui Stewart Copeland, **Police** înregistrează pentru 150 de lire, primul lor single, "Fall Out". ● 14.02.1977. Apare în Franţa albumul "Animals" al grupului **Pink Floyd**. În numai o săptămînă va deveni disc de aur. ● 10.02.1978. Apar simultan două single-uri de mare succes: "Ready Steady Go" (al grupului Generation X, cu Billy Idol vocal) şi "Shot By Both Sides" (grupul Magazine, cu Howard Devoto vocal). ● 10.02.1978. **Dire Straits** încep înregistrările la primul lor LP într-un studio din Basin Street (Londra) cu producătorul Muff Winwood. ● 14.02.1984, **Elton John** se căsătoreşte în această zi (de Sfîntul Valentin) cu inginera sa de sunet, Renata Blauel. ● 10.02.1988. Este anunţată oficial separarea grupului **The Cars** din Boston.

David Bowie acum 25 de ani

OLD MAN

BEATLES

legendă şi adevăr

Fără o autoritate financiară, cheltuielile imense ale firmei, proprietarilor şi angajaţilor nu puteau fi controlate. Largheţea Beatles-ilor în a cheltui bani, combinată cu lipsa de scrupule a celor care profitau, semăna cu crima organizată.

Băuturile cele mai fine curgeau în rîuri, icrele negre pentru Yoko erau nelipsite. Magic Alex cheltuise o mulţime de bani fără să producă nimic, deşi avea un laborator propriu. După închiderea magazinului, Pete Shatton plecase cu un Jaguar care aparţinea firmei, dispariţie care a fost constatată abia cîteva luni mai tîrziu. Înregistrările promoţionale dispăreau de la Apple, dar se regăseau pe piaţa neagră. Din cauza marii aglomeraţii din clădire, pînă şi puştii mesageri furau cîte ceva ca de exemplu tabla de pe clădire, care era vîndută comercianţilor de fier vechi.

Starea dezastruoasă fusese semnalată Beatles-ilor de tînărul Stephen Maltz, care îşi dăduse, în octombrie precedent, demisia ca protest faţă de modul în care se cheltuiau (de fapt risipeau) banii. Conţinutul scrisorilor trimise de Maltz fiecăruia dintre membrii formaţiei era: "După şase ani de muncă, timp în care v-aţi aflat aproape fără întrerupere în vîrful piramidei muzicii mondiale, în care aţi dăruit atîta bucurie nenumăratelor milioane de oameni care v-au ascultat, cu ce v-aţi ales?... Finanţele personale sînt dezastruoase, Apple este o cacealma, un rateu perfect".

Aşa că a început căutarea unei persoane care să conducă firma Apple, Paul era de părere că dacă Apple avea nevoie de un şef, atunci trebuia achiziţionat cel mai mare şef. În mintea lui Paul, Lord Beeching, cel care consolidase Căile Ferate Britanice prin "Beeching Axe" şi o făcuse rentabilă şi chiar prosperă, era persoana potrivită. Beatles-ii i-au făcut o ofertă, care a fost respinsă instantaneu. S-au adresat apoi lui Lord Poole - preşedintele Băncii Lazard, care a acceptat să se ocupe de

ISTORIA CONTINUĂ

finanţele firmei pe cont propriu, fără a fi implicat oficial în afaceri. Paul şi-a pierdut imediat interesul faţă de oferta generoasă, dar formală a marelui bancher şi nu i-a mai telefonat. Au fost solicitaţi şi Lord Goodman, juristul primului-ministru, şi Cecil King, avocatul presei, dar ambii au refuzat. Ronan O'Rhilly, vizionarul care a pus pe picioare Radio Caroline, a fost invitat să ia parte la o întrunire pentru a discuta posibilitatea implicării lui în problemă, dar prin vot a fost respins cînd Caleb, fostul vînzător de la Apple - boutique a consultat "I Ching" şi a aflat că Ronan O'Rhilly nu avea diplomă de jurist.

Într-o zi Paul şi-a dat seama că îl avea pe Big Daddy chiar sub nasul lui. Tatăl Lindei Eastman, Lee, îl consiliase pe Paul în afacerile personale şi îi plăcuse modul acestuia de a aborda problemele. Lee era un renumit avocat conservator, care se făcuse cunoscut în lumea show-business-ului prin apărarea unor mari formaţii ca cea a lui Tommy Dorsey. Odată numit Lee Eastman ca potenţial sprijin, propunerea a fost primită de ceilalţi cu neîncredere. I s-a atras atenţia lui Paul că se înşela amarnic dacă credea că va prelua în afară de conducerea muzicală a grupului (propriu asumată) şi aranjamentele legate de managementul finaciar prin intermediul unui domn care părea a deveni în curînd socrul lui. Paul a insistat, pledînd pentru o întîlnire cu Lee Eastman pentru a afla părerea lui despre situaţie.

Lee Eastman nu a tratat cu prea mare interes această întîlnire şi nu a binevoit să apară. L-a trimis în schimb pe fiul său John Eastman, în vîrstă de 28 ani, şi partener la firma de avocaţi. John era foarte diferit de sora sa: foarte elegant şi drăguţ, în stilul "Kennedy", foarte la modă, reprezenta exact ceea ce aspira Paul să devină. La prima întîlnire John şi Yoko l-au categorisit ca intelectual snob, de îndată ce Eastman a încercat să-i atragă într-o conversaţie ezoterică despre Kafka. Sfatul său a fost inteligent şi bun. Le-a sugerat ca prim-lucru să cumpere NEMS, rebotezată Nemperor Holding. Clive Epstein voia să scape de ea cît mai repede pentru că pînă la 31 martie 1969 trebuiau plătite taxele şi nu avea prea mulţi bani cash. Pentru a-i convinge John Eastman le-a explicat că deşi Nemperor Holding nu mai presta servicii pentru Beatles, ei continuau să primească royalties pe înregistrările lor de 25 la sută în următorii nouă ani.

Clive anunţase deja că vrea să vîndă Nemperor şi primise o ofertă serioasă de la Leonard Richenberg, directorul managerial al unei companii înfloritoare. Triumph Investment Trust.

Richenberg a oferit un milion £, cu care se puteau plăti taxele de succesiune şi garanta un profit bun. Clive i-a informat pe cei de la Beatles şi le-a spus că va aştepta cîteva săptămîni pentru ca băieţii să se gîndească la o ofertă. Aveau nevoie de bani.

Au solicitat o întîlnire cu Sir Joseph Lockwood la EMI. După ce s-a servit ceaiul, John Eastman a trecut la subiect: "Avem nevoie de un avans de 1.250.000 £". Fără să clipească Sir Joe a întrebat: "Cînd?" "Joi după-amiază", a răspuns Eastman jr.

În acest moment a intrat în scenă Allen Klein. Cu cîteva săptămîni în urmă John Lennon îi spusese unui redactor de la revista "Disc": "Dacă Apple continuă să piardă bani în acest ritm, în şase luni vom da faliment". Cei mai mulţi au considerat afirmaţia o hiperbolă a la John Lennon, dar Allen Klein a considerat-o un semnal că era nevoie de serviciile sale şi s-a oferit să salveze barca în derivă.

În cele din urmă John şi Yoko s-au întîlnit cu Klein în apartamentul acestuia de la Dorchester Hotel, fără ca ceilalţi să ştie. Deşi îl cunoscuse la o filmare a formaţiei Rolling Stones, John nu şi-l mai amintea pe Klein, cu toate că aşa o figură era greu de uitat. Era mic şi gras, cu mai multe rînduri de guşă care

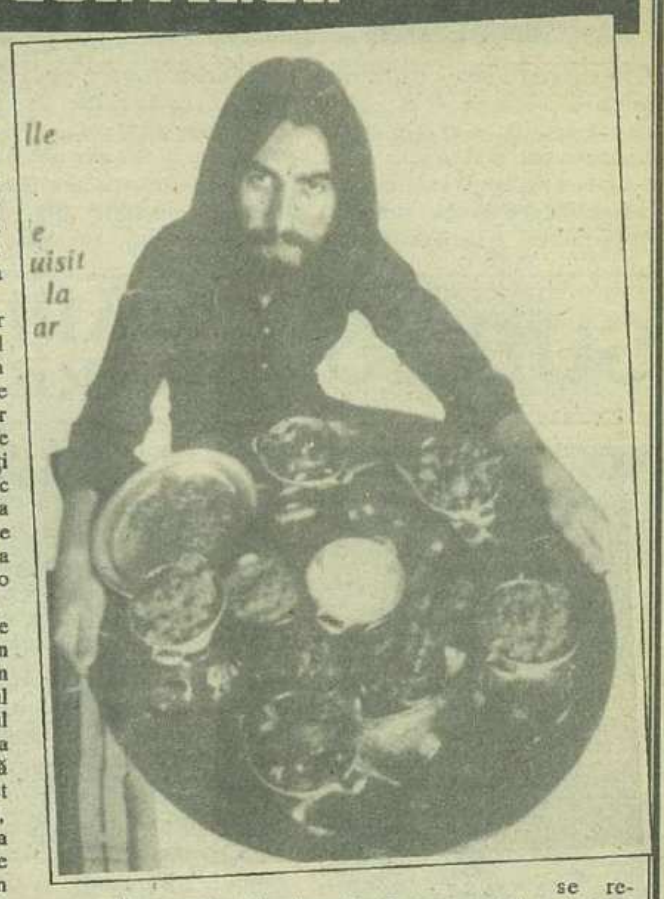

se revărsau peste gulerul murdar al sweater-ului, şosetele îi atîrnau pe glezne, pantofii îi erau scîlciaţi, vorbea tare şi mult, spunea generalităţi grandioase cu accentul evreiesc din New York ceea ce făcea ca engleza lui John să pară regală.

Din mai multe motive, John şi Yoko l-au plăcut, dar cel mai mult a contat faptul că Allen Klein avea o admiraţie sinceră pentru muzica lui John. În esenţă el era un adevărat om de afaceri în materie de muzică: îşi iubea clienţii şi iubea şi muzica lor. Era în stare să citeze din toate cîntecele lui John, or, acestea nu erau puţine.

Klein le-a promis celor doi că îi va îmbogăţi: va renegocia procentele la EMI, şi va obţine un uriaş avans care le va rezolva problemele financiare.

Le-a promis că va obţine Nemperor Holding pe gratis, i-a promis lui Yoko că va distribui filmele pe care le va face cu John prin United Artists şi va obţine de acolo un avans de 1 milion £.

John i-a acordat lui Allen Klein exclusivitate în a se ocupa de afacerile lui. A doua zi a dictat o scrisoare pentru Sir Joseph Lockwood de la EMI, cel care urma să le acorde împrumutul. "Nu mă interesează cine îi reprezintă pe ceilalţi. Eu îl am pe Allen Klein".

Războiul începuse cu adevărat. John a recunoscut mai tîrziu că într-adevăr voia ca cineva să supravegheze ceea ce făceau Paul şi familia Eastman în afaceri.

(va urma)

Gabriela Şelcaru

ROCK-UL BRITANIC

Mass-media de atunci

Moda discotecilor a fost lansată de francezi pe Coasta de Azur. În scurtă vreme această invenţie a show-business-ului se răspîndeşte în toată Europa, şi Marea Britanie nu va fi ocolită. Explozia fenomenului pop favorizează înmulţirea discotecilor. Unele nu sînt decît un refugiu liniştit pentru muzicieni obosiţi; altele, locuri obligatorii de întîlnire, foarte zgomotoase şi extrem de animate.

Multă vreme (poate chiar şi azi) în discoteci se vor închega sau destrăma curente şi intrigi. În aceste locuri se lansează cele mai neobişnuite zvonuri despre starurile muzicii pop. **"Cromwellian", "Ad-Lib", "Speakeasy", "Scotch Of St.-James"** sunt doar cîteva discoteci foarte cunoscute din Londra.

Tot soiul de indivizi, a căror activitate se leagă mai mult sau mai puţin de lumea rock-ului, se întîlnesc aici, cel mai adesea din motive profesionale sau pur şi simplu pentru menţinerea unei imagini publice, foarte necesară în afaceri. Unii au parte de o notorietate aproape egală cu a celor mai buni muzicieni. Este cazul fotografului **David Bailey**, prieten bun cu membrii formaţiilor Beatles şi Rolling Stones, al căror portretist autorizat este. David Bailey realizează marea parte a coperţilor de disc pentru Rolling Stones în perioada 1964-1967.

David Bailey reprezintă noua tipologie pe care societatea britanică a anilor '60 o creează. Agresiv, boem, fără complexe legate de originea sa modestă, el manifestă antipatie faţă de burghezi, antipatie ce contrastează cu o curioasă atracţie pentru simbolurile reprezentative ale burgheziei, cum ar fi revista "Vogue", care prezintă moda de lux. Alături de Bailey apar mii de personaje care pot fi încadrate în această nouă tipologie. **Mary Quant**, de exemplu, va face dintr-un mic atelier de croitorie punctul central al celei de-a treia revoluţii a modei de după al doilea război mondial. (după aşa -zisul "new-look", brevetat **Dior**, şi taiorul **Chanel**). Inventînd minijupul, Mary Quant descoperă moda accesibilă, din punct de vedere financiar, tuturor femeilor. Unii văd în minijup o sfidare, alţii doar depăşirea unor uzanţe prestabilite.

În anii '60 ideea «eliberării femeii» face importante progrese. Cei care nu doresc acest lucru - cler, funcţionărime, capii de familie - se declară şi împotriva modei "mini".

În acelaşi timp, moda masculină evoluează rapid, chiar dacă transformările sale afectează mai puţin tradiţiile puritane. Surprizele sînt provocate de muzicienii rock, care impun pe rînd: moda părului lung, cămăşile decoltate sau în culori neobişnuite, pantalonii strîmţi pe corp în partea de sus şi evazaţi în partea de jos, pantofii cu talpă foarte groasă. Această nouă artă vestimentară, de la blue-jeans la cămăşile înflorate, a fost lansată de creatorii americani, fiind adoptată în Anglia cu şi mai multă fantezie.

Vestimentaţia şi accesoriile impuse tinerilor prin muzica rock duc implicit la un avînt al comerţului. Economia britanică are la mijlocul anilor '60 o perioadă de profituri extraordinare. Din Europa şi chiar din Statele Unite sau de pe alte continente vin turişti pentru a se îmbrăca cu haine cumpărate din buticurile de pe **Carnaby Street**. Proprietarii de magazine vor face averi fabuloase. Guvernul nu va întîrzia să-i felicite pe instigatorii acestui val de prosperitate, muzicienii rock.

***

La mijlocul deceniului 7, industria muzicală din Marea Britanie merge cu motoarele în plin. Fiecare mare casă de discuri constituie o "mînăstire" pentru tinere talente. Fiecare producător, fiecare impresar, luptă pentru propulsarea cîntecelor compuse de aceşti tineri muzicieni în top-urile revistelor de specialitate: **"New Musical Express" "Music Echo"** şi mai ales **"Melody Maker"**.

Vechi săptămînal de jazz, "Melody Maker" va trece cu timpul la rock, fiind o publicaţie care a contribuit într-o mare măsură la impunerea acestuia. Analizele critice obiective, rigurozitatea expunerii, informaţiile precise privind turneele formaţiilor, programele cluburilor, fac din "Melody Maker" o revistă indispensabilă fanilor muzicii rock. În fiecare săptămînă "Melody Maker" stabileşte un clasament al vînzărilor de discuri, după datele furnizate de proprietarii magazinelor muzicale. Lumea muzicii îi urmăreşte atent apariţiile, întrucît "Melody Maker" poate determina într-o bună măsură gustul publicului, fiind în acelaşi timp o oglindă fidelă a tendinţelor acestuia.

În raport direct cu extinderea fenomenului rock, apar numeroase alte publicaţii. Unele sînt consacrate în întregime unui singur grup, ca de exemplu **"Beatles"** sau **"Rolling Stones Monthly"**, veritabile punţi de legătură între muzicieni şi admiratorii lor. Există reviste care exploatează noile cerinţe ale publicului, gustul pentru fizicul atrăgător sau pentru un anumit gen de vestimentaţie. Revista "Rave" organizează în fiecare an alegeri pentru desemnarea celui mai drăguţ cîntăreţ. Nu vor lipsi din fruntea clasamentelor **Paul McCartney, Peter Noone** (de la grupul **Herman's Hermits**), **Scott Engel** (de la formaţia **Walker Brothers**).

Un vînt de frumoasă nebunie suflă peste tineretul britanic, atingînd tineri provenind din toate mediile sociale, bărbaţi şi femei deopotrivă, dar avînd mereu muzica drept catalizator.

***

Nelu Constantinescu
Costin Manoliu

ACTION (1967) – grup "mod"

HIT MAKERS (XI)

Cerîndu-mi toate scuzele pentru lunga întîrziere, voi relua seriatul dedicat acelor creatori de muzică datorită cărora, în ultimii 35 de ani, fața lumii s-a schimbat atît de mult.

Episodul de față (și cel următor) este legat de anul în care rock-ul a atins culmea prolificității sale: 1965.

Hit-uri, hit-uri de peste tot

Nici nu începuse bine anul 1965 și "rulajul" superhit-urilor în clasamentele britanice și americane ajunsese la un ritm amețitor. "Record Mirror" consemnează, de-a lungul anului, nu mai puțin de 25 piese ce au ajuns în vîrful ierarhiei, iar "Billboard"-ul exact aceeași cifră. Iar dacă mai spunem că 18 piese au ajuns "number one" într-o publicație, nebucurîndu-se de aceeași soartă în cealaltă, ajungem la un total de 43 numai la cele două reviste!

Cam tuturor le-a mers bine. Și britanicilor și americanilor și beatnic-ilor și mods-ilor și blues-ului și soul-ului. Ba chiar și folk-ului ori străvechiului "Tin-Pan Alley"... Practic, a "plouat" cu "evergreen"-uri. Citez la întîmplare: Sonny & Cher ("I Got You Babe"), Byrds ("Mr. Tambourine Man"), Rolling Stones ("Satisfaction"), Elvis ("Crying In The Chapel"), Tom Jones ("It's Not Unusual") etc.

Privind retrospectiv și luînd în considerare ce s-a întîmplat în anii următori, dar mai cu seamă în 1966, putem desprinde concluzia că pentru 1965 fiecare artist, fiecare casă de discuri, fiecare stil, curent, gen s-a pregătit ca pentru un asalt final, ca pentru un război total al cărui scop era acapararea music-business-ului. S-a "luptat" fără cruțare, eforturile depuse au fost nelimitate. În plus, norocul a surîs larg muzicienilor, petele solare, divinitatea sau altceva dîndu-le o inspirație fără margini... Pentru ca peisajul următorului an să fie unul dezolant, majoritatea grupurilor și muzicienilor dînd semne de extenuare. Dar să nu anticipăm.

British Over All

Acest subtitlu nu-mi aparține, l-am "împrumutat" chiar din PR&S, dar nu mă pot abține să nu-l folosesc. Prea bine caracterizează momentul!

După Beatles și Stones, o

întreagă pleiadă de grupuri britanice, venite din Liverpool, Londra, Manchester sau chiar de prin mici orășele insulare, a luat cu asalt topurile mapamondului, "făcînd legea" în show-business. Georgie Fame & The Blue Flames, Moody Blues, Kinks, Seekers, Hollies, Manfred Mann, Animals, Herman's Hermits, Yardbirds, Dave Clark Five, Pretty Things, Who, Spencer Davis Group, toate aceste grupuri stîrneau isterie în masă peste tot unde concertau: în Anglia, în Germania, în State, la antipozi.

Niciodată pînă atunci, și nici de atunci încoace, n-a fost atîta sărbătoare în rock! În acel an Beatles-ii au fost înnobilați de către regină. Dar despre cei patru vom vorbi ceva mai încolo. Să discutăm acum despre conaționalii lor.

Toate trupele menționate mai sus sînt și astăzi pomenite cu respect și admirație, numele lor fiind trecute cu majuscule în orice enciclopedie care se respectă. Fiecare dintre ele a venit cu ceva nou în lumea rock-ului, a promovat un anumit sound, a creat o anumită școală. Și fiecare dintre ele a avut cel puțin două-trei super-hit-uri, piese ce au rezistat peste ani, în acel superb și de neuitat 1965.

Cred că e bine să mă mai lungesc puțin și să acord măcar unora dintre ele un spațiu ceva mai larg.

The Kinks Kingdom

Kinks-ii au "explodat" în 1964 cu acea primă piesă hard-rock scrisă vreodată, "You Really Got Me". Iar în 1965 și-au continuat seria succeselor cu piese scrise în aceeași manieră: "Tired Of Waiting For You" (preluată 15 ani mai tîrziu de Suzy Quatro), "All The Day And All Of The Night", "Everybody's Gonna Be Happy", "Set Me Free", "See My Friends", "Till The End Of The Day", toate piese de Top Ten.

Dar Ray Davies (chitară, voce, liderul grupului), Dave Davies (chitară solo), Pete Quaife (bass) și Mick Avory (baterie) erau londonezi get-beget, originari din cartierul Muswell și-și "tociseră coatele" la școala blues-ului, alături de Rolling Stones, John Mayall sau The Who. În plus, erau foarte atenți la cele ce se întîmplau în regiunea Liverpool-Manchester, cîntînd nu o dată în deschidere la Beatles sau Hollies. De aici larga paletă stilistică desfășurată ulterior cînd au atacat practic toate domeniile rock-ului. Ray Davies s-a dovedit unul din cei mai ingenioși și mai prolifici compozitori ai secolului, rapiditatea "mișcărilor" conceptuale derutînd nu de puține ori publicul și critica. Probabil, din această cauză n-au mai avut niciodată succesul comercial din 1965. Cu timpul și-au creat un "regat" al lor în care au rămas doar fanii devotați, doar cei ce au reușit să treacă peste formă (limbaj) și să pătrundă în fond (idei). Adică să-i înțeleagă!

Mannerisms

Sud-africanul Manfred Mann a poposit în Insule la începutul lui 1962. Pianist experimentat, el dorea inițial să întemeieze o trupă de blues clasic, așa cum făcuseră doar cu foarte puțin timp înainte John Mayall, Alexis Korner și Graham Bond. Numai că, ghinion ori noroc (?), a dat peste un anume Paul Jones, iar un an mai tîrziu l-a descoperit pe Bob Dylan. Cei doi îl vor "deturna" spre alte tărîmuri ale muzicii. Cu vocea dogită, puternică și subtilă (atunci cînd se impunea), Jones era mai mult un prototip al country-rocker-ului alb, decît un bluesman. Iar Dylan, prin lejeritatea melodică lăsa loc liber la nenumărate posibilități de prelucrare a compozițiilor sale.

Sprijinit pe acești "piloni", Manfred a pornit în căutarea faimei și norocului. Mai apelînd la o preluare, mai interpretînd cîte o piesă tradițională, mai scriind din cînd în cînd cîte o melodie, el a ajuns unul din hit-maker-ii deceniului. 1965 a însemnat pentru el și trupa lui anul recunoașterii internaționale. Piese ca "If You Gotta Go, Go Now", "Come Tomorrow" sau "John Hardy" stîrnesc și azi destule nostalgii...

Schițînd în cîteva cuvinte cariera ulterioară a lui Manfred Mann, am putea spune că după această perioadă de "chart" se mai disting două etape: cea a Earth Band-ului dintre 1967 și 1975, cu multe înclinații spre progresivitate, o muzică mai greu digerabilă de topiști, iar apoi, o dată cu venirea lui Chris Thompson, situația s-a schimbat cu încă 180°...

Herman's Hermits - precursorii "bubble-gum"-ului

Pînă la apariția în peisaj a acestui Herman Hermit (pe numele real, Peter Noone), nimănui nu-i trecuse prin cap a face o separare a melodiilor în comerciale și necomerciale, în facile și dificile.

Toate, la grămadă, să băteau pentru un loc cît mai bun în clasamente.

Plecînd la drum cu o logistică foarte bine pusă la punct (compozitori, instrumentiști, aici fiind suficient să-l amintim doar pe Jimmy Page), alegîndu-și ca mijloc de "parvenire" un beat cît se poate de simplu, Herman Hermit a scos single după single, ajungînd cu trupa sa pe locul al doilea la vînzări de discuri în Statele Unite, după Beatles. Forța cea mai mare de penetrare a avut-o în rîndurile adolescenților, ajungînd în timp să interpreteze piese scrise exclusiv pentru ei. Anul 1965 a fost anul său de maxim, "Silhouettes", "Just A Little Bit Better", "Mrs. Brown You've Got A Lovely Daughter", "I'm Henry VIII, I Am", "Can You Hear My Heartbeat" și "Wonderful World" fiind pepitele sale. Excelente!

Marcel Flueraru

Cîte ceva despre COVER-VERSIONS

"Relaxați-vă! Coșmarul s-a sfîrșit!" Nu vă speriați, căci noi încă n-am scăpat de visele urîte cu robinete ce bolborosesc a gol sau calorifere pe post de congelator...

Citatul de mai sus este preluat din NME la o săptămînă după ce prestigioasa revistă britanică publicase o listă cu cele mai nereușite **Cover-Versions** din toate timpurile. Fiind vorba de subproducții, lista a lăsat cititorilor un gust amar care a dus inevitabil la insomnie.

Dar să lăsăm puțin în suferință papilele gustative ale englezilor și să lămurim acest termen – **Cover-Version**.

Omniprezent în muzică, el a căpătat popularitate în rîndul ascultătorilor, putîndu-se vorbi acum despre un adevărat gen muzical, abordat de un mare număr de artiști, fie ei debutanți sau idoli. În ce constă acest gen? În preluarea liniei melodice a unei piese ce s-a bucurat de succes și prelucrarea acesteia într-o orchestrație modernă.

Nu oricine poate realiza o **Cover-Version** de valoare.

Pentru aceasta e nevoie de inspirație, simț muzical și imaginație; și există unii artiști care au aceste calități, capabili să acopere un cîntec cu laurii gloriei. Căci a transforma sound-ul rock în disco sau viceversa nu-i un lucru de ici, de colo. Să reușești să extragi dintr-un cîntec esența de geniu, (re)oferind-o publicului încă strălucitoare într-un alt aranjament este cu adevărat ceva remarcabil, care ține de talent.

Acum coșmarul englezilor se poate termina, fiindcă urmează să vorbim despre cîteva dintre **cele mai bune Cover-Version** din toate timpurile.

1. - **David Bowie - Sorrow.** În 1973 **Thin White Duke** a înregistrat **Pin Ups**, o întreagă colecție cu cele mai bune track-uri ale anilor '60. O preluare excelentă și o evocare a epocii în care revista "Merseybeat" făcea sarea și piperul iubitorilor de muzică.

2. - **Tori Amos - Smells Like Teen Spirit.** Includerea solistei în această listă a fost destul de controversată, dar cei mai în temă dintre noi (redactorii NME n.n.) cred că această cover este un exemplu de cum ar trebui să sune cu adevărat o piesă aparținînd acestui gen, reinventînd acel grunge pierdut și creînd impresia unui tratament terapeutic, dovedind încă o dată talentul în a scrie cîntece al lui Curt Kobain.

3. - **John Lennon - Stand By Me.** Din modul în care abordează standardul impus de Ben E. King, ies la iveală adevăratele calități artistice ale lui Lennon, aducînd o parte importantă din durerea expusă gingaș în original.

4. - **Jimi Hendrix - All Along The Watchtower.** Hendrix aduce pe această cover-version întreg arsenalul său de chitarist (riff-uri, abstractizări și solo-uri muncite). În fața simbolismului nedefinit al protestului lui **Bob Dylan**, versiunea aceasta a căpătat o asemenea autoritate, încît o întreagă generație a considerat-o ca fiind originală. Însuși **Dylan** a admis că piesa ar fi trebuit înregistrată ca atare încă de la început.

5. - **Pet Shop Boys - Always On My Mind.** Un adevărat poem pus pe note: masiv, cu rezonanțe emoționale, copleșitor. Originalul este un cîntec grozav, dar PSB, înlocuiesc întrucîtva arhicunoscuta autocompătimire cu o remușcare amară, astfel încît puțini își amintesc faptul că autorul inițial se numea **Willie Nelson**.

Inserția efectului "extra-chorus" ce creează impresia sonoră de cor este, se pare, cea mai inspirată variațiune de la **Paganini** încoace.

Dar să ne oprim aici, nu însă înainte de a aminti cele mai reprezentative cover-versions ale anului ce a trecut:

"I'll Be There" - Mariah Carey (după Jackson 5)

"Please Don't Go" - Double You (după K.C. And The Sunshine Band)

"Take A Chance On Me" - Erasure (după ABBA)

Lucian Pîrvolu

DE TOATE

● Cei de la **AC/DC** vor plăti o sumă, neprecizată încă, pentru familiile celor trei tineri care și-au pierdut viața în timpul unui concert din ianuarie la Salt Lake County, Utah. O fată de 19 ani și doi băieți de 14 ani fost sufocați de mulțimea adunată în fața scenei.

● **Paul McCartney** a făcut cîteva precizări într-o conferință de presă care a avut loc săptămîna trecută la Milano. Pe 22-23 va fi la Frankfurt iar apoi va pleca în Australia. Pe 3 iulie va concerta la Parc de Prince din Paris. La conferință au fost prezenți și membri ai Fan-Clubului Beatles din Marea Britanie pentru care Paul a cîntat aproape o oră, acompaniat de muzicienii săi. Și firește de Linda McCartney.

El a confirmat că va exista un serial TV cu 10 episoade despre The Beatles. Filmările s-ar putea să ducă la o reuniune a celor trei componenți rămași pentru "a înregistra cîteva melodioare împreună".

● **Death** au revenit în studio pentru un nou album. La baterie s-a aflat **Gene Hoglan** (ex-Dark Angel) la baterie și Skott Karino la bas.

N.C.

răspundem dacă sunteți în stare

Mai întîi cîteva invitații către cei care ne-au abordat cu propuneri. **Adrian Isaia** de la Liceul "N. Tonitza" (serialul de bandă desenată este așteptat) iar **Sorin Bălănescu** pentru eventualele "lecții de chitară". O rugăminte valabilă pentru toți cei care ne scriu: **vă rog să precizați pe plic rubrica** pe care o vizați. Ne-ați ajuta foarte mult. Mulțumim! **GEORGE (București).** A scăzut calitatea revistei? Ocolește-o, n-o cumpăra. Dai de Michael Jackson prea des? Aici?! Date despre **Patrick Bruel** am mai publicat și dacă citeai, găseai și adresa lui. Va urma un material nou despre solistul francez și atunci voi relua și informația solicitată (poate și discografia). Mă întreb, dacă are rost să ne obosim cu tipi revendicativi ca tine?! **MET (București).** Nu republicăm articole. În nr. 100 am făcut o sinteză a ceea ce s-a scris în 1992. Despre trupele noastre redăm absolut tot ce aflăm. Pe lîngă efortul lui Gabi Gomboș, avem acum și "trimișii speciali" care, sper să se ridice la înălțimea așteptărilor. Rețin propunerea ta pentru un sondaj pe tema: **"De ce-i urăște lumea pe rockeri?"** Pot spune că exagerezi, dar merită să aflăm părerile oamenilor din jurul nostru. **FLORIN MOCANU (Constanța).** Despre rap se va scrie mai mult, dar dacă ai informații nu le ascunde. Dacă la 14 ani ești hotărît să devii colaboratorul nostru, înseamnă că ai tot timpul să ajungi un mare comentator al genului. Doar să te țină! **GEORGIANA (Craiova).** Deși ne cerți pentru serialul Bon Jovi (cum că nu-și avea rostul) cred că analizînd cu atenție paginile noastre ajungi la concluzia că acordăm mai multă atenție ISTORIEI decît oricare publicație. Despre The Doors și Jim Morrison ai găsi multe pagini dacă ai consulta colecția noastră. Texte Doors tocmai de la Moțu Pittiș intenționam să cer. Nu am cum să fac comparații între emisiuni TV pe care nu le văd! **PINKY (Ploiești).** Nu-i exclus să-ți fi greșit numele, dar atît am înțeles. Ai dreptate, despre Nazareth se poate scrie mai mult, iar eu am pierdut timpul citind ce au debitat unii și alții. Fișa trupei va fi completată în numărul viitor. Fenomenul pirateriei se extinde îngrijorător, așa cum semnalezi. Casete poloneze sînt recopiate de sute de ori și vîndute cu 520-620 de lei! Nu-ți face griji, aici sumele se rotunjesc în sus. Protecție împotriva fenomenului n-avem cum găsi

deocamdată pentru că nu există legi. Pînă la consumator, adică noi, cei care cumpărăm pentru că vrem să avem acasă muzică bună, pierd producătorii adevărați, artiștii, casele de discuri. Șmecheria cu coperta copiată la imprimantă color nu-i nouă. Nici sigilarea nu mai surprinde. Treptat prețul casetelor "goale" va crește într-atît, încît piraților nu le va renta operația. Oricum și casetele poloneze sînt tot ilegale. Cînd vom avea producție internă de licențe? Cînd marile firme vor avea încredere în noi și-și vor putea urmări produsele pas cu pas. Pentru un **"Scrabble P.R.&S"** va trebui să aduci mai multe amănunte. Ideea cred că va fi acceptată, dar avem nevoie de un specialist. **FRANKENSTEIN KID (Bod-Colonie).** "Cerneala se ia"! Voi afla motivele la tipografie. Pînă atunci citim cu mănuși. Despre Alice Cooper vei mai găsi date. Mulțumesc pentru "Civil War". Bănuiesc că garantezi pentru corectitudinea transcrierii, pentru că la preluarea din "Bravo" sau din alte reviste am mai pățit-o. Ni se cere să ascultăm fiecare piesă și să verificăm versurile! (Brașov) "Lecția de chitară" are pînă azi vreo 10-20 de aderenți. Mai așteptăm și apariția autorului. Regret că ai ratat Olimpiada de română din cauza emisiunii. Un argument serios pentru a-i schimba orarul. N-ar fi mai bine de la 21,00 la 3,00? Pe "Unplugged" al lui **Clapton** figurează: "Signe", "Before You Accuse Me", Hey, Hey, Tears In Heaven, Walkin' Blues, Old Love/Layla, Running On Faith, Alberta, San Francisco Bay Blues, Malted Milk, Rollin& Tumblin. "Sticky Fingers" - **The Rolling Stones** din 1971 conține: Brown Sugar, Sway, Wild Horses, Can't You Hear Me Knockin', You Gotta Move, Bitch, I Got the Blues, Sister Morphine, Dead Flowers, Moonlight Mile, Rolling Stones. Despre serialul Queen am explicat cum s-au petrecut lucrurile. Spre toamnă promit o revenire amplă la subiect. La "Nonconformiști" pătrunzi doar cu 7 titluri. Asta-i regula, n-ai ce-i face! **MICHAEL LEFTER (Brăila).** Pagina 15 va rămîne a topurilor, dar cred că uneori se va extinde. Unificarea topului, renunțarea la categorii, cred că rămîne în faza de proiect. Topiștii nu sînt încă destul de prompți și astfel se explică apariția o dată la două săptămîni. Observația ta privind melodii extrase pe single nu stă în picioare la noi, unde nu există așa ceva. Toți ascultă casete și foarte rar discuri pe vinil. Și mai rar C.D.-uri. Acel **"Romania's Top"** va exista cu siguranță în colaborare cu posturile de radio, TV, magazine de discuri etc. Perspectiva de a deveni un "Billboard" sau un "N.M.E." al României este cea care ne mobilizează. Interesant topul tău personal, prin care-mi sugerezi ca măcar la secția străină să ajungem la 30 de locuri reunite. Să auzim păreri! Programarea doar lunară a emisiunii "Top 3-2-1" este realmente supărătoare. Numărul video-clipurilor noi este redus pentru că foarte puțini se ocupă de producerea lor. Se mai pune o întrebare: cine să le plătească? Artiștii sau Televiziunea?! Îl voi ruga pe Leonard să ne povestească despre unele "secrete". **LULU CREMENEANU (Beiuș).** Cu puțină răbdare vei găsi aici și discografia Pink Floyd. Mulțam pentru urări! **CAMELIA BARBU (loc. Gh. Lazăr, Ialomița).** E o plăcere să citesc o astfel de cronică venită din suflet, despre concertul Nazareth. Cu Moțu Pittiș am conversat recent la ore mici și sper că ai auzit. Tot atunci era în studio și Vali Sterian. Înaintea lansării video-casetei îi voi propune un interviu pentru cititorii revistei. Greșelile sînt mai multe decît cele amintite de tine. De exemplu pe pagina 16 se vorbea de o emisiune care a fost pe 22 februarie (doar o lună diferență!). Încă nu am pus la punct un sistem fericit de corectură, cu oameni care știu muzică și toate celelalte. E o meserie extrem de grea și îți propun să avem răbdare. Alții greșesc în limba maternă aproape zilnic... Oricum **Grupul Harakiri** va reveni după numărul 10 cu funcții profilactice. **LUCIAN ROSENFELD (Turnu Severin).** Nu ești primul care se consideră persecutat și am senzația că nemulțumirile cotidiene se transferă încet-încet asupra noastră. Adică n-a apărut un anunț (gratuit), gata au ceva cu mine, mă ocolesc etc. Nu-i vina nimănui că strădaniile noastre nu vă pot mulțumi pe toți. Gabi Gomboș, deși tu ai altă impresie, se chinuie destul ca să adune datele publicate. Paradoxal trupele nu-l ajută cît ar fi normal. Tot ce a predat s-a publicat. Casete demo de la trupele prezentate de el, n-au ajuns la mine. Nici o formație care a dorit să-i difuzăm piesele, n-a fost refuzată. Despre metal alternativ vei avea acel material din "Hit Parader", chiar în revistă. Nu se poate totul deodată. Timpuri Noi sînt pe lista priorităților pentru "Star-Talk". "Rockerii din Severin îi așteaptă pe Altar, Roata, Krypton, Iris, Tectonic, Timpuri Noi și toate celelalte". Chemarea voastră va ajunge la artiști, dar mai e nevoie de bani, organizatori, sponsori. Abonamente la reviste străine face fiecare cu valuta lui, cu relațiile personale. Pe adresa revistei dorite se expediază suma și apoi lucrurile merg mai exact decît abonamentele la presa internă.

Mesajul tău și al prietenilor va ajunge la alți rockeri din țară și cu siguranță veți stabili legături trainice. Nu știu, totuși, de ce este atît de greu de înțeles că pentru a aduce în țară mari trupe la modă cineva trebuie să aibă bani și să vrea acest lucru. Dacă la Nazareth n-a fost sala plină, cine se încumetă la un gigant al rock-ului care costă de 5-10 ori mai mult? Cum vom umple un stadion? Biletele vor costa poate peste 10.000 de lei la Metallica sau Guns N'Roses. Vor fi oare 60.000 de rockeri atunci? Dacă răspundem la aceste întrebări, poate-i convingem pe unii să vină! **ALEXANDRA MORARU (București).** Comentariul tău, de fapt analiza statistică a unui top pe care nu-l cunosc decît din exterior mă pune oricum în încurcătură. Oricare clasament alcătuit în baza scrisorilor este atacabil și va nemulțumi pe cineva. Așa va fi și al nostru. Așa e de cînd există astfel de ierarhii. Studiul probabilistic pe care-l faci ar demonstra că Angela Similea, favorita multor ascultători, ar fi trebuit să ocupe un loc mai bun la "Șlagăr Top Rock '92". În același timp remarci că melodiile cu pricina n-au fost prea difuzate la radio (în ansamblu). Tu (adică voi, "angeliștii") îmi ceri părerea despre munca unui coleg (Titus nu este șeful meu, pentru că nu-s angajatul Radioului) care a realizat **singura emisiune promoțională a muzicii pop-rock autohtone!** Cu sau fără calculator, cineva tot ieșea pe locul întîi. Să zicem că ar fi fost Angela. Nu veneau mii de proteste de la "manoliști", "cotabițofili" și mulți alții?! Favorita voastră a avut puține apariții "live" în 1992 foarte puține interviuri în presă și mai rare apariții pe micul ecran. Toate contează într-un top de preferințe. Noi ce să facem cînd primim 100 de scrisori de la aceeași persoană, cu diferite semnături și practic aceeași ordine a melodiilor! La concertul din 25 ianuarie, Angela a avut o prestație de excepție cîntînd cu o orchestră după 10 ani. În culise mi-a promis că va veni la emisiune dar nu s-a întîmplat așa. Ar fi trebuit să mă supăr? Ei bine, nu! Respectul pentru o adevărată artistă rămîne același, indiferent de locul ocupat într-un top și independent de atenția pe care o acordă mass-mediei. Îți sugerez să gîndești ca mine și vei fi mai mulțumită.

A.P.

CLUB ROCK LA SEVERIN la Teatrul din localitate. Inițiator, Tavi Voinescu. Se ascultă, se citește, se comentează rock, 4-5 ore pe seară se audiază Pink Floyd, Metallica, Helloween, Slayer, Sepultura. Unii aduc noutăți care sînt urmărite cu mare atenție. În urma unui sondaj, marii favoriți ai severinenilor au ieșit Metallica, urmați de Guns N'Roses, Manowar, Judas Priest și Megadeth. Sînt și amatori de death & grindcore, de rock alternativ sau psihedelic. Faith No More, Nirvana, Primus nu lipsesc. Nu sînt neglijați nici clasicii Led Zep, Pink Floyd sau Doors, AC/CD (cu Bon Scott) și Sex Pistols. Intrarea se face cu legitimații (doar 25 de lei). Se fac concursuri dotate cu premii, susținute financiar de un patron îndrăgostit de rock. Grupul Porți de Fier susține periodic recitaluri.

INTERMEDIEM PRIETENII

TIBI GANEA (str. Viilor, bl, V 7, sc.A, ap.25, Pitești, jud. Argeș, cod 0300): «15 ani. Fan Overkill. Îmi plac și Sepultura, Manowar, Metallica, Slayer, AC/DC, Megadeth, Queensrÿche și Pestilence. Mă interesează texte din repertoriul Overkill. Ofer textele albumelor "Arise", "Beneath The Remains", "Schizophrenia", "Seasons In The Abyss"». **RADU BUCȘA (str. M. Bălcescu nr.12, bl.12, sc.B, et.2, ap.8, Bacău, jud. Bacău, cod 5500):** "Sunt un rocker înrăit, fan Metallica. dețin versuri din repertoriul acestei formații și doresc să corespondez, pe diverse teme, cu rockerimea română. Am și telefon: 093/135548" **ADI (str. Aleea Valea Roșie nr. 4, bl.M 4, sc.B, ap.-86, Dr. Taberei, sector 6, București, cod 77311):** "Născut în zodia "Taurului", anul acesta împlinesc 15 ani. Formația mea preferată este Metallica, dar ascult cu mare plăcere și Queen, Guns N'Roses, Sepultura, Manowar, Kreator, Suicidal Tendencies, Pantera, Faith No More. Propun ca teme pentru corespondență muzica, literatura S.F., umorul. Aștept și provincia." **PET SHOP GIRL (str. Clucerului nr.42, sect.1, București):** "Fani Pet Shop Boys dacă doriți să mă ajutați să intru în rîndurile voastre, vă rog scrieți-mi cît mai repede." **ANDI MOCANU (str. Plantelor bl. 7, sc. 4, et.2, ap. 70, Brăila, cod 6100):** "Sînt fan Iron Maiden, am 18 ani și vreau să-mi fac prieteni rockeri și rockerițe. Să nu credeți că Iron Maiden este singura trupă pe care o ascult și care-mi place. Ea se situează pe primul loc, dar și King Diamond, Queensrÿche, Megadeth, Black Sabbath, Metallica și Helloween sînt pe gustul meu. M-ar interesa și versuri din repertoriul formațiilor amintite." **SORIN PANĂ (str. Cosminelor nr. 3 A, bl. 177 C, sc. A, ap. 5, Ploiești, jud. Prahova, cod 2000):** "Tot ce este legat de Whitney Houston mă interesează. Aș vrea chiar să cumpăr toate L.P.-urile ei. Eu știu că sînt patru, dar nu le știu exact titlurile și anul apariției. Sînt sigur că mai sînt și alți admiratori ai vedetei și că dețin mai multe date decît mine. Sper să mă ajue cineva." **HORAȚIU MARTA (str. București, bl. 65/1 D, sc. B, et. 4, ap. 24, Giurgiu, jud. Giurgiu, cod 8375):** "Preferințele mele s-ar putea să-i surprindă pe unii, dar deși genurile muzicale sînt total diferite mie îmi plac amîndouă. Una dintre preferințe se numește Sandra. A doua nu este o persoană, ci un stil - rap-ul. Cine este pasionat de una sau alta dintre ele, să-mi scrie." **ALINA VASILESCU (str. Circumvolațiunii 26, bl. 78/B, et.5, ap.32, Timișoara, cod 1900):** "Am înțeles că la prima problemă te interesează opinia lui Andrei. Îl las pe el să-și răspundă. În legătură cu cea de-a doua, eu sînt cea care te poate ajuta. Nu am însă acordul persoanei care te interesează pentru a publica numărul de telefon. Pînă acum, cei care doreau să intre în legătură cu el, ne scriau nouă, iar noi îi înmînam scrisorile. Totuși numărul de telefon aș putea să ți-l dau dacă m-ai suna la redacție." **ZEPPY (Bd. Tineretului nr.17, bl.Z, et.8, ap.51, sect.4, București):** "Doresc să corespondez cu toți ei care iubesc formația Led Zeppelin. Îmi place muzica lor și aș dori să-mi trimiteți poze, texte și cît mai multe date despre cei care au fost: Robert Plant, Jimmy Page, John Henry "Bonzo" Bonharn și John Boldoin." **DANA MĂDĂLINA - DEMO (str. Alunelului nr.4, bl.57, sc.2, ap.27, sect.3, București, cod 74395):** "Oricine îl cunoaște pe Robert Cristian Ungureanu și mă poate ajuta să dau de el, să-mi scrie. Robert are 16 ani." **GABI STAICU (com. Fierbinți, bl.1, sc.3, et.2, jud. Ialomița, cod 8213):** "Îmi cer scuze tuturor celor care mi-au scris și nu au primit răspuns. De fapt, eu am scris, dar am folosit un tip de plic mai... aiurea și poate de aceea nu au ajuns scrisorile la destinatari. Așa că vă rog să-mi mai scrieți încă o dată adresele pentru a mă putea achita de obligații. Sper că m-ați înțeles. Mulțumesc." **RĂZVAN "DOBI-TOC" AMUZA (loc. Bezdead, str. V. Bîrzi, jud. Dîmbovița, cod 0283):** "Să mă prezint, căci așa e civilizat. Am 18 ani, sînt Vărsător, brunet, cîntăresc 67 de kg și ating o înălțime de 178 cm. Ochii mei căprui fură inima oricui. Sînt ascultător de muzică rock, dar nu sînt ceea ce în accepțiunea unora se cheamă rock-er sau cum am mai auzit prin diferite părți Rock-oist, rock-crist ș.a.m.d. Preferințele mele sînt Judas Priest, Motörhead, Black Sabbath, Dire Straits. Dețin date en gros despre toți enumerații și mai dețin, nici mai mult nici mai puțin de 692 texte. Am noroc cu un frate care-i plecat în Olanda și-mi trimite discuri și casete. Alte pasiuni: fotbalul, schiul, geografia, franceza, fetele și psihologia. Iată și cîteva titluri de albume ale căror texte le dețin: Judas Priest - "Painkiller" (tot), "Ram It Down" (tot), Black Sabbath - "Paranoid" (tot), "Sabotage" (tot), Alice Cooper "Hey Stoopid" (tot). Asta așa ca să incit." Sper să nu te superi că nu am publicat toată lista. Observațiile făcute de tine în legătură cu rubrica sînt juste. pentru a face așa cum spui tu, ar trebui să mai lucreze, alături de mine, încă cel puțin 3 persoane. Zilnic, media scrisorilor pentru "Intermediem" este de 25. Realmente o selecție pe zone geografice, genuri muzicale la ora actuală e imposibilă. Toți cei care ne scriu vor să-și vadă numele în revistă cît mai urgent. E greu să-i împaci pe toți. Voi încerca să țin cont de propunerile tale. Mi-ar plăcea și mie ca anunțurile să fie mai... "haioase", dar majoritatea celor care ne scriu ne roagă să le respectăm ideile. Recunosc, uneori îmi permit să mai schimb cîte ceva pentru a evita monotonia. Îmi pare rău pentru ghinionul pe care l-ai avut, însă sînt sigură că ești un băiat descurcăreț și ai să recuperezi ceea ce ai pierdut. (O.D.)

Zeppy

Sorin

Să cîntăm cu... sens

LOVE IS HOLY

Kim Wilde

Love is holy don't forget
It will heal you if you let it
Love will strip you leave you naked
Love is sexy love is sacred
I put my faith in me and you
Somehow I know that we'll pull through
Oh I fell my life passing by
Sometimes it makes we want to cry
Thank god I've got you by my side
Chorus
Every night I hope and pray
Nothing takes your love away
I lie awake just to watch you breathe
Love is holy when you lay with me
Love is holy baby stay with me
I don't undestand the world today
Is everything made just to throw away
But you an I (you and I)
Get closer as time goes by (till I die)
I feel my love intensely
Baby you're a spiritual high
Chorus
Every night I hope and pray
Nothing takes your love away
I lie awake just to watch your breathe
Love is holy when you lay with me
Love is holy baby stay with me
Love is holy don't forget it
It will heal you if you let it
Love will strip you leave you naked.

HOLIER THAN THOU

Metallica

No more!
The crap rolls out your mouth again!
Haven't changed; your brain is still gelatin.
Little whispers circle arond your head.
Why don't worry about yourself Instead?
Who are you? Where ya been?
Where ya from?
Gossip is burning on the tip of your tongue
You lie so much you believe yourself.
Judge not lest ye be judged yourself.
Holler than thou!
You are holler than thou!
You are.
You know not.
Before you judge me take a look at you.
Can't you find something better to do?
Point the finger, slow to understand
arrogance and ignorance go hand in hand.
It's not who you are, it's who you know.
Other's lives are the basis of your own.
Burn your bridges, build them back with wealth
Judge not lest ye be judged yourself.
Holler than thou!
You are holler than thou!
You are.
You know not.

King Crimson (VI)

Greg Lake

După cele spuse de **Greg Lake** în interviul dat publicației **New Musical Express**, cu siguranță rămîne o idee primordială: King Crimson a fost și este o continuă școală pentru toți muzicienii care au trecut prin grup. În cuvinte simple, modeste și adevărate, Lake s-a definit pe sine și în același timp a conturat cum nu se poate mai bine, ideea de King Crimson.

Rep: - După părerea lui Bob (Fripp), Mike și Ian cred că el este nebun...

Lake: - Mda... cred că e nebun. Nu bolnav mintal, dar dacă criteriul de judecată al nebuniei este acela de a fi altfel decît majoritatea, cu siguranță e nebun. Oricum, este genul de nebunie pe care îl prefer. Mike și Jan de departe nu sînt nebuni, sînt slabi. Aici nu vreau să fiu răuvoitor, pentru că slăbiciunea poate fi și o calitate. Dar nu sînt de părere că ei ar tolera să fie într-un grup ca King Crimson pentru mult timp, asta ar duce la o stare greu de îndurat. Lucrînd într-un studio, nu ai nici o presiune; dar cu Fripp alături, situația se schimbă. El este mult mai ager ca toți, mai abili și asta demonstrează că s-a lipit în toată povestea "Crimso" mai mult decît noi toți.

Rep: - Te-ai decis să părăsești Crimson imediat după plecarea lui Mike și Ian?

Lake: - Cînd ei au plecat, Bob a spus: "Ce-ar trebui să face acum?" Primul gînd a fost să aducem alți doi instrumentiști. Personal, am avut senzația că ar fi trebuit să formăm un alt grup, uitînd de King Crimson. Asta era de fapt ceea ce Bob trebuia să facă! Dar el dorea să lucreze într-o situație în care rolul primordial îi aparținea, el să fie șeful peste toți muzicienii implicați în grup.

Recunosc, această idee o pricep și o accept, dar nu e valabilă și pentru mine. Deci... am plecat în jurul Crăciunului, după Mike și Ian. Îl văzusem pe Keith (Emerson) înainte, în America și avusesem cîteva "schimburi". Printre altele, mi-a spus: "Te-ai gîndit să formezi o trupă, un grup?". După aceea, toate dificultățile cu Crimson au apărut... Cîntărind totul am văzut viitorul meu alături de Keith.

Rep: - Dacă Mike și Ian nu s-ar fi despărțit de grup, azi ai mai fi fost cu King Crimson?

Lake: - Dacă trupa nu se dizolva, cu siguranță eram încă împreună. Chiar dacă nu aș fi rămas la fel de bun prieten cu toți, aș fi continuat, pentru că forța muzicală a lui Fripp era foarte importantă.

Rep: - Problemele ulterioare, apărute în sînul grupului Crimson, par a dovedi neîncrederile tale...

Lake: - Da, s-ar putea și așa. Le-am prevăzut. Încă simt că Bob ar fi făcut mai bine dacă ar fi spus: "Hai s-o terminăm și s-o luăm de la capăt!" Dar el a angajat alți muzicieni și din păcate, paradoxal, orice muzician îndeajuns de bun, nu s-ar fi încumetat să cînte alături de el.

Aportul lui Lake în Crimson rămîne de netăgăduit, prezența sa pe primele două albume, fiind indisolubil legată de conceptul muzical Fripp. Aminteam la începutul acestui articol, sinceritatea și simplitatea cu care Lake vorbea de anii petrecuți în Crimson. Iată un ultim exemplu:

(20.02.1971 "New Musical Express" Nick Logan de vorbă cu Greg Lake)

Tot ceea ce am făcut eu în trupă sînt părți care retușează, înfrumusețează, aduc culoare, e ceva, dar nu neapărat alcătuiesc o mare parte din produsul final, din piesa propriu-zisă".

Cristian Teodosiu

Cristian Popescu (keyboard), Virgil Popescu (chitară solo), Alex Balcu (chitară bass), Cristian Soci (chitară), Adi Croitorescu (tobe)

PANTHEON

Bazele grupului s-au pus încă din 1988, dar ideea s-a materializat în fapt abia în 1990, cînd trupa a fost completă, dotată cu echipament muzical și a obținut o sală de repetiții în cadrul Facultății de Instalații. Debutul pe scenă a avut loc în 1992, la Facultatea de Drept cîntînd alături de Iris și Compact. Stilul abordat - adeseori cu tendințe spre extremism, spre thrash, dar și cu pasaje calde, uneori nostalgice - reflectă în mare măsură febrilele căutări și zbuciumul specific vîrstei (media de vîrstă a membrilor trupei este de 20 de ani). Apariațiile scenice sînt rare datorită lipsei unei sonorizări proprii. Anul trecut au cîntat în deschiderea unor concerte cu nume mari: Iris, Valeriu Sterian și Compania de Sunet, Celelalte Cuvinte, Krypton, Compact.

Componență: **CRISTIAN POPESCU** - keyboard. Este născut pe 1 august 1967, a absolvit Facultatea de matematică. În prezent este profesor. **VIRGIL (LULU) POPESCU** - chitară solo, este născut pe 24 august 1969. Este student la Facultatea de Construcții Civile. **ALEXANDRU (ANDU) BALCU** - chitară bas. Și el este student la Hidrotehnică. Are tot 23 de ani ca și Lulu, data nașterii fiind 4 octombrie. **CRISTIAN SOCI** - chitară. Pe 18 ianuarie a împlinit 21 de ani. E student la T.C.M. **ADI CROITORESCU** - tobe. Facultatea lui este cea de Utilaj Tehnologic, iar ziua lui de naștere va fi pe 24 iulie, cînd va sărbători frumoasa vîrstă de 20 de ani.

În acest univers pestriț al muzicii rock, cei de la Pantheon doresc să se impună cu texte protestatare, să îndrepte atît cît se poate răul existent pretutindeni, chiar dacă, în lupta lor pentru bine, par a se lupta adeseori cu... morile de vînt. Ei caută ineditul, cultivă așa-zisa neglijență studiată, nu din dorința de a șoca, ci avînd speranța că se mai poate încă trage un semnal de alarmă. Visul lor este să editeze un L.P. și să facă un turneu promoțional în orașe ca Pitești, Cluj, Iași, Constanța, Buzău.

Crocodile Dandy

Dintr-un salt, au fost în fruntea topurilor, însă, de cînd **Michael Hutchence** a dat de gustul acestei dolce vita a popstarurilor, la INXS lucrurile nu mai merg atît de bine. La ei acasă, în Australia, atmosfera e destul de înfierbîntată.

În Australia se spune **The Tall Poppy Syndrome**, ceea ce înseamnă aproximativ: nu urca prea mult pe scara socială, nu te desfiinde prea mult de mulţime, că s-ar putea să fii scurtat de un cap.

Pe acest al cincilea continent, sindromul **"Tall Poppy"** îi afectează pe mulţi dintre cei care îndrăznesc să devină celebri şi să aibă succes, căci, dacă australienilor le place să-şi contruiască eroi populari, o fac numai pentru a-i distruge apoi, fără să ezite. Acestui specific naţional i-au căzut victime multe celebrităţi; printre care şi **Paul "Crocodile Dundee" Hogan**, care între timp a preferat să-şi mute tabăra la Los Angeles.

Acum se pare că a venit rîndul trupei rock australiene cu cel mai mare succes peste hotare: **INXS**. Mai demult, presa (australiană) nu le era deloc favorabilă. Această antipatie s-a concretizat cu ocazia show-ului mamut (ceva de genul **PR Waterloo**) organizat de INXS sub titlul **"Concert For Life"**. Totul începuse atît de frumos! Concertul, care a avut loc în martie - în **Sydney Centennial Park**, în faţa a 62.000 de spectatori, a reunit, pe lîngă INXS tot ce are lumea muzicală australiană mai valoros: **Crowded House, Diesel, Ratcat**; banii obţinuţi cu ocazia acestui concert, care a fost un mare succes, trebuiau să revină unuia dintre cele mai mari spitale din Sydney.

Cîteva luni mai tîrziu s-a constatat că se obţinuseră 1,3 milioane de dolari, în acelaşi timp, însă, costurile de producţie atinseseră suma record de 1,2 milioane dolari. Nici banii proveniţi din sponsorizare şi merchandising n-au mai putut salva mare lucru, astfel încît cîştigul net s-a ridicat în cele din urmă la modesta sumă de 600.000 de dolari, de trei ori mai puţin decît se sperase.

Aceste dezvăluiri au provocat un adevărat scandal, care s-a dezlănţuit asupra celor de la INXS şi a managerilor lor, firma MMA. **Grant Thomas**, managerul trupei **Crowded House** a fost printre cei mai înverşunaţi protestatari, care au reproşat celor de la INXS neregularităţile show-ului: "Cheltuielile au fost fără îndoială mult prea mari. Se pare că unii dintre presupuşii contribuabili şi-au acoperit pagubele pe seama conturilor noastre".

Criticile au continuat pe baza afirmaţiei că marea majoritate a cheltuielilor a fost făcută numai în beneficiul celor de la INXS. O orchestră, angajată special pentru numai două cîntece ale trupei, a costat peste 16.000 de dolari. Un manager adus din Anglia, 50.000 de dolari. Oameni de presă din toată lumea au primit bilete de avion gratuite pînă în Australia, li s-au înmînat exemplare ale albumului INXS şi-au putut vizita în cabină pe membrii trupei, în ziua concertului - privilegii de care presa australiană nu a beneficiat.

Atît INXS cît şi MMA au refuzat să se pronunţe pe această temă. Aşa-numita "versiune - australiană a **Rolling Stone**" s-a ocupat de această problemă într-un articol de fond care se încheia astfel: "Mascarada iscată în legătură cu **"Concert For Life"** a arătat încă o dată cîtă plăcere le face australienilor să-şi decapiteze propriile "tall poppies"... dar dacă şi INXS cade victimă acestui sindrom, sinţuaţia e cu adevărat gravă".

Discuţia publică despre concertul de fapt atît de bine intenţionat i-a pus pe cei de la MMA faţă în faţă cu o mulţime de probleme. După nesfîrşite dezbateri, s-a hotărît să se scoată cît de curînd pe piaţă noul extras pe single de pe albumul **"Welcome To Wherever You Are"**. O decizie nu prea înţeleaptă, întrucît **"Heaven Sent"** nu a pătruns nici măcar în Top Ten-ul australian, nemaivorbind de vîrfurile topurilor europene, care totuşi fuseseră din 1982 locul obişnuit al single-urilor INXS. **Warner Music**, firma cu care are contract grupul îşi pune acum speranţele în acest nou album însă, din cele 180.000 de exemplare, s-au vîndut doar jumătate, în comparaţie cu binecunoscutul hit **"Kick"**. Albumul live **"Live Baby Live"** (transformat cu ironie de ziarişti în **"Dead Baby Dead"**) abia a găsit 100.000 de cumpărători. Prin urmare, un angajat al Warner Music, care, desigur, preferă să rămînă anonim, a dezvăluit faptul că magazinele de discuri trimit înapoi stocuri întregi din comenzi. "Multe magazine de discuri au avut de suferit din punct de vedere financiar datorită albumelor INXS nevîndute. Şi, bineînţeles, acestea nu au chef să mai ia o dată plasă". Situaţia aceasta este oarecum legată şi de împrejurarea economică deosebit de dificilă în care se găseşte acum Australia, o treime dintre australienii sub 25 de ani sînt şomeri.

La începutul carierei lor, INXS s-a numit **The Farriss Brothers**, ceea ce n-ar fi de mirare într-o trupă în care erau trei fraţi Farriss. Primul lor manager a fost **Gay Morris**, care azi e managerul celei mai renumite trupe australiene după INXS, **Midnight Oil**. A căzut apoi în dizgraţie, cînd a vrut să-i reboteze pe cei şase membri ai trupei. Je-a propus să se numească **"Inaccessible"**, şi, de aici, s-a ajuns la INXS.

Astăzi, după mai mult de un deceniu, se pare că **Morris** a făcut o adevărată profeţie, întrucît INXS au devenit cu adevărat inaccesibili, nu mai lasă nici presa, nici fanii să se apropie. Boss-ul, **Michael Hutchence**, abia dacă a dat un interviu în ultimii trei ani, şi asta încă unui post de radio fără însemnătate.

Nu e de mirare că atîtea voci acuzatoare l-au decretat pe **Hutchence** - arogant şi l-au făcut răspunzător, în mod indirect, pentru faptul că "cea mai bună trupă rock din lume" (după reclama autohtonă) şi-a cîştigat pe deplin antipatia presei.

O fostă angajată la Warner Music povesteşte că singurul membru al trupei pe care l-a văzut la faţă în timpul celor patru ani cît a lucrat la Warner Music, este saxofonistul **Kirk Pengilly**. "Celor de la casa de discuri nu le merge cu mult mai bine decît fanilor", spune ea. " INXS au devenit foarte izolaţi. Publicul nu are nici o posibilitate de a se identifica în vreun fel cu ei, pentru că nu-i vede niciodată".

Cînd trupa a apărut pe scena din Melbourne în turneul "X", tot Pengilly a fost singurul care a dat un interviu, şi nici acela fără mofturi: nu i s-a părut destul de demn să fie condus cu maşina de către un angajat al casei de discuri, a cerut o limuzină. "Probabil că de vină e mai mult managementul, decît membrii formaţiei, dar o asemenea izolare şi reţinere nu le poate plăcea australienilor. Nu vrem staruri, dar nu vrem să se şi comporte ca nişte staruri".

Un alt fost angajat la Warner este de părere că refuzul trupei de a da mai multe interviuri în Australia s-a răsfrînt negativ asupra vînzărilor ultimului album: "Am făcut tot-ce ne-a stat în putere pentru acest album. Am dat sute de reclame la televizor, anunţîndu-i apariţia, însă faptul că INXS n-a mai susţinut de atîta vreme nici o conferinţă de presă, i-a costat mult. Şi sînt sigur că asta a influenţat nu numai presa, ci şi publicul, şi, deci, pe cumpărători".

Nici cu noul album, lucrurile nu stau prea bine. Reclama nu prea e asigurată, apariţiile live nici nu intră în discuţie. Motivul invocat de INXS a fost acela că ar fi ajuns la capătul unei etape din cariera lor şi că ar dori acum să se concentreze mai mult asupra lucrului în studio. "Vrem să scoatem discuri care să scandalizeze", spune chitaristul **Tim Farriss**. Nemulţumirea, însă, vine chiar din interior: un asociat de la MMA apreciază că trupa nu a lucrat îndeajuns la acest nou proiect, de exemplu. **"The Glamourboy" - Hutchence** şi-a terminat piesele în numai două săptămîni, ca să se poată întoarce cît mai repede posibil la casa lui din Hong Kong, împreună cu noua sa prietenă, manechina **Helena Christensen**. "U 2 lucrează doi ani la un album, INXS doar două luni. E, oare, de ajuns?"

Michael Hutchence respinge cu toată puterea asemenea reproşuri. "Puţin îmi pasă că nişte scribi oarecare mă numesc maimuţoi arogant sau dandy inaccesibil. Eu, de fapt, nu sînt aşa. Sigur, nu sînt nici genul prietenos cu toată lumea. Şi nici n-am chef să mă prefac că aş fi astfel, cum fac unii colegi de-ai mei. Mă întlinesc des cu prieteni vechi de-ai mei, pentru care nu sînt cîtuşi de puţin un **Glamour - star**. Încă mă simt pe de-a-ntregul australian - iar australienii sînt oameni relaxaţi, destinşi".

Şi ne putem opri aici, nu înainte, însă, de a afla şi un comentariu, "foarte australian" făcut de **Michael Hutchence**. Întrebat fiind cum ar vrea să fie imortalizaţi INXS în analele istoriei muzicii, el a răspuns: "Cei puţin ca o foarte bună trupă de pop! De fapt, nu sîntem noi excepţionali, căci sîntem prea australieni pentru asta. Cînd întrebi un australian ce loc şi-ar dori în istoria muzicii, îţi va răspunde cu siguranţă: cui îi pasă de aşa ceva?"

Traducere şi adaptare după "Musik Express, Sounds"
Manuela Boatcă

NIŞTE ROMÂNI LA CANNES

Lămuriri

MIDEM este cea mai mare întîlnire a producătorilor, distribuitorilor şi cumpărătorilor de discuri şi, în general, de produse muzicale. Aflată la cea de-a 27-a ediţie, manifestarea din acest an s-a desfăşurat la Cannes, pe Coasta de Azur, dec[illegible] între 24-28 ianuarie, în principal în Palatul Festivalurilor şi al Congreselor, loc în care se desfăşoară şi celebrul Festival al Filmului. Cu începere de anul trecut, în aceeaşi perioada şi cu aceiaşi organizatori se desfăşoară şi Festivalul Internaţional al Audiovizualului Muzical. Anul trecut, preşedinte juriului la acest festival a fost regizorul Ken Russell, iar anul acesta, compozitorul american Michael Kamen. MIDEM este, totodată, prilejul desfăşurării unor conferinţe, întîlniri, simpozioane, mese rotunde etc., toate gravitînd în jurul problemei muzicale, al drepturilor de autor, al pirateriei, al posturilor de radio care trăiesc din şi prin muzică. Rîndurile care urmează nu sînt o descriere exhaustivă a ceea ce s-a întîmplat la ediţia din acest an a MIDEM-ului, pentru o astfel de descriere ar fi necesare mii de pagini. Numai lista participanţilor (pe firme, ţări, în ordine alfabetică) numără 800 de pagini. Preşedintele MIDEM este domnul Xavier Roy, un adevărat factotum al tuturor manifestărilor de aici.

O ultimă (şi amară) constatare: România, deşi avea cu ce să lasă în faţă, nu a fost niciodată prezentă cu un stand la MIDEM, singura ţară europeană aflată în aceeaşi situaţie fiind Albania!

Ameţeală, încîntare, cocktail-uri

Prima senzaţie pe care o încerci intrînd în "subsol", acolo unde sînt standurile tîrgului de discuri este aceea de ameţeală. Cum să vă spun: imaginaţi-vă că Pavilionul expoziţional Bucureşti ar fi plin de discuri, compact discuri şi casete. N-aţi ameţi? Bun, să revenim la Cannes unde e timp frumos, marea e splendidă. Te acreditezi şi, apoi, uiţi, cum spuneam, la marea ameţeală. Cît vezi cu ochii e numai muzică înmagazinată şi scoasă la bătaie. Toate continentele sînt prezente. Sînt standuri pe ţări, acolo unde firmele din respectivul spaţiu geografic s-au înţeles (Japonia, Danemarca, Finlanda, Germania, Italia) şi standuri ale unor firme multinaţionale. Apoi, există zone de muzică clasică, de jazz, de pop şi rock, de muzică tradiţională. Ameţitor. Şi toţi sînt binevoitori, vor să-ţi arate ce au, îţi dau o insignă, o casetă, o carte de vizită, un abţibild, un fursec, un pliant. "Să rămînem în legătură" e un fel de parolă aici. Din cînd în cînd, la anumite ore se şi cîntă, pe viu. O trupă de country la standul din Louisiana, o orchestră de coarde la austrieci, domnişoara Tatiana la o firmă nemţească. Apoi, eşti invitat la cîte un cocktail dat de firmele mai avute. Şi acolo poţi cunoaşte lume, şi acolo mai afli cîte ceva. La etajul întîi sînt nişte săli (Sala Mare, sala Debussy), la doi e standul artiştilor francezi (care au programat, în fiecare zi cîte două concerte ale unor cîntăreţi în plină afirmare) la trei sînt standurile marilor posturi de radio iar la patru standurile marilor firme producătoare de tehnologie (Sony, de exemplu, expune aici mini-discul, o "revoluţie" despre care vom mai auzi). În afara vizionărilor şi a vizitelor pe la standuri, o activitate plăcută, aici, sînt concertele. Multe, interesante, bune. Să notăm că aceste concerte au avut, per ansamblu, patruzeci de sponsori, de la Primăria Cannes, pînă la Nina Ricci, de la Air Inter, la Melody Maker. Fără să mai vorbim de omniprezenta MTV.

Mai multe concerte şi doar două urechi

Amedeo Minghi

În primul rînd, un mic avertisment. Nu am văzut toate concertele. Ar fi fost chiar imposibil, unele s-ar fi suprapus, altele ar fi însemnat o deplasare foarte rapidă dintr-o sală în alta (s-au mai dat concerte şi în afara Palatului, la Noga Hilton, de exemplu). Aşa că am mers doar la concertele care, din start, de pe afiş, mi-au spus ceva.

Concertul de deschidere s-a intitulat **Exotic Dance Music** şi a avut loc la ora 8 seara, la **Palm Beach** (lîngă helioportul din Cannes, pentru iniţiaţi), sîmbătă, 23 ianuarie. Să notăm că tot concertul a avut loc pe fundalul unui cocktail monstru, la care au fost invitaţi toţi participanţii cărora li s-a prins în piept cîte un trandafir, la intrare! Un trandafir, repet, nu trei! Concertul a fost prezentat de Manu DiBango, un instrumentist de culoare care, adesea, şi-a vîrît în gură saxofonul şi a dat o mînă de ajutor celor de pe scenă. Primul punct al concertului, Tanya Saint Val (ex-Zouk Machine) o prezenţă scenică plăcută, muzică tropicală, trupă de meseriaşi. A urmat (cu pauza necesară schimbării sculelor dar şi a tacîmurilor!) Ali Hassan Kuban, din Egipt, cu o muzică africană ieşită, oarecum, de sub influenţa melosului arab. Cel de-al treilea punct a fost formaţia **Ethnix** din Israel, cu o muzică valorificînd în zona electronicii vechi refrene religioase, un amestec interesant de vîrste muzicale. Ultimii care au cîntat în seara de deschidere au fost băieţii lui Baaba Maal din Senegal. Evident, muzică africană.

Ce n-m avut şi ce am pierdut. Luminică, pe 24, s-a întîmplat unul din cele mai interesante concerte intitulat **Sexual Healing**, A Musical Tribute To Marvin Gaye, o seară de susţinere a luptei anti-SIDA. Pentru cînd am avut suma necesară pentru un singur concert cu intrare [illegible] pentru invitaţii acreditaţi) nu pot spune cam cine era trecut pe afiş: Ashford&Simpson (USA), El Debarge (USA), Nona Gaye (USA), Shirley Jordan (USA), Chanté Moore (USA), Passadena (UK), Shai (UK), Ray Crafford (USA), George Duke, Al Jarreau, Chaka Khan (USA), Gaar (UK), Pointer Sisters şi Jamish Stuart (USA) cu participarea, din New York, a Dianei Ross, şi, din Los Angeles, aui Michael Douglas. Deci, canpe aceştia nu i-am văzut.

Alt concert, altă ceremonie. Luni seara de la ora 22 (zece seara), tot la Palm Beach, mare ceremonie pentru acordare a premiilor linea de-a doua ediţie a Festivalului Internaţional al Audiovizualului Muzical. Toalete de seară, iţi mai puţini (cam o mie, nu pot mii ca în prima seară) aşezaţi la mese. Sala era străbătută un fel de scenă şerpuitoare printre mese. Spectacol decernării a fost extraordinar. Printre laureaţi, Ennio Morione (pentru întreaga activitate) şi un excelent film Eric Rohmer - **Rugged**. Au cîntat Mae- Laure Beraud, (Franţa), Lee Dee Bridgewater (USA), George Duke (USA), Kent (Franţa), Ismael Lo (Senegal) şi Paul Meyer (Franţa). Ceremonia, însă, a fost ceva mai impresionată decît concertul. Aşa că, spunem că toţi au cîntat corect.

De la ea la alţii. Marţi, 26 ianuarie (celălalt), am alergat în două locuri. Întîi, la concertul oferit de **Andeo Minghi**, care a avut-o invitată pe **Viktor Lazlo**, una dintre cele mai răpitoare frumuseţi a muzicii mondiale. Un concert lăcut, o muzică tipic italiană. Cîecul final l-aţi putut auzi vineri seaptea în direct. Dar concertul ilei a fost, fără îndoială, ora 19,30, în sala mare (celălalt, italo-francez s-a desfăşurat ora 18,30, în sala A). A fost seară EMI Music. Splendidă, mai întîi excelentul grup **Arrest Development** care a evoluat într-un decor rustic, amintindu-i de America scalvagism lui. Muzica lor nu este un simplu rap comercial ci unul străbătut de sensibilitate şi interferînd cu muzica veche africană. După ei a urmat un debut scena **Josh Kadison** care, deşi a scos cîteva discuri, nu a evoluat în faţa publicului. Un solist bun, urînd la pian un fel de Elton John mai tînăr. Apoi a venit rîndul unei vedete în plină afirmare, sensibila Tasmin Archer, cîteva succese recente, muzică lentă, învăluitoare. Ei i-a urmat **Wendy Moten**, un nume pe care vă rog să-l notaţi pentru că veţi mai auzi de el, o voce de excepţie. Jennifer Rush, săraca, a făcut un play-back deloc inspirat. S-a aplaudat din complezenţă. Punctul final a fost, însă, **Jon Secada**, vîrf recent al muzicii americane, lansat, acum un an, tot pe scena de la Cannes, tot într-un concert EMI Music.

Omar

Show-ul lui a fost electrizant, cu o sală întreagă dansînd. Printre spectatori a apărut, preţ de cîteva minute, Tina Turner care n-a putut sta locului şi, evident, a dansat pe muzica acestui cubanez (prin naştere) simpatic, lansat, cum spuneam, anul trecut, cu o prezentare specială făcută de Gloria Estefan.

Şi acum, ai noştri. Miercuri, 27 februarie, Palm Beach, ora 20. Cu o oră înainte, un cocktail oferit de RFI. Ne întîlnim toţi românii prezenţi la MIDEM: TVR, Electrecord, Radio Delta, Academia Caţavencu, secţia română de la RFI. Am venit să-i susţinem pe ai noştri. Deşi nu au luat marele premiu. Publicul se adună încet, sînt puţini rockeri din Cannes, altfel o staţiune pentru pensionari bogaţi. Sînt curioşi. Concertul se numeşte **Rock din Est**. Primii au fost **Iris**. Exploziv începutul. Publicul s-a aprins repede. **Cine mă strigă în noapte?** - zice Cristi Minculescu şi, binevoitori, rockerii îşi chinuie limba să repete în româneşte. Succes deplin, douăzeci de minute (atît a fost porţia fiecăruia) foarte bune. Au urmat Moral Code (Rusia), Houk (Polonia), Milena (Bulgaria) şi laureaţii, Garaz (Ceho-Slovacia, încă). Eu zic că ai noştri au fost cei mai buni. Nici cehii n-au fost răi. În orice caz, rockul românesc a mai valorificat o şansă de a intra în lume. Nu e rău. În final, toţi au bănt o şampanie, pe scenă, în aplauzele admiratorilor.

Cam asta a fost la Cannes.

Carmen Morar

ALIEN

sau o nouă respiraţie pentru rock-ul românesc

Interviu cu Manuel Savu

Pe Manuel Savu l-am cunoscut acum 15-16 ani; pe cînd jucam amîndoi tenis de performanţă. El era atunci o speranţă autentică, un copil care juca cu maturitatea unui senior, cu un stil în care imaginaţia şi ambiţia de a fi cel mai bun se împleteau foarte reuşit. A devenit ulterior campion naţional de juniori la simplu, dublu şi dublu-mixt, a jucat în liga profesionistă vest-germană. Acum 6-7 ani iubirea sa pentru muzică s-a dovedit a fi mai puternică decît cea pentru sport şi de atunci a devenit chitarist profesionist. Talentul şi perseverenţa l-au ajutat să progreseze continuu şi azi, la 25 de ani, Manuel Savu fiind unul dintre cei mai buni chitarişti de rock pe care-i avem. Am ascultat 4 piese cu noul său grup, grupul **Alien**, şi am descoperit valenţe compositice pe care nu le ştiam. **Alien** poate să aducă suflul nou de care muzica rock românească are nevoie, pentru că atît piesele muzicale cît şi cei care compun formaţia au valoare.

– Manuel Savu, te-am zărit printre spectatorii festivalului "ROCK '92". Ce ţi-a plăcut, ce nu ţi-a plăcut?

– Bucuria de a vedea pe viu formaţii ca Uriah Heep sau Gillan a fost imensă pentru mine. Ceea ce s-a putut constata imediat, la ambele trupe, a fost profesionalismul foarte ridicat al fiecărui instrumentist şi al soliştilor vocali, ceea ce le permitea să fie foarte relaxaţi pe scenă; dădeau impresia că se joacă, deşi nu cîntau deloc simplu. M-aţi impresionat compoziţiile, mai ales felul cum erau orchestrate. Chiar şi piesele cu frază melodică foarte simplă nu sunau deloc banal, aveau întotdeauna ceva care să surprindă, care să încînte auzul. La Uriah Heep mi-a plăcut melodicitatea, modul lor de a cînta desfăşurat armonic, ceea ce ducea la un sunet foarte plin. Canoanele de voci (suprapunerea a trei, patru, cinci voci) creau o stare extraordinară.

Mi-a plăcut bunul lor simţ muzical. Nimic nu era forţat. De asemenea, mi-a plăcut că Ian Gillan a cîntat ceva diferit de Deep Purple, o muzică cu un sound foarte nou, cu orchestraţie foarte bine pusă la punct. Deşi doar trei instrumente, nu simţeai nevoia de ceva în plus. M-au impresionat imaginea şi personalitatea fiecăruia. Fiecare avea ceva cu care să te atragă.

– Cum ţi s-au părut celelalte formaţii?

– Destule trupe au avut o prestaţie mediocră. Am remarcat totuşi grupul Altar, chiar dacă fiecare instrumentist în parte mai are de studiat. Grupul a avut o imagine proprie şi starea de a cînta stilul muzical pe care îl abordează. Am remarcat şi grupul Ellis din Moldova, cu instrumentişti foarte buni. Formaţiile consacrate (Iris, Krypton, Compact, Holograf) au cîntat bine, corect, dar n-au avut nimic care să iasă din tiparul obişnuit. Multe dintre piesele pe care le-am auzit sunt făcute şi orchestrate într-o perioadă cînd nu se putea cînta altfel. S-a creat o obişnuinţă, un calapod pe care nu-l pot schimba.

– Ai cîntat deja cu cîteva dintre formaţiile noastre de elită (Voltaj, Krypton, Iris). De ce n-ai rămas la nici una din ele?

– Experienţele mele cu aceste trupe au fost mai reuşite sau mai puţin reuşite. Au fost şi îmi sunt foarte folositoare, pentru că acum ştiu bine ce trebuie să fac şi ce nu. În 1984, pe vremea cînd încă jucam tenis, am fost timp de cîteva luni în Germania şi am avut şansa de e vedea festivalul "Monsters Of Rock", cu AC/DC, Van Halen, Ozzy Osbourne, Gary Moore, Mötley Crüe şi Accept. Făcînd abstracţie de aparatură, strict muzical, am fost uimit de marea personalitate a fiecărei formaţii. Fiecare trupă avea stil, avea o imagine proprie. Simţeam cum cei de pe scenă jin foarte mult cont de cei care sunt în faţa lor, simţeai bucuria de a cînta, îţi creau senzaţia că publicul e invitatul lor. Fiecare cînta cu sufletul, dădea tot ce putea mai bun în acel moment. Am fost foarte impresionat şi de atunci m-am hotărît să cînt rock. Am ambiţia de a cînta la cel mai înalt nivel la care această muzică poate fi cîntată în România.

Trupele cu care am cîntat la început, la 18-20 de ani (Iear şi Quartz), m-au ajutat să înţeleg că entuziasmul nedublat de profesionalism nu poate duce decît la un succes aparent şi trecător. De la Voltaj, o trupă de băieţi foarte talentaţi, am plecat pentru că, fără a fi dublat de seriozitate talentul se iroseşte în vînt. Cu Krypton am avut o experienţă interesantă şi foarte utilă, cea a pregătirii şi înregistrării unui disc long-play ("Fără teamă", înregistrat în '89 şi apărut în '90). Am plecat pentru că voiam să fac ceva care să mă reprezinte şi consideram că am ajuns la maturitatea artistică care să-mi permită acest lucru. În aprilie '90, cînd plecasem de la Krypton cu acest gînd, am fost solicitat de cei de la **Iris**. Am acceptat, fiind o trupă pe care întotdeauna am apreciat-o şi respectat-o. Cu **Iris** am avut ocazia să cînt la un mare festival, la Agrigento-Sicilia, pe o scenă pe care a urcat şi legendarul grup Ten Years After şi un grup ca FM, care e azi foarte cunoscut. Am trăit din interior un astfel de festival, cu tot ce implică el: organizare, echipament tehnic, un public foarte numeros etc. Mi-a prins foarte bine. În august '90, după acel incendiu care ne-a ars instrumentele şi echipamentul tehnic, am plecat de la **Iris**, unde nu eram decît un simplu executant, **Iris** fiind o trupă cu un stil bine conturat. Am rămas foarte bun prieten cu ei, am amintiri de neuitat din perioada în care am cîntat împreună.

– De la plecarea ta de la Iris şi pînă azi au trecut doi ani. Ce ai făcut în această perioadă?

- În 1991, împreună cu **Marius Keşeri** (tobe), **Matei Bulencea** (bas), şi **Berti Barbera** (vocal) am înfiinţat grupul Alien. Am înregistrat atunci două piese cu care am apărut la televizor. În toamna lui '91, am prins un contract în Germania, unde am cîntat împreună cu Dana Bartzer, Cristina Andrei, Dan Creimerman şi Marius Keşeri. Cu ocazia asta mi-am refăcut un pic bugetul. În 1992 am refăcut grupul Alien, împreună cu **Nicu Pătraşcu** (bas, ex-Tectonic), **Valeriu Prunus Ionescu** (clape, ex-Voltaj), **Petrică Roşu** (tobe) şi **Berti Barbera** (vocal). Am făcut repetiţii timp de şapte-opt luni, am lucrat la finisarea pieselor, acum sunt mulţumit şi pregătit să urcăm pe scenă. De curînd am înregistrat două piese noi la televiziune; vor fi probabil difuzate în emisiunea "Întîlnirea de la miezul nopţii". Tot în ultimele şapte-opt luni am lucrat în calitate de chitarist de studio pentru firma "Romagram"; am înregistrat partiturile de chitară pentru piesele mai multor solişti care au contract cu această firmă. Chiar dacă eu sunt chitarist de rock şi piesele respective erau în maniera pop, am considerat că abordarea altor genuri muzicale nu poate decît să-mi folosească. În plus, e un mijloc de a cîştiga bani făcînd muzică şi nu altceva, ceea ce e destul de dificil, azi, în România.

– Cum caracterizezi stilul grupului Alien?

– Nu poate fi etichetat cu o singură expresie. Porneşte de la stilul anilor '70 al unor Led Zeppelin sau Aerosmith, adică trece prin blues, are formule de hard şi accente heavy-metal, totul într-un sound şi o manieră de interpretare nouă. Versurile sînt în engleză pentru că engleza se potriveşte mai bine frazelor melodice ale pieselor şi pentru că trebuie să ne obişnuim să cîntăm în engleză dacă nu excludem posibilitatea de a păşi şi peste graniţele noastre. N-are rost să insist, dar cu siguranţă Scorpions n-ar fi fost Scorpions dacă ar fi cîntat în germană, Sepultura n-ar fi fost Sepultura dacă ar fi cîntat în portugheză, Europe n-ar fi fost Europe dacă ar fi cîntat în suedeză.

– Ascultînd cîteva din piesele voastre am fost impresionat mai ales de pasajele de chitară, unele cu influenţe blues, altele cu influenţe din muzica clasică, excelînd prin viteză şi complexitate. Cum se poate ajunge la o astfel de tehnică?

– Pentru a improviza uşor pe scala de blues trebuie să asculţi muzica neagră şi apoi să studiezi chitariştii ca Jimi Hendrix, Eric Clapton şi cei care le-au urmat calea: Jimmy Page sau Angus Young.

Celălalt gen de pasaje solistice se datorează slăbiciunii mele pentru muzica clasică şi preclasică şi pentru chitariştii de rock influenţaţi de această muzică: Richie Blackmore, Yngwie Malmsteen, Tony McAlpine. Ceea ce fac ei necesită un studiu îndelungat şi cunoştinţe mai vaste de teorie muzicală. Stilul acesta se cîştigă cu un sunet foarte curat şi nu poate fi cîntat decît foarte, corect. Se cîntă mult pe alte moduri decît cele naturale sau pentatonice, care sunt folosite în mod obişnuit în muzica rock. Improvizaţiile în stil clasic nu se mai pot face după ureche, trebuie să ştii foarte bine să cînţi. Îmi plac şi am studiat şi alţi chitarişti, chiar dacă sunt din garda veche precum Johnny Winter sau cu un stil foarte modern ca Eddie Van Halen, Joe Satriani sau Steve Vai. Importante pentru un chitarist nu sînt doar pasajele solistice, ci să cunoască bine armonie, este poate cel mai important lucru.

– Ce îţi propune grupul Alien pentru următoarele cîteva luni?

– Vreau să urcăm pe scenă, să concertăm. La început fără a pretinde bani. După primele apariţii în public, îmi voi da seama dacă mai trebuie modificat ceva, dacă piesele mai trebuie retuşate, dacă imaginea noastră scenică e cea potrivită. Vrem să mai înregistrăm 4-5 piese, care aşer să fie difuzate cît mai des la posturile de radio. Vreau să fac din Alien un nume în rock-ul românesc.

Costin Manoliu

Premiile revistei "Actualitatea Muzicală"

Luni, 1 februarie, la sediul Uniunii Compozitorilor şi Muzicologilor din România, revista "A.M." a decernat premiile pe anul 1992. O parte au fost atribuite muzicii simfonice, operei şi baletului. Muzica uşoară, ("una dintre cele mai labile genuri", cum a denumit-o Octavian Ursulescu), pop-ul (?!) şi jazz-ul au beneficiat şi ele de premii. Aşadar: **Premiul performanţei**, pentru recitalul de la "Mamaia '92" şi pentru compoziţiile proprii - "Cifre" şi "Într-un colţ de cafenea" - a fost atribuit **Marinei Voica. Premiul "Şlagărul anului"** i-a revenit lui **Marcel Dragomir** pentru piesa "E bine, bine", pe versurile lui George Ţărnea, în interpretarea **Mirabelei Dauer**. La festivitate a fost prezent doar Marcel Dragomir. Discul "cel mai căutat şi cu cea mai mare priză la public" (O. Ursulescu) a fost în '92 "Maria". **Mihai Constantinescu şi Anastasia Lazariuc** au primit deci **Premiul discului. "Vedeta anului"** a fost considerată de către "A.M." - **Mădălina Manole**. Premiul i-a fost atribuit pentru recordurile discografice şi de public, înregistrate cu melodiile compozitorului Şerban Georgescu. Jazz-ul a primit două premii. **Premiul valorii Instrumentale** acordat pianistului, compozitorului şi şefului de orchestră **Mircea Tiberian**, pentru contribuţia sa la concertele şi festivalurile de jazz. **Premiul publicisticii şi managementului**, pentru cronicile şi emisiunile sale de jazz şi pentru organizarea în premieră a unui festival de jazz la Bucureşti a fost atribuit lui **Alexandru Şipa**.

Al. Şipa a preferat un reportofon ca să-l menajeze pe domnul Gheorghe Mihai

Mădălina... înaintea primirii premiului

Rumoare şi întrebări a stîrnit **Premiul "Evenimentul anului"** acordat lui Michael Jackson, pentru concertul său de la Bucureşti. Premiul, onorific, îi va fi trimis lui Michael. S-au atribuit şi cîteva diplome de onoare sponsorilor: Romania Exchange, Carelis, Magazinul Muzica.

O.D.

Marina "diplomată", Anastasia şi Mihai, în aşteptare

JAZZ INFO

◆ Revista americană Down Beat a desemnat titlul de **"muzician al anului 1992"** saxofonistului **Joe Henderson.** Printre laureaţi şi trompetistul **Wynton Marsalis** (la categoria "Formaţii acustice"). Celebrul pianist **Michel Petrucciani**, după 27 de ani de activitate muzicală, a primit titlul de "Cavaler al Legiunii de onoare" (Franţa).

◆ Un nou film documentar dedicat unui jazzman: **"Texas Tenor: The Illinois Jacquet Story"** - autor Arthur Elgart (Marele premiu la categoria "documentar de jazz" în cadrul Festivalului JVC Jazz Film 1992).

◆ Celebrul violonist francez **Stéphane Grappelli** (85 de ani) în colaborare cu Jean-Marc Bramy şi Joseph Oldenhore şi-a scris memoriile "Mon violon pour tout bagage". În introducere un poem de Nougaro.

◆ Tot la capitolul cărţi apărute în 1992, **"Ella Fitzgerald"** un portret realizat de Jim Haskins.

◆ După ce în toamna trecută, celebra sală Carnegie Hall din New-York a programat "Saxophone Summit" cu "Flip" Phillips, "Buddy" Tate, Stanley Turrentine (22.X.) "Omagiu lui Miles" - cu Bob Berg, Ron Carter, Shirley Horn, Milt Jackson, Jack McLean etc. (3.XII) urmează Tito Puente Orchestra în 4 martie şi "Omagiu lui Eroll Garner" în 5 aprilie 1993.

◆ Jazz la Lincoln Center: după Wynton Marsalis în 19 sept. 1992, Thelonious Monk International Jazz Drums Competition (24-25 oct.), Art Taylor (12 Nov.) Celia Cruz (12 dec.), urmează "Jazz for Valentines" (cu Jimmy Heath, Betty Carter, Roy Hargrove etc. (14 febr.), Ed Blackwell şi Herlin Riley (18 martie) şi Billy Higgins (6 mai).

◆ Ministerul Educaţiei Naţionale şi Culturii din Franţa a înfiinţat un serviciu de informaţii permanent care este pus la dispoziţia artiştilor, partenerilor şi organizatorilor de concerte.

◆ Cîteva dintre numeroasele discuri realizate în 1991 şi editate în 1992: Spanky Wilson (voce) - "Singin' and Swingin"; Scott Hamilton (saxtenor) - "Race Point"; Hank Jones (pian) - "With Mads Vinding"; Antoine Hervé (pian) cu fraţii Francois (b) şi Louis (dr.) Moutin şi cu Yldîz Ibrahimova (voce), Laurent Dehors (sax şi cl), (deci în formula în care an fost şi la Bucureşti) cu o înregistrare din concert - Zagreb 13 aprilie 1991; Dirty Dozen Brass Band: "Open Up"; Ray Brown (bas) "Ray Brown's New Two Bass Hits" cu Pierre Boussaguet (bas) şi Jacky Terrasion (p); The American Jazz Orchestra "The Music of Jimmie Lunceford; Miles Davis - "Doo-Bop"; Max Roach "To the Max"; Steve Swallow (g. bas) "Swallow"; Keith Jarrett (pian) "Vienna concert" (13 iulie 1991 înregistrat la Opera de Stat din Viena); McCoy Tyner "Warsaw Concert 1991".

◆ În ciuda războiului din Iugoslavia casa Jazzette a realizat cîteva discuri de referinţă cu The Zagreb Jazz Quintet şi Bosko Petrovic dar şi cu Clark Terry şi Georgie Fame.

◆ Dintre discurile realizate şi editate în 1992: Dave Weckl "Heads Up" şi The Zawinul Syndicate "Lost Tribes".

◆ Revista NJSO Journal editată de The National Jazz Service Organization este una dintre ultimele publicaţii ce au parvenit recent. În colegiul director remarcăm şi cîteva celebrităţi ale jazzului: Donald Byrd, Muhal Richard Abrams, Quincy Jones şi Billy Taylor. Din aceeaşi revistă aflăm că premiul 1992 oferit de National Music Council a revenit celebrului baterist Max Roach.

◆ Premiul pentru Jazz pe 1992 acordat de Uniunea Compozitorilor şi Muzicologilor din România a revenit lui J. Răducanu pentru piesa "Colind". Premiile pentru Jazz acordate de revista "Actualitatea muzicală" a Uniunii Compozitorilor şi Muzicologilor pe 1992 au revenit lui Mircea Tiberian pentru creaţie şi interpretare şi subsemnatului (pentru publicitate şi management).

Alex. Şipa

P.S. Premiul meu a constat într-un reportofon "Panasonic" oferit de magazinul "Muzica". Mulţumesc. Tocmai ce-mi lipsea.

UNORA LE PLACE RAP-UL 1

Mai repede decît ne-am aşteptat, Rap-ul, această relativ nouă direcţie a divertismentului audio-vizual şi-a găsit teoreticienii. Cei mai entuziaşti par a fi americanii, faptul explicîndu-se simplu: Rap-ul s-a născut acolo, la ei acasă. După ce s-a "inventat" Rock'n'Roll-ul la începutul anilor '50, America oferă - pe urmă - o adevărată revoluţie în muzică. Rap-ul invadează rapid Europa şi nu numai. "Împacă-te cu ea şi dansează" este îndemnul pe care îl auzim la tot pasul. "Rap înseamnă cel mai important stil muzical de la Rock'n'Roll", afirmă cunoscutul muzician **Quincy Jones**, cel mai mare producător de discuri din lume, arătînd totodată că aceasta a devenit noua muzică a generaţiei. De unde vine? Primele semne au fost receptate la New York, în anii '70. În majoritatea cartierelor de aici, familiile negrilor trăiau şi trăiesc în condiţii foarte proaste. Rar se întîmplă ca pe străzile mărginaşe ale metropolei să vezi albi. În ghetto viaţa e cenuşie, la propriu şi la figurat. Şobolanii care roiesc în jurul pubelelor, mirosul pestilenţial din casa scărilor n-au constituit însă piedici pentru apariţia exploziei Rap (generic onomatopeic , intraductibil, sugerînd pulsaţia ritmului - element definitoriu aici). "În orele dimineţii n-aveam - copil fiind - cui mă plînge că m-am lovit la genunchi şi sîngerez. Ca mine, mulţi copii au ajuns la un fel de stoicism de felul: rabdă şi taci nimănui nu-i pasă de tine", declară vedeta Rap, **Ice T**.

Aceşti adolescenţi năpăstuiţi şi-au creat muzica lor, distracţia lor, ca un fel de refulare. Erau şi rămîn inimitabili prin tot ce fac pe stradă, loc de naştere şi manifestare Rap. Fauna străzii din marea metropolă americană e eterogenă. Aici îşi fac rondul prostituatele, homosexualii şi proxeneţii, "peştii", un fel de privilegiaţi ai soartei. Totuşi, grosul celor ce trăiesc aici îl constituie tinerii oneşti care, după orele de servici, îşi permit să fie ei înşişi, departe de autoritatea patronilor albi care îi dirijează opt ore pe zi în docuri, fabrici, pe şantiere. Pe străzi, negrii se întrec în complicatele figuri de **Smurf, Hype** sau **Fun Dance**, incluse în ceea ce ei numesc **Breakdancing**.

Ţinuta rapperului e una deja arhicunoscută şi în Europa. Ea include obligatoriu o pereche de jeans lăbărţaţi, o jachetă largă de satin ori o bluză de "training". Şireturile de la pantofii de basseball nu trebuie legate, ci lăsate să atîrne potrivit unei reguli ce nu şi-a găsit încă logica, dar ce contează? Nu ne putem imagina un rapper fără şapca de basseball, cu o imensă insignă de stofă ori plastic" **"Stop the Violence!"**. Apanajul rapperului include obligatoriu un radiocasetofon lung, bifonic, mereu alimentat cu baterii, spre a putea fi pus "la lucru" în cele mai neaşteptate locuri.

Procentul de originalitate în aria curentului Rap este aproape nul. Din punct de vedere strict muzical, nici nu există repere care să ne permită o abordare judicioasă a fenomenului (muzical?!), atîta vreme cît prestaţia subiecţilor se rezumă exclusiv la **răstiri** monosilabice. Scriu "răstiri", deoarece exponentul rap nu face altceva decît să se răţoiască la bietul auditoriu, complexat de o vină imaginară pe care n-o desluşeşte prea clar în momentul punerii sale la punct. Buimăcit, el îşi va da seama abia după ce scapă de straşnica săpuneală (dublată de o permanentă ameninţare cu degetul) că poartă doar o singură vină: e prea răbdător şi, poate, mult prea pretenţios. "Rap-ul este muzica (?!) anilor '90. Împacă-te cu ea şi dansează" este sloganul celor care **văd** (da, VĂD nu aud!) în Rap un fenomen cu valenţe culturale. Şi totuşi, nu-l putem ignora deoarece Rap-ul există, supravieţuieşte. Este şi motivul pentru care ne-am oprit asupra lui spre a-i distinge caracteristicile şi, eventual, calităţile. Cei care au citit prima parte a articolului nostru, au putut lesne deduce că n-am pornit la drum cu păreri preconcepute. L-am citat pe **Quicy Jones**, care vede în Rap "cel mai important stil muzical de la Rock'n 'Roll încoace". Dacă ar fi făcut altcineva afirmaţia, cu siguranţă nu l-am fi luat în seamă, dar aşa... Să încercăm o succintă analiză (sigur, termenul e cam pretenţios) a Rap-ului prin manifestările sale de prestigiu, caci aidoma oricărui gen din perimetrul divertismentului, şi aici putem delimita strict exponenţii autentici de cei ce simulează persiflînd şi imitînd inconştient un posibil domeniu artistic. **MC Hammer** pare de departe cel mai profesionist exponent Rap, deşi, în ultimul timp, el nu e atît de prolific. Ne referim la frecvenţa apariţiilor discografice şi nu la consistenţa show-urilor sale sincretice fascinante mai cu seamă graţie elementelor coregrafice de mare dificultate, dar şi prestaţiei vocale a acestui MC (Master of Ceremony), figură oarecum singulară în masa exponenţilor Rap. Dacă echipa **Salt'N'Pepa** ne mai atrage atenţia prin paleta cromatică destul de variată a intervenţiilor vocale (capitol deficitar în ansamblul manifestărilor Rap) despre **SNAP** numai vorbe frumoase. Există aici o doză de umor, ce conferă interpretărilor un plus de atractivitate. Remarcăm, totodată, şi strădania tandemului de a depăşi limitele stricte ale genului, oferindu-ne acel necesar dram de atmosferă ce trădează personalitatea artistică. Jalnică, în schimb, apariţia lui **Vanilla Ice**, interpret alb care apelează la un artificial transfer al elementelor Rap, ce "prind" doar la artiştii de culoare. Cine poate uita păguboasa lui "adaptare" a marelui hit **"Satisfaction"**, din repertoriul Rolling Stones, la normele Rap duziniste? Cui folosesc asemenea experimente? De fapt, fenomenul de respingere manifestat de majoritatea amatorilor de Rap s-a şi pus în funcţiune, cota popularităţii acestui farsor scăzînd vertiginos pe zi ce trece. În schimb, **Marky Mark & The Funky Bunch** pare a fi revelaţia scenei Rap tocmai graţie talentului, dar şi tendinţei de a înnoi, de a îmbogăţi imaginea unui gen de divertisment în care majoritatea exponenţilor bat pasul pe loc. Ce-o să fie, ce-o să fie?

Naughty By Nature

(Va urma)

Petru Umanschi

Lege(nd)a chitaristului

Jimi Hendrix

Cînd, în septembrie '89, Mihai Marinescu îmi vindea - la, pe atunci, fabuloasa sumă de 1200 lei - o videocasetă Maxell, mi se părea că am apucat pe Dumnezeu de degetul mic al piciorului stîng! Caseta conţinea filmuleţul, de nici 48', dedicat începuturilor lui **Jimi Hendrix.** Ce-mi puteam dori mai mult decît să-i văd mişcînd pe Lennon, McCartney, Jagger, Ringo, Clapton, Janis, Townshend, Ravi Shankar şi încă atîţia alţii, de care doar auzisem?!

Toţi aceştia defilează în preambulul filmului **JIMI PLAYS MONTEREY**, însoţiţi de un comentariu, semnat de James Desmond, despre isprăvile anilor '66 - '67, cînd apare Jimi - noua, inegalabila stea a muzicii rock. Un interludiu, cu imagini din şi de prin jurul festivalului, pe melodia lui Eric Burdon, ne poartă în locul unde Jimi a inaugurat lege (nd) a. Necunoscut încă de public, dar recunoscut de meseriaşi, Jimi beneficiază de prezentarea entuziastă a lui Brian Jones.

Sigur pe sine - siguranţa celui ce-şi cunoşte valoarea! -, subtil, show-man desăvîrşit, detaşat, dar şi atent cu spectatorii (la un moment dat el le cere să-şi astupe urechile, deoarece le pregăteşte un asurzitor efect de sunet!), Jimi dezlănţuie energiile nebănuite ale unei formidabile personalităţi creatoare, deschizătoare de noi drumuri, noi posibilităţi, noi modalităţi de expresie. Azi, cînd se ştie ce-a însemnat Hendrix în rock, pare banal să spui chestii precum cele din fraza anterioară. Atunci însă.... Ei bine, e suficient să vezi pe feţele spectatorilor sentimentele "citite" de inspiraţii operatori, iscusit decupate de producătorii D.A. Pennebaker, Chris Hegedeus, Alan Douglas. Ici, încîntarea unei blonde legănate de blues-ul **Wind Cryes Mary**. Colo, stupefacţia unui gură-cască, la **Hey Joe**, cînd Jimi muşcă, pur şi simplu, corzile chitarei. Aici, într-un spot de lumină purpurie, Janis Joplin, cu obrazul radiind de încîntare în timp ce aplaudă **Like A Rolling Stone.** Dincolo, atenţia unui bărbos (critic muzical!) la versiunea **Rock Me Baby**. Normal, obiectivul insistă pe Hendrix, care îşi leapădă eşarfa şi haina după primele două piese (**Killing Floor** şi **Foxy Lady**), dar nu azvîrle deloc guma de mestecat. Cei doi parteneri din grupul Experience sînt, vădit, sub nivelul liderului. Noel Redding, timid ca un licean netuns, abia "mişcă" basul. Mitch Mitchell se apropie, temperamental, de Jimi. Roşcovan, rapid repliat îndărătul redutei de tobe, Mitch se recordează riff-urilor, retezînd parcă respiraţia noastră rarefiată sub rafala ritmurilor cu rezonanţă record! Finalul show-ului e infernal. Incendierea chitarei şi ruperea ei în două, mimarea actului sexual cu una din boxele Marshall (rezultatul fiind o ... microfonie sacadată, specifică sound-ului marca Hendrix) - toate acestea se vedeau întîia oară pe o scenă, fie ea americană! De atunci s-a instaurat parcă o lege, respectată de toţi chitariştii... demenţiali ai rock-ului. Expresie a stării de disperare proprie naturilor artistice de avangardă , gesturile de acest fel şi totuşi şi de o anumită regie a spectacolului. Stridente la alţii, la Hendrix sînt perfect încadrate artei sale şi contribuie la aura legendei ţesute împrejurul lui. Sigur, Hendrix nu însemnă numai **Wild Thing** şi **Monterey**. Acolo a dat măsura originalităţii sale. Greu de uitat aşa ceva!

Cadrul final, unde apare înscris 1986 PENNEBAKER ASSOCIATED INC., reproduce un portret al lui Jimi. E o pictură făcută pe zid, de un tip care îi seamănă lui Cristian Teodosiu şi care foloseşte ambele mîini, cu cîte o pensulă în fiecare. Clip-ul consacrat pictării are ca fond muzical piesa **Can You See Me**, are un tempo crescendo şi o încheiere în forţă. Secvenţa, admirabil jucată, condensează mesajul filmului care se sfîrşeşte cu **Purple Haze**. Rezultatul? Un portret strălucitor al unui chitarist, legendar!

M.V. Pop

P.S. Cît despre avatarurile casetei şi drumul parcurs de ea, din videorecorderul lui Andrei Voiculescu pînă pe ecranul telecolorului meu - asta e o altă... poveste!

APOCALIPS "DRACULA"

Un bărbat cu barbă îşi strigă disperarea la picioarele unui corp inert - cel al soţiei sale. "Renunţ la Dumnezeu... Eu, Dracula, prinţ de Transilvania, voi transcede moartea mea pentru a-mi răzbuna soţia cu toate puterele Tenebrelor". De la piept scoate o cruce de aur care începe să sîngereze (?). Imediat un fluviu de sînge începe să curgă din candelabre inundînd capela sub ochii înfricoşaţi ai preoţilor. Astfel începe **"Bram Stoker's Dracula"** de **Francis Ford Coppola**, unul dintre cele mai aşteptate filme. Încă de la primele imagini tonul este dat. Plecăm într-o călătorie stilizată care decodifică mitul pentru a reveni la sursele acestei legende celebre la sfîrşitul secolului al XIX-lea. În viziunea autorului "Naşului" şi "Apocalypse Now", Dracula e o apariţie fără vîrstă a cărui voce tremurată urlă durerea damnării eterne. **Gary Oldman** interpretează un Dracula multiform.

În penumbra lugubrului său castel gotic, înveşmîntat în alb, cu mîinile îndoite, Dracula aşteaptă să-şi ia revanşa măturînd pămîntul pe care-l calcă cu o imensă capă roşie ce seamănă cu o trenă de sînge. Pentru a-şi domoli setea de răzbunare el ia pe rînd forma unei emanaţii verzi de gaze, a unui liliac, a unui şobolan, lup sau incub monstruos. Una dintre victimele lui este pura Mina Harker căruia **Winona Ryder** îi aduce o graţie virginală. După întîlnirea sa cu Dracula pe străzile Londrei, tremurînd de teamă, ea îşi grăbeşte destinul. Dracula recunoaşte în Mina pe cea care ar putea să-l salveze printr-o iubire necondiţionată. Dintre cele mai puternice imagini ale filmului reţin atenţia: un cap tranşant care înoată în sînge, un ţăruş de fier ce străpunge o inimă, copulaţia dintre o tînără fată şi o arătare de sabat păroasă şi hidoasă, urletele lupilor într-o noapte cu lună, un fum verde care glisează sub cearceaful unei fecioare adormite pentru a dezlănţui o împerechere monstruoasă.

De la "Coup de coeur", comedia muzicală experimentală a cărui eşec l-a ruinat pe Coppola cu zece ani în urmă, regizorul nu a mai fost atît de inventiv. El demonstrează într-o manieră incitantă că la cei 52 de ani continuă să fie unul dintre cineaştii americani dintre cei mai fascinanţi. Pe ecran "Dracula" se relevă ca o operă barocă în patru acte distincte al căror simbolism opulent, încărcat de aur, de sînge, respiră aerul magistral al misterelor ancestrale.

Plecînd de la un scenariu strălucit scris de **Jim Hart** care a recitit cartea originală scrisă de Bram Stoker şi publicată în 1897, Coppola nu ezită în a-şi impune viziunea personală. "Să ţin cont de complexitatea personajului Dracula a fost unul din obiectivele principale. A fost prezentat ca un seducător sau ca un monstru. Dar uitîndu-i biografia l-am văzut mai degrabă ca pe un înger decăzut , un fel de Satan. De obicei ne este arătat ca o creatură reptilă în filme horror"

O altă dorinţă evidentă a realizatorului a fost aceea de a merge împotriva curentului şi de a oferi partituri substanţiale unei distribuţii tinere din care fac parte - **Winona Ryder, Gary Oldman, Kearn Reeves.** "Sîngele este simbolul pasiunii umane, sursa tuturor pasiunilor", explică Coppola. "E în natura firii ca în venele celor tineri să curgă sînge roşu". Alături de "Coup de Coeur", "Dracula" este singurul film pe care Coppola l-a turnat în studio. O alegere gîndită care impune filmului o textură particulară. Decorurile ca şi somptuasele costume desenate de japonezul **Eiko Yshioka** sînt inspirate de şcoala simbolistă - Gustave Moreau, Gustav Klimt, Caspar Daviel Friedrich, Fernand Knopff - mişcare care utilizează în profunzime miturile, legendele şi referinţele istorice pentru a traduce derizoriul acestui sfîrşit de secol (al XX-lea) faţă de progresul ştiinţei şi industriei. "Am vrut să mă servesc de decorurile cele mai elaborate cu putinţă şi să utilizez într-o manieră cît mai inventivă spaţiile şi umbrele", precizează Coppola.

Cea mai fascinantă, fără îndoială, este capacitatea realizatorului de a-şi reînnoi mijloacele, de a se juca cu modele, de a aborda un subiect atît de bătut ca mitul lui Dracula pentru a da o versiune tradiţională dar şi gonflată.

Refuzul convenţiilor prestabilite, partipris-ul curajos al unei naraţiuni strălucite sînt sursele plăcerii artizanului Coppola, gata mereu să experimenteze.

Se simte în "Dracula" pasiunea sa pentru actori, gustul riscului, voinţa de a răsturna convenţiile cinematografice uzuale. Nu veţi găsi efecte speciale ca în "Terminator 2", ci doar utilizarea savantă a tehnicilor verificate şi îmbogăţite. Dar mai ales Coppola nu se ia în serios. El deşurubează miturile, se catapultează în exagerări, se afundă cu o plăcere senzuală în pictura scenelor erotice care adaugă ultimului său opus o dimensiune neaşteptată.

Celor care n-au fost convinşi de "Naşul 3", Coppola le demonstrează într-o manieră strălucitoare că poate încă surprinde. Să nu uităm să menţionăm că pe afişul filmului stă scris - **"Love never dies"**.

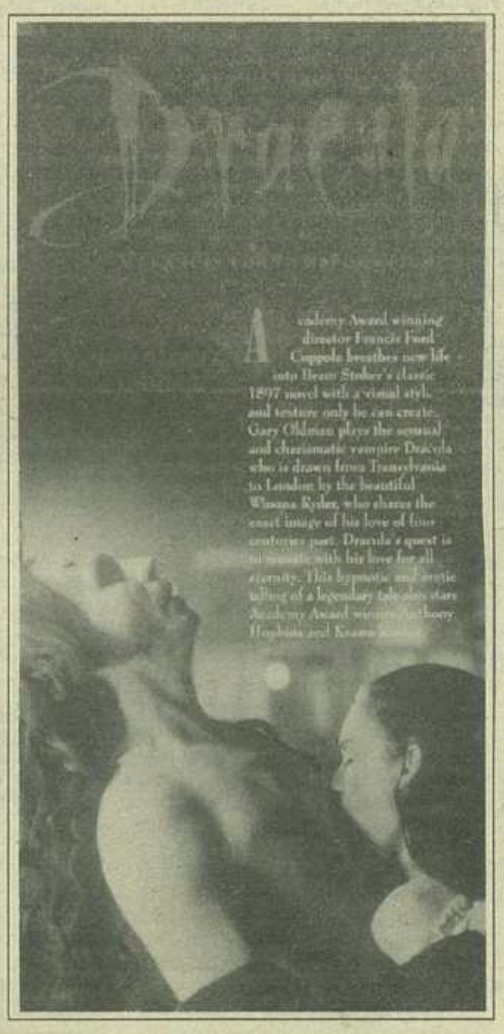

Luminiţa Comşa

FOARTE SCURTE

* **Fréderique Noiret**, fiica lui Philippe Noiret e prezentă pe platouri. Deocamdată nu ca actriţă ci ca asistentă de regie la un nou telefilm.

* **Petula Clark divorţează.** După treizeci şi unu de ani de căsătorie ea s-a separat de Claude Wolf, tatăl celor trei copii ai săi. "Nu mai sîntem îndrăgostiţi unul de celălalt, dar ne iubim altfel".

* **Agreabilă surpriză pentru Gina Lollobrigida**, invitată de onoare la Festivalul de film din Dordogne. La patruzeci de ani după realizarea filmului "Fanfan la Tulipe", ca a revăzut caleaşca folosită în acest film.

* **Joanne Woodward** (63 de ani) soţia lui Paul Newman urmează cursuri de pilotaj; speră să-şi obţină curînd brevetul. La rîndul său Liz Taylor va fi mama Barbarei Streisand (50 de ani) în filmul "The Mirror Had Two Faces".

* **Fellini** duce o luptă crîncenă împotriva fumatului interzicîndu-l la filmările sale şi sperînd să-i descurajeze astfel pe soţia sa Giulietta Massina şi actorul preferat - Marcello Mastroiani, care fumează ca nişte turci.

* **Jean Paul Belmondo** a inaugurat expoziţia de la Grand Palais din Paris consacrată tatălui său, sculptorul Paul Belmondo. Un singur bust aparţinînd fiului a fost expus.

* Se pare că **Charles Bronson** (70 de ani) se va căsători cu o tînără (manechin, de 28 de ani) - Kim Weeks, îndeplinind astfel şi dorinţa soţiei sale Jille Ireland moartă cu doi ani în urmă.

* Scenele sexy din "Indecent Proposal" nu vor fi interpretate de protagoniştii filmului **Demi Moore** şi **Robert Redford**, ci de două dubluri, star-uri ale filmelor porno.

* După patru ani de mister, actriţa franceză **Isabelle Adjani** şi-a refăcut apariţia. De data aceasta în ipostază de manechin, pentru a prezenta colecţia creatorului de modă Giafranco Ferre.

* Chiloţi, sutiene şi alte desuuri erau puse în cutia de scrisori de admiratoarele lui **Mel Gibson**. Pînă la urmă actorul a fost obligat să renunţe la banala cutiuţă din faţa casei, în timp ce **Arnold Schwarzenegger** a fost nevoit să-şi angajeze un paznic-gardă pentru a supraveghea pubelele şi a îndepărta fanii ce-i dau tîrcoale.

* **Faye Dunaway** - are un secret - suferă de bulimie. Orice supărare, oricît de mică, îi provoacă o poftă de mîncare necontrolată. Actriţa încearcă să lupte împotriva acestei boli cu ajutorul unui grup specializat anonim.

Prezentare - Luminiţa Comşa

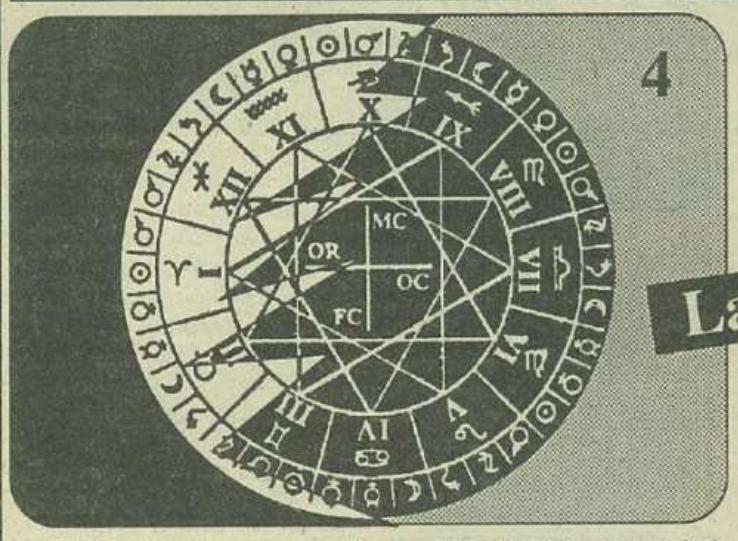

4

SECRETELE NUMERELOR

La concret — Cristian Minculescu

Cristian Minculescu are o temă numerologică ieşită din comun. Numărul său de expresie favorizează carierele artistice. Farmecul, simţul frumosului, sentimentalitatea şi dorinţa de a plăcea sînt atuurile personalităţii sale.

Echilibrul general depinde adesea de echilibrul sentimental. Reuşita profesională şi împlinirea în viaţa personală se datorează, în parte, simţului responsabilităţii şi capacităţii de adaptare. Pentru a înlătura aspectele negative în legătură cu personalitatea, el trebuie să devină mai conciliant, să evite situaţiile conflictuale şi să nu încerce să fugă de obligaţii. Pe de altă parte, se impune necesitatea de a-şi măsura elanurile şi de a găsi un just echilibru în toate lucrurile, dar mai ales în privinţa aspectelor materiale ale existenţei.

În general, dificultăţile vor fi depăşite datorită simţului justiţiei şi a unei mari generozităţi.

Numărul activ şi numărul ereditar mă obligă să mă opresc asupra unui aspect foarte important al personalităţii, şi anume excesul de 3, care indică o mare forţă creatoare, o capacitate de expresie excepţională şi un puternic orgoliu. Originalitatea, inteligenţa, abilitatea, strălucirea şi capacitatea reală de a se realiza prin propriile mijloace, vin să confirme, o dată în plus, şansele de reuşită pe plan profesional.

Cristi se realizează pe plan social conform numărului său intim, acelaşi 3 (dorinţa de a se exprima şi nevoia contactelor). Numărul de realizare, aflat sub aceeaşi vibraţie, promite reuşita socială, deschidere spre ceilalţi şi schimburi profitabile în relaţiile umane.

În ce priveşte planurile de expresie, trebuie precizat că el are o intuiţie excepţională, de care se poate folosi cu încredere. Posibilităţile creatoare sînt certe, dar Cristi rămîne prizonierul unei puternice emotivităţi.

Prima vocală din nume accentuează emotivitatea şi marea lui sensibilitate.

Iniţialele numelui exprimă capacitatea de a realiza concret ceea ce îşi propune, expresie şi extrovertire.

Drumul său de viaţă simbolizează viaţa interioară şi gustul pentru independenţă. Acest drum favorizează munca spirituală, de analiză şi cercetare.

Se remarcă nevoia de solitudine uneori. Destinul lui va fi original, iar reuşita dezinteresată. Prieteniile vor fi pentru el sursă de mari satisfacţii, dar mariajul nu este posibil decît cu o persoană care să-i împărtăşească interesele şi să-i respecte independenţa.

Calităţile sale de devotament şi altruism îl ajută să parcurgă cu bine acest drum. Totuşi, există necesitatea unei mai mari înţelegeri faţă de celălalt şi a combaterii tendinţei la pesimism, neîntemeiată de altfel.

Numărul zilei de naştere este un număr care nu prezintă probleme, ci dimpotrivă, îi poartă noroc. El duce la succese în viaţa publică, la realizări importante, relaţiile cu străinătatea şi călătoriile fiind favorizate.

Destinul său marcat de schimbări şi multe călătorii se va desăvîrşi, în final, prin dragoste, responsabilităţi şi succes.

În fine, numărul unic, ca prin minune, reprezintă numărul de şansă pentru carierele artistice şi pentru voiaj.

Corespondenţa în cărţile TAROT ("Ruta Norocului") indică mariaj împlinit, afaceri pozitive şi un destin pecetluit de ambiţia şi tenacitatea Capricornului, zodie sub semnul căreia se şi află.

Numele de **IRIS** se afla în perfectă armonie şi concordanţă cu expresia sa.

Atuurile formaţiei sînt: dinamismul, energia şi curajul. Înnoirile sînt benefice şi determină evoluţia pozitivă a grupului.

Pentru Cristi, anul personal este unul dintre cei mai buni din întreg ciclul de nouă ani. Litera de pasaj şi vibraţia anuală sînt de asemenea extrem de pozitive. Deci, anul 1993 îi va aduce schimbări şi înflorire pe plan profesional, creşterea capitalului, fericire afectivă, călătorii, prietenii şi contacte noi, care vor fi sursă de mari satisfacţii. Perioadă favorabilă proiectelor de avengură şi noilor aspiraţii. În concluzie aş spune că este un an aflat sub imperiul reuşitei în toate domeniile şi ideal pentru o mare călătorie.

Pentru grupul **IRIS** al cărui număr de expresie indică strălucire şi reuşită prin propria-i forţă, ruta vieţii favorizează călătoriile, promite întîlniri şi experienţe variate. Acest drum simbolizează realizarea unei vocaţii, împlinirea unui ideal, fără să fie absolvit de emoţii şi tensiuni nervoase. Reuşita se manifestă adesea într-un mod neprevăzut, chiar dacă sînt de trecut obstacole. Calităţile necesare membrilor grupului sînt: înţelegerea, devotamentul, sensibilitatea, un spirit deschis, precum şi curajul. Un prea mare idealism poate fi uneori sursă de probleme.

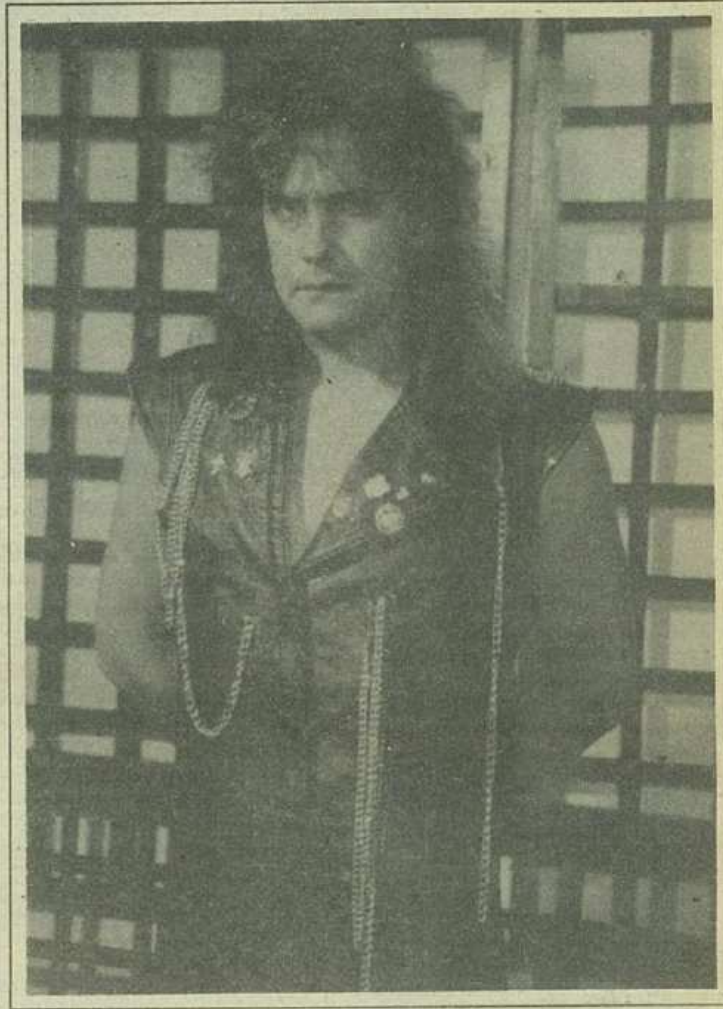

Anul acesta favorizează **IRIS**-ului realizări ambiţioase şi achiziţii materiale. Pentru aceasta se impune însă, păstrarea echilibrului, combativitate şi curaj.

(va urma)

Lamia Beligan

MĂ HOLBEZ ŞI EU!

✿ Înaintea unor confirmări de primire, vreau să-i spun lui nenea Hanorac (sau Everac, parcă?) una clară şi verde în faţă. Zicea inginerul ăla dăştept că "Să nu ne speriem, sunt puţini!". Eu, ca simplă studentă, zic că suntem foarte mulţi (cărora nu le plac discursurile populisto-economico-dramaturgice). Dar cui îi pasă?! Nu ştiu vreo persoană care să-l agreeze pe noul preşedinte al TVR, iar el se autolinişteşte pentru că e acolo, iar noi ne chinuim acasă la oră de maximă audienţă. Dacă am avea o "naţiune sănătoasă" cum zicea, după primul editorial sărea lumea la el. Mă opresc pentru că-mi stric tenul şi am examen cu un june pretenţios. ✿ Am primit Top Ten-ul (nu al meu, al ei) de la **Mariana Darian.** Simpatic. Mai fă ceva actual; ✿ **Cristian "Baronu" Popescu** s-a holbat şi el de Sărbători. O felicită pe Dida Drăgan, îl laudă pe Ioan Luchian Mihalea pentru show-ul de Crăciun, "Nae şi Vasile din ce în ce mai slabi", ✿ **"Verdeţ"** (aşa semnează omul, ce să-i fac?) e trist pentru că Moţu' apare rar şi atunci e primit cu defecţiuni tehnice de tot felul. Sîmbătă a renunţat de două ori la prînz "contopindu-l cu cina" realizînd graţie TVR-ului serioase economii. Prietenul meu de la Iaşi ar vrea să cîştige Nissan-ul. Cred că e singurul doritor. Dacă vei încerca să te axezi pe temele noastre şi să fii ceva mai concis, ai şanse să pătrunzi în lotul lărgit. Şi schimbă-ţi, te rog, numele. Îmi dă frisoane. ✿**Carmen** visează şi ea la maşini şi punctează lipsa de tact a Jeanei G. care ne liniştea prin neparticiparea la concurs a celor din teve. Adică ei n-au rude, zice colega din Tîrgovişte. Sondajul cu"luna de miere" a fost inspirat. Rămîne să ne mărităm de vreo 3-4 ori ca să ne iasă de o lună de miere rotundă. Prefera topul american (vechi cum era) celui britanic cu prea mulţi necunoscuţi. Aici am şi eu o strigare: cum şi cînd vrei să-i cunoşti dacă nu-i difuzează nimeni? Ai fost pe fază, ai scris pe puncte. Îmi placi. ✿ Cineva îmi propune un foarte amuzant concurs pentru titlul de Non-Gălbioara. Ar urma să participe cei care **nu** se uită la TV mai mult de 10-12 ore pe săptămînă. Reţin "Televiziunea e ca o şopîrlă: cînd crezi că ai prins-o fuge şi-ţi lasă coada ca amintire". Rock Panorama merită sacrificii supreme, chiar şi o lecţie nocturnă de chimie. O întrebare pentru domnii de la programări: de ce îşi închipuie că rockerii au insomnii? O alta: de ce s-au mutat "Convorbirile de duminică" la miezul nopţii cînd se ştie că oamenii mai în vîrstă nu rezistă atît? Ai pus multe puncte pe "i", dar ai uitat să-ţi dai un nume. Dacă mai ai o pornire, nu te abţine. Nu m-ai stresat. ✿ Îmi place Don Coyote de mor. Mă enervează reclama Colgate. ✿ Melodia "Nu pleca" se numeşte de fapt "Unde eşti?". Nu s-a prins nimeni în toată instituţia aia? ✿ Am mai notat o chemare: "Hai la puşcărie să ne alimentăm raţional" (dacă se poate din fragedă pruncie)! Da' mai sunt locuri? ✿ Fata care a prezentat I.T.V.-ul de sîmbătă a fost bunuţă-Codruţă. Şi tot bine e că n-au mai rupt în bucăţi emisiunea. ✿ Jeana nu ştie să spună "celor care..."? ✿ Duminică dimineaţa m-a amuzat **Pufi** care o perturba pe **Loredana Groza.** Ea a rugat-o pe solistă "să cînte mai puţin fals ca de obicei"! Pufi este un fel de rudă de-a mea, deşi n-are pene galbene, ci roşii. Oana Ionescu ştie să facă emisiuni pentru copii. ✿ Pe colonelul **Virgil Vochină** l-aş avansa, pentru că este printre puţinii care ştiu să conceapă o emisiune densă, serioasă şi amuzantă în acelaşi timp. ✿ Video-magazinul lui **Gh. E. Marian** a curs frumos cu muzică bine aleasă (minus Puiu Năstase şi orchestraţia sa jalnică). Formula e de păstrat. ✿ Am ciupit şi cîţiva termeni "prizabili" din dialogul foarte interesant **A. Pleşu - I. Sava** de pe programul II. ✿ Am văzut şi Nazareth, (dialogul cu Dan McCafferty), toalete prea înalte pentru bărbaţi prea mici, peştişori care sperie femeile dar nu şi masculii maturi. A fost o după-amiază de-a dreptul simpatică. ✿ Ioana Bogdan, Aurora Andronache şi Octavian Sava ar trebui să mai repete gesturi aşa drăguţe pentru sclavii ştiinţei aflaţi în sesiune. ✿

Gălbioara

Poezii provocate de Pop& Rock

TO FREDDIE!

E început de toamnă-n Zanzibar,
O mamă-şi ţine pruncu-n braţe
Nu ştie mama, dar el are har,
Pe vîrfurile mari să se înalţe.

I se va spune simplu Frederick
Dar Freddie-i zice mama dulce
Iubeşte muzica încă de mic
Dar nimeni nu ghiceşte unde-l duce.

Din muzică-şi va face împărăţie
Iar el va fi însuşi regele ei
Se-nscriu John şi cu Roger pe hîrtie
Şi acum regina-i gata! Vine Brian May

Şi în curînd pe cerul muzicii apare
O nouă stea! Ea se numeşte "QUEEN"
Dar prea devreme Freddie al ei dispare
Şi lasă-n urmă un trist şi lung suspin

În Kesington este sfîrşit de toamnă
O mamă-şi plînge pruncul ce-a plecat
E-atît de liniştit, pare să doarmă
Pe cînd la el, e jale în palat.

Încet, un an de-atunci a mai apus
Şi totul "pare" neschimbat
Căci noi, noi n-am uitat ce Freddie a spus:
"Spectacolul trebuie continuat!".

E început de toamnă-n Zanzibar
O mamă-şi ţine pruncul-n braţe
Nu ştie mama, dar el are har
Pe vîrfurile mari să se înalţe

Simona Simion

Adrian Enache

de vorbă cu

☆STELELE☆

star talk

„Nu sînt un zîmbăreț permanent ca...”

Rep: Puțini sînt cei care știu că tu te-ai lansat în peisajul muzicii românești ca solist rock. De ce ai renunțat al acest gen?

A.E.: Am cîntat în trupa Febus (din Galați). Am participat și la cîteva festivaluri de gen - Tim-Rock, Mangalia, Bacău - unde am și cîștigat premii. Cîntam hard rock. Ne ghidam mult după Deep Purple, Iron Maiden, Scorpions, Europe. Timp de 5 ani am fost vocalul acestei trupe, (1984-1989). Am cîntat în deschidere la concertele Compact. Era tocmai în perioada în care Paul Csucsi se pregătea să plece în America. La un moment dat, discutasem cu Teo Peter și cu Aurel Vasilescu să trec la ei, desigur, tot ca solist vocal. Îmi aduc aminte că Leluț mi-a spus, cu accentul lui ardelenesc, "băi fecior, te gîndești bine și dacă vrei să rămîi cu noi, asta însemnează să părăsești familie, casă, facultate." Eu abia intrasem atunci la Institutul Politehnic, secția Metalurgie, la Galați. Părinții erau foarte fericiți de reușita mea. Nu cred că ar fi acceptat să renunț. Apoi, și eu eram prea speriat și nepregătit pentru o asemenea conjunctură. Sigur, mi-ar fi plăcut să ajung la Compact, o trupă pe care o stimam și o stimez în continuare. Așa că am renunțat. Am rămas cu trupa mea, dar nu pentru mult timp. Trupe mici existau destule. Șansele de afirmare erau și mai reduse decît acum. Nu tu înregistrări radio, de T.V. nici nu putea fi vorba. Abia mai erau solicitate formațiile mari ca Iris, Holograf, Roșu și Negru, Compact, adică grupul celor patru, cum le spuneam eu. Ce șanse aș fi avut? Peste tot aveau trecere doar cei de la pop. Așa că, m-am gîndit să mă reprofilez. Sincer, în sufletul meu, regret că am renunțat la rock.

Rep: Așadar, de cînd cînți muzică pop?

A.E.: Din '90. M-am prezentat la Mamaia și de atunci o țin cu pop-ul, deși mi-aș dori niște piese mai... rock-pop, mai... altfel. Simt eu că nu am ajuns încă pe linia ce-mi este hărăzită. Singura piesă care s-a apropiat de ceea ce vreau eu, a fost "Nu mai vreau să fiu cu tine" a lui Cornel Fugaru. Dar piesa care mi-a adus popularitate a fost "Moartea mea e dragostea" a lui Dani Constantin. Nu există spectacol să nu mi se ceară s-o cînt, uneori chiar și de două ori. Mulți nici nu știu care este titlul exact. Unii îi spun "O frumoaso", alții "O țiganco". Practic, am ajuns ca numele meu să fie asociat acestei piese. Prietenii susțin că e bine, că astfel mi-am cîștigat popularitatea, dar pentru mine e doar o piesă, o paranteză în viața mea. Nu e genul meu. Sufletește sînt legat de "O zi" tot a lui Dani Constantin. Piesa n-am lansat-o eu, ci Ricky Dandel, dar eu am cîntat-o la "Mamaia '90", cînd am luat premiul II la interpretare. Mai am una la care țin - "Nu cred" a lui Gheorghe E. Marian, am lansat-o la "O melodie dintr-o sută", dar a trecut neobservată. Trebuie totuși să recunosc că în acești doi ani de cînd cînt în pop, am realizat mai multe decît în cei cinci ani de rock. Renume, clipuri, înregistrări, turnee...

Rep: Acum, te consideri vedetă?

A.E.: Vedetă... e un termen care implică foarte multe lucruri. Michael Jackson este vedetă. Poate chiar a și depășit acest statut devenind un fenomen. Dar să-i zicem, deocamdată, vedetă. Ei bine, el a vrut ca la conferința de presă să fie 23 de grade. Și au fost. Nu spun că aș avea și eu aceeași pretenție. Nu țin neapărat ca atunci cînd ajung în orașul "X" să mă aștepte mașinile, să fiu cazat unde vreau eu, concertul să mi-l aranjeze un impresar, dar unul adevărat, nu un ciubucar, să mi se facă publicitatea necesară, să se vîndă postere și tot restul, deși toate acestea ar fi normale... într-o țară normală. Poate unora li se pare că aș cere prea mult. Poate. Dar nu mi se pare firesc nici să fiu cazat în camera unui alt solist, să nu am apă caldă, să nu mă întrebe nimeni dacă am mîncat sau nu, să mă întîlnesc dimineața într-un magazin din orașul respectiv cu persoane care mă cunosc sau mă recunosc și să mă întrebe uimiți ce caut în oraș, ei neștiind că în acea seară e spectacol. La noi așa se lucrează, astea sînt condițiile și noi le luăm ca atare. În România, artiștii nu sînt cotați la valoarea lor. Nu mă refer neapărat la mine, ci la cei care sînt mari, au spus ceva pînă acum în meseria lor.

Eu despre mine nici n-aș putea spune că sînt un solist bun. Asta trebuie s-o hotărească presa de specialitate, criticii muzicali. Eu știu un lucru, mai corect îl simt, că pot să dau mai mult. Vezi, n-aș vrea să înțelegeți că mă laud sau că sînt plin de mine (așa cum susțin cei care nu mă cunosc), dar sînt un tip dotat de la natură, am acel har prin care pot să fac din orice ceva frumos, ceva artistic, dacă vrei. Și cînd spun un banc, îți pot face un mic filmuleț, îl "colorez" cu muzică, cu gesturi, mimică... Pînă și cînd sparg un pahar, sunetul produs e altfel decît cel normal. Sigur, tu poți să-mi spui că nu e totul să ai har. Hai, că asta ai vrut să-mi zici și ai dreptate. Știu că mai am multe de învățat, mai am mult de trudit pentru a junge acolo unde mi-am propus, dar voi ajunge.

Rep: Spuneai că mulți te consideră un tip plin de tine cu toate că tu ești o fire sociabilă, deschisă, veselă. Cum îți explici?

A.E.: Sînt, dar nu tot timpul. Mă manifest între prieteni, într-un anturaj pe care-l știu. Calificativul de infatuat mi-l aplică cei care nu mă cunosc. Asta face parte din firea omului. El este gata să-și catalogheze semenii într-un fel sau altul fără să știe prea multe despre ei. Ce să fac? Nu sînt un zîmbăreț permanent ca domnii Rațiu sau Iliescu. E și asta o artă...

Rep: Din cîte îmi amintesc eu, tu ai participat și la "Mamaia '89"

A.E.: Îți amintești bine, dar am fost scos din competiție, tocmai pentru că am abordat un stil mai spre rock, mai zbuciumat. Am dansat, aveam și părul mai lung. Cum crezi tu, că se putea admite așa ceva în '89, pe scena unui festival național unde erau atîția de la U.T.C. și P.C.R.?

Dar în '90, a fost altceva. Imediat după Mamaia am fost solicitat, atenție solicitat, nu m-am dus eu să mă rog de unul și altul, pentru două videoclipuri. Unul l-am realizat la Club Castel cu piesa "Ca o zi de soare" a lui Ionel Tudor. Clipul l-a făcut Gheorghe E. Marian. Pentru al doilea clip, a venit Cristian Păunescu la Galați. M-a surprins gestul și m-a bucurat. Era pentru "Moartea e dragostea mea".

Am fost și în '91 la Mamaia, cu un micro -recital, iar anul trecut am fost în concurs, la creație, cu "Iubește-mă din nou" a lui Marius Dumitrescu. N-a luat nimic. De fapt mafia lucrează încă. Interpretul nu contează și pe de-o parte e normal, fiind concurs de creație, dar e o luptă urîtă între compozitori. Am impresia că există o înțelegere. Anul ăsta iau premii X, Y, Z. La anul vine rîndul altora. Nu vreau să jignesc pe nimeni. Sînt compozitori care au luat pe bune. Tot respectul pentru ei, dar sînt și unii...

Rep: Cît timp ai fost angajatul Teatrului din Galați?

A.E.: Doi ani. Un teatru foarte bun. În '92 am avut și o ieșire, cu colectivul din Galați, în Austria. Cum am ajuns acolo? Pe 23 aprilie, de ziua handicapaților neuromotori am susținut un spectacol pentru handicapații din Galați. Nu știu cum ar fi reacționat alții cînd ar fi văzut că trebuie să cînte în fața a două rînduri de spectatori în cărucioare și pe ploaie. Pentru mine a fost foarte emoționant. Acei oameni au fost minunați. De fapt, toți am cîntat cu dragoste. Cel puțin eu am cîntat ca un disperat - 50 de minute. De față era și dl. Balaban, cetățean român stabilit în Austria și care, în prezent, se ocupă de schimburi culturale între cele două țări. I-a plăcut spectacolul și ne-a invitat în Austria. A fost prima mea ieșire. Am cîntat la Lintz, Salsbourg, Viena... Eram toți terminați de emoții. Să cînți în țara lui Strauss și Mozart nu e ușor. Am pregătit un spectacol deosebit. Austriecii au fost plăcut surprinși. Nu le venea să creadă că sîntem români, că noi românii putem realiza așa ceva, că nu sîntem doar țigani și "mîncători de lebede". La sfîrșitul spectacolului mergeam toți printre spectatori să-i invităm la "Perinița". La început erau reci, puțin speriați, dar pînă la urmă intrau în joc. Alții, tot colegi de-ai noștri, îmbrăcați în costume populare, le ofereau ceșcuțe cu țuică adevărată, românească. La Viena am ajuns pe 12 iunie, chiar de ziua mea. A fost o zi extraordinară. La bis, am plîns pe scenă. A fost cel mai greu examen pentru mine. La o astfel de ieșire poți să-ți dai seama ce reprezinți tu în altă parte, nu într-un bar, nu cîntînd pe stradă, ci într-o sală de spectacol, în fața unui public, hai să-i zicem de muzică, sau mai exact care știe să perceapă muzica. Primarul din Viena a și trimis Primăriei din Galați o scrisoare de felicitare pentru Teatru și invitația de a reveni în Austria. Din cîte știu, colegii de la Galați chiar se pregăteau de un nou turneu. Eu între timp am plecat de acolo. M-am mutat la Ploiești. Lucrez cu Viorel Gavrilă și cu prietenul meu Aurelian Temișan. Îmi place noul colectiv. Doamne, cînd am repetat prima oară cu orchestra de la Ploiești, am crezut că e un vis. Era atît de înălțător, atît de... altceva, încît mi-am aruncat banda cu negative pe geam, decretînd că n-am s-o mai folosesc niciodată. Mi-a adus-o cineva mai înțelept înapoi explicîndu-mi că pentru încă cîteva luni mai am nevoie de ea. Nu zic că electronica asta nu e bună, dar în muzică a reușit să producă o ruptură între solist și public. Nu mai există acea comuniune, acea sinceritate. Să auzi tu vioara, pianul-pian, să-l auzi pe ăla cum își acordează chitara... Totul îți dă o altă stare, o altă emoție.

Rep: Contrar aparențelor se pare că ești un tip timid...

A.E: Nu știu dacă e cuvîntul cel mai potrivit. Mai degrabă emotiv. Dar, după mine, artist =emoție= sensibilitate. Indiferent cît de mare ai fi tu, indiferent cîte spectacole ai susținut, atunci cînd îți auzi numele, atunci cînd urmează să intri pe scenă, te inhibi. Îți pui imediat întrebarea: "Voi convinge sau nu?" După prima piesă emoțiile se reduc, dar niciodată nu trec în totalitate. Nu prea-i cred pe cei care spun că nu au emoții. Înseamnă că pentru ei, apariția pe scenă e așa... ceva hai că trebuie s-o fac și pe asta. Dacă ții la ceea ce faci, dacă vrei să convingi, nu se poate să nu ai emoții și să nu fii sensibil la orice reacție a publicului. Nu mi s-a întîmplat pînă acum să nu conving spectatorii.Eu cred că întotdeauna am știut să-mi aleg piesele pentru un recital. E drept că la asta m-a ajutat și mă ajută foarte mult școala muzicii rock, anii aceia de zbucium, deloc ușori. Mă uit și la Cotabiță și la Daminescu. Domnule, cînd pune Gabi sau Adi piciorul pe scenă, se simte. Degajă în jurul lor siguranță, dar mai ales profesionalism. Sînt pretențioși cu ei și cu ceea ce fac ei. Chiar dacă folosesc negativ, ai uneori, senzația că în spatele lor se află trupa. Asta e! Bun, deci sînt mai degrabă emotiv decît timid. Și mai sînt un om al extremelor. Azi îmi place să stau în jurul unui foc, la margine de drum, să ascult muzică țigănească, dar muzică adevărată, nu frații Pește sau Albatros, iar mîine să fiu la smoking, într-un anturaj select să mănînc icre negre și să beau șampanie. Nu e nimic ciudat în asta. Și... ai să rîzi, dar și în muzică merg extremele. La Constanța, de exemplu, la Festivalul teatrelor de revistă, Gavrilă mi-a spus să cînt în ordinea asta: Elton John, Elvis Presley, și în final "Săracă-i inima me'". I-am spus că nu se poate așa ceva. Mi-a cerut să nu comentez și să cînt. Am cîntat. A fost o nebunie. Sala era în picioare. Nici nu-ți dai seama cît de mult mă bucură colaborarea cu Gavrilă.

Rep: Hai să încheiem interviul (deși ar mai fi multe de spus, dar mai lăsăm și pentru altă dată) cu, de acum, celebra întrebare a "P.R.S".-ului: ce ai lua cu tine pe o insulă pustie?

A.E.: Întrebarea o cunosc, pentru că eu citesc constant revista. De multe ori m-am gîndit dacă m-ai întreba pe mine, ce-aș răspunde. Ei bine tot prin surprindere m-ai luat. Și pentru ca să cîștig încă puțin timp aș vrea să-ți spun că mai doresc o întrebare. I-ai pus-o lui Temișan. Altora, din cîte am observat, nu.

Rep: De regulă, nu merg pe întrebări stas. Totul depinde de interlocutor, de modul în care decurge discuția. Așa de pildă nu te-am întrebat nici de cît timp ești însurat.

A.E.: Păi, asta nici n-aș fi vrut. Și mai bine nici nu răspund. Există o psihologie a publicului, dacă ești însurat, nu mai ești același. Bon Jovi a pierdut mulți fani cînd s-a aflat că s-a însurat. Știi ce vreau să mă întrebi? Ce cadou aș face eu unei femei?

Rep: Ha, ha, ha... aștept răspunsul.

A.E.: În primul rînd îmi plac femeile inteligente, să știi asta. Nu contează dacă sînt blonde, roșcate, cu păr lung sau scurt, ci doar să fie inteligente. Unei astfel de femei i-aș dărui o carte prăfuită, veche, bună, o carte-esență, în care, la anumite paragrafe, aș pune o floare presată. Ar fi un mod de a comunica cu ea, de a-i spune ceea ce prin viu grai și față-n față n-aș putea. Și am să fac acest cadou.

Rep: Bun, și acum răspunsul la întrebarea cu insula.

A.E: O.K. 1. secure, 2. walkman, 3. un prieten. Nu o femeie, un prieten. Dacă un cîine se dovedește a fi un prieten mai bun decît un om, atunci aș lua un cîine.

Orlanda Deladi

Coşmar pe strada morţii (II)

(Nightmare On The Death Street)

DEATH METAL ❒ ÎNCEPUTUL MASACRULUI

• Comercialul este o cale de a distruge arta! Sloganul acesta, aplicat îndeosebi muzicii rock, a devenit astăzi evident. Un grup care face jocul facilităţii cu orice preţ, prostituîndu-se muzical, este terminat din start. Trecut, uitat, mort şi îngropat. Experienţa a dovedit că multe trupe s-au născut pentru ... a dispare pur şi simplu după un mic semn lăsat în urmă: un turneu sau un disc obscur. În contextul metalic actual, în care singura problemă acută constă în lupta pentru supravieţuire în fruntea piramidei, un curent extremist şi pur se tîrăşte încet dar sigur dinspre rădăcinile sale subpămîntene spre lumina zilei. Death Metal, cu siguranţă cea mai necomercială subdiviziune a "oţelăriei" rock, erupe din coşciugul subteran adunînd legiuni de fani şi formaţii, se dezvoltă şi progresează uluitor de repede, se înmulţeşte mai tare ca virusul HIV, cîştigă în tehnică şi fantezie fără să piardă nimic din intensitatea impactului iniţial.

• Nimeni nu mai poate nega astăzi formidabila influenţă dezlănţuită de Venom în galaxia rockului hard'n'heavy. Două albume "Welcome To Hell" (1981) şi "Black Metal" (1982) au fost suficiente pentru trasarea, jalonarea şi consolidarea unui adevărat "skyscrapper" thrash/black. Tot în 1982 obscura companie germană Gari Records prin noua sa colecţie "Kapt'n'Metal" distribuie şi popularizează în Europa destructivitatea Venom şi speedul răguşit de ură al Motorhead-ului. Acest haos sonor va influenţa trupele americane Metallica, Slayer, Exodus care se ridică începînd cu 1983 la San Francisco spre gloria metalului thrash.

• 1984 conturează noua modă, numită pe atunci Black Metal prin noile sentinţe Venom "At War With Satan" şi, tot în Anglia, Warfare cu "Pure Filth" o mixtură de punk, speed şi death care ajunge pe primul loc al exporturilor în Germania. La rîndul său, Hellhammer din Elveţia inventează metalul death prin cele şase piese ale discului mini-LP "Apocaliptic Raids" preluat de firma Noise spre difuzare. Pe Ruhr apare Sodom cu EP-ul "In The Sign Of Evil", iar în sudul Germaniei Destruction Hellhammer este liderul acestei mode brutale pînă la sfîrşitul anului cînd, vizionarul Tom Gabriel Warrior, decide să dizolve grupul pentru a forma Celtic Frost. Alături de basistul său Martin Ain, face notabile progrese muzicale, editează mini-albume şi LP-uri de senzaţie - "Morbid Tales" (1984), "Emperor's Return" (1985) şi "To Mega Therion" (1985) - apoi orientează trupa spre sonorităţi thrash-pop-glam. Prea tîrziu! Răul este făcut şi riffurile megalitice, urletele inumane sprijinite de acea atît de caracteristică bătaie pe două tobe mari pătrund în conştiinţa muzicienilor şi-n alfabetul stilului. Warfare recidivează cu LP-ul secund, "Metal Anarchy" şi deathul capătă popularitate.

• Sălbăticia americană

• La finele anului 1985 se conturează actualul death. Chiar dacă în Europa lucrurile sînt menţinute pe poziţie de casa Noise prin celebra compilaţie "Death Metal" sau de concertele Venom, Warfare, Celtic Frost şi Mercyful Fate (satanicul grup al lui King Diamond) forma modernă a stilului este materializată peste ocean, în suburbiile americane ale oraşelor neconsiderate pînă atunci epicentre ale explozie metalurgice. În timp ce ambele coaste, Est şi Vest, se agită sub influenţa hoardelor de fani stîrnite de Metallica sau Motley Crue, în oraşe ca Chicago sau în state ca Florida, numeroase găşti de rockeri

neconvenţionali sînt adunate în săli întuneacoase de "părinţii fondatori" pe nume Deathstrike, Moster, Repulsion Massacre.

• Inspiraţi de neo-eroii anilor '80 numiţi Angel Witch, Hellhammer, Venom, Slayer şi Celtic Frost, captînd puţin sau deloc atenţia show-bizz-ului comercial, dar încurajaţi frenetic de o adevărată generaţie de fani, ei urcă pe scenă utilizînd chitări cu forme neobişnuite, îmbrăcaţi ieftin, intoxicaţi cu filme "gore", hotărîţi să-şi "facă mîna" şi să-şi exacerbeze dorinţele obscure. Bine orientaţi, exploatează la maxim posibilităţile oferite infestînd o mare parte a planetei prin înregistrări demo, concerte thrash şi grindcore. Deşi un timp se menţin în atenţie numai prin producţii "de casă", reviste şi fanzine ce-şi acordau sprijinul dezinteresat, marea influenţă o au concertele care atrag atenţia companiilor de discuri.

• Părinţii acestui gen îţşnit din cenuşă sînt californienii Possessed iar pe albumul lor "Seven Churches" (1985) brutalitatea şi agresivitatea sînt neîntrecute, prelungind starea de sălbăticie primitivă de curînd adoptată de o minoritate blazată şi plictisită peste măsură de un metal sterp şi la unison. Inspiraţia este recunoscută de Sepultura, chiar dacă în epocă grupul stîrneşte comentariile ironice ale "criticilor muzicali". La începutul lui 1986 în Tampa concertează deja Death, Massacre, Ravage (actualul Atheist) şi Warcry (vechiul grup al lui Paul Speckmann). În Europa, Venom Stern lansează "Legions", iar Warfare al treilea LP "Mayhem Fuckin'Mayhem" şi au loc concerte regulate cu Destruction şi Sodom. Celtic Frost se orientează spre alte experimente dar nu înainte de a introduce cîteva pasaje antologice pe "In To The Pandemonium". Possessed ne readuce în America prin "Beyond The Gates", LP cu adevărat strălucitor, iar fanii death, încep să se diferenţieze de cei speed'n'thrash.

• 1987 poate fi considerat cel mai important an în istoria genului. Possesed lansează mini LP-ul capodoperă "Eyes Of Horror". Un mare număr de grupuri adoptă acest stil extrem, centralizîndu-se în trei puncte importante - Marea Britanie, Suedia şi Florida /SUA - bombardînd casele de discuri cu demo-uri geniale. Earache lansează în Anglia antologicul "Scum" debutul necunoscuţilor Napalm Death, iar Bathory sînt cunoscuţi pentru prima dată în Regatul Unit datorită unui set incluzînd primele trei albume realizate. Compilaţia "Raging Death" semnată de Godly Records preia piese ale unor trupe în plină afirmare, între care americanii Executioner cunoscuţi astăzi ca Obituary.

• Şi iată-ne ajunşi în 1988 cînd un tînăr chitarist din Florida se debarasează de fixaţiile satanice care-l dominaseră în primii ani pentru a conferi noului-născut un nume - simbol. Ajutat în întreprinderea sa de o întreagă reţea de fanzine underground care comentează favorabil casetele sale demo - urmînd deci acelaşi drum bătătorit cu puţin timp înainte de Metallica - Chuck Shuldiner după ce schimbă numele primului său grup din Mantas în Death şi semnează un contract de înregistrare - distribuire cu Combat Records, se asociază cu un tînăr inginer de sunet al studioului Morrisound din Tampa/Florida, pentru a semna actul de naştere al deathului modern prin albumul "Leprosy". Scott Burns, căci despre el este vorba, se improvizează producător, ignoră întregul alfabet al sonorizării, urmărind cu stricteţe indicaţiile lui Chuck. Acesta, la rîndul său, abandonează clişeele specifice temelor "gore-horror" care abundau pe primul LP "Scream Bloody Gore" (1987) şi se concentrează asupra vociferărilor înspăimîntătoare, deghizîndu-le în cîntece inteligente ce tratează foamea, drogul sau ascendenţa bisericii. Prin acest disc, Scott Burns şi studioul său îşi crează un statut glorios iar Death primeşte titlul de mare maestru al stilului care-i poartă numele. Referindu-se la influenţele primare, Chuck recunoaşte că "Venom este incontestabil unul din grupurile a cărui brutalitate ne-a influenţat cu siguranţă în acelaşi timp cu alte trupe ca Amvil sau Angel Witch. Dar, cred că datorită faptului că am împins limitele genului puţin mai departe, oamenii ne consideră fondatorii unui nou stil. E un calificativ pe care-l revendic cu mîndrie".

(va urma)

Gabi Gomboş

---

ie
ILLINOIS ENTERTAINER

Un album care s-a difuzat la Radio România Actualităţi înaintea posturilor din Chicago, New York, Los Angeles, Detroit ş.a. a ajuns la ascultătorii americani. Este PRIMA CRONICĂ despre rock-ul românesc în presa de peste Ocean. Dacă n-aţi înţeles textul, revenim cu o traducere.

East Meets West

(White)

***East Meets West* is an ambitious sampler of Romanian and American rock 'n' roll acts, compiled by White Records honcho David Pistrui, who also sings for the Chicago band Terminal White (and its offshoot Double D.). Pistrui is in a good position to know what's going on over in Eastern Europe, having established a branch of his independent label in Romania a few years back.**

It's hard to approach an album on which half the songs are sung in a foreign language without a bit of ethnocentrism, but the group Phoenix gets things off to an appropriately exotic start with a whirling dervish of a song called "Tamara." After a few careful listenings, the charm of Compact's delicate pop song "Unde Esti" becomes evident, as does the fun of Sully J. Michaels' quirky tribute to his guitar "Hollow Body Bonne."

Terminal White's "Garden," pulled from its impressive album *The Color- Line*, makes a compelling plea for ecological common sense with a hammering, industrial arrangement. Double D is also on hand with an off-beat lounge rendition of Billy Paul's "Me & Mrs. Jones." Operation D.O.P.E. provides an interesting change of pace with the irresistible hip-hop groove of "Chi Where Its At."

Fans of Terminal White's industrial dance music may wonder why Pistrui has included heavy metal cuts like BTHOM's "Word After Word," Holograf's "Mafia," and Iris' "Tu Doar Tu," all of which feature annoying operatic vocals a la Ronnie James Dio. Still, it's plain to see that this collection was meant to provide a total view of the Romanian music scene, which guarantees that some tracks are bound to displease somebody. Initially more informative than entertaining, *East Meets West* grows more enjoyable with each listening.

6 **–Terrence Flamm**

CRONICA DISCULUI

Erasure

"POP! - THE FIRST 20 HITS"

(Who Needs Love (Like That)/Heavenly Action / Oh L'amour / Sometimes / It Doesn't Have To Be / Victim Of Love / The Circus / Ship Of Fools / Chains Of Love / A Little Respect / Stop! / Drama! / You Surround Me / Blue Savannah / Star / Chorus / Love To Hate You / Am I Right? / Breath Of Life / Take A Chance On Me / Who Needs Love (Like That) Hamburg Mix

Vince Clarke este, poate, muzicianul cel mai reprezentativ pentru curentul tehno-pop. Membru fondator al cvartetului britanic Depeche Mode, pentru care scrie primele hituri: "Dreaming Of Me", "New Life" şi "Just Can't Get Enough", părăseşte însă grupul după albumul de debut "Speak And Spell" din 1981 şi se consacră altor proiecte: Yazoo (cu Alison Moyet), apoi The Assembly. De abia în 1985 îşi găseşte partenerul ideal în persoana lui Andy Bell, cei doi luîndu-şi numele Erasure. Vocea lui Bell şi folosirea cu măiestrie a sintetizatoarelor de către Clarke au făcut în scurt timp ca stilul grupului să devină inconfundabil.

După un start mai anevoios (primele 3 single-uri neclasîndu-se în Top 50 din Marea Britanie), în decembrie 1986 "Sometimes" ajunge pe locul 2, deschizînd seria succeselor care continuă şi astăzi. Amintesc doar cîteva: "A Little Respect" (locul 4) în '88, "Drama!" (4) în '89, "Blue Savannah" (3) în '90, "Chorus" (3) şi "Love To Hate You" (4) în '91. Cei doi se vor situa pe prima poziţie a topului de abia în vara lui '92 cu ABBA-esque, E.P. ce conţine 4 piese din repertoriul formaţiei suedeze. În noiembrie Erasure relansează primul lor single, "Who Needs Love (Like That)", prefaţînd această compilaţie, "Pop! - The First 20 Hits", care, deşi a apărut la sfîrşitul anului, s-a vîndut foarte bine, clasîndu-se pe locul 11 în topul albumelor pe 1992 din Marea Britanie (publicat şi în nr. 3/93 din "Pop Rock & Show").

Iată, aşadar, toate perlele cu marca Erasure grupate pe acelaşi disc. Părerea mea este că merită să-l procuraţi. Fiecare dintre voi va avea propriile favorite (personal aş vota pentru "Oh L'amour", "Ship Of Fools" şi "Star").

Mărturisesc că, înainte de 1991, ascultînd muzica grupului, mă gîndeam că Erasure vor cădea în capcana care fusese într-un fel fatală altui duet celebru (german), şi anume monotonia compoziţiilor, însă temerile mi s-au risipit odată cu apariţia albumului "Chorus", care a dovedit că resursele creative ale celor doi sînt departe de a fi epuizate.

Erasure vor avea şi în continuare un cuvînt greu de spus în muzica britanică (şi nu numai). Întrebarea care se pune este dacă merită mai multă atenţie şi la noi. Eu zic că da (8).

Dan Plocon

TOPURI DE TOT FELUL

NEW MUSICAL EXPRESS (6-13.02)

1. I Will Always Love You - **Whitney Houston**, 2. The Love I Lost - **West End feat. Sybil**, 3. No Limit - **2 Unlimited**, 4. Exterminate! - **Snap** feat. **Niki Harris**, 5. Ordinary World - **Duran Duran**, 6. How Can I Love You More - **M. People**, 7. Sweet Harmony - **The Beloved**, 8. We Are Family 93- **Sister Sledge**, 9. I'm Easy/Be Agressive - **Faith No More**, 10. Independence - **Lulu**... 16. Tragic Comic - **Extreme**... 19. Angel - **Jon Secada**, 20. All You Need Is Love - **Tom Jones**...22. Vienna - **Ultravox**... 26. I Lift My My Cup - **Gloworm**, 27. Falling - **Cathy Dennis**... 30. Sweet Thing - **Mick Jagger**... 34. I Wanna Stay With You - **Undercover**... 41. Confetti (Remix) - **Lemonhead**... 49. I Want You - **Sophie B. Hawkins**.

N.M.E. (L.P's)

1. **The Bodyguard** - Various, 2. Jam - **Little Angels**, 3. Live - The Way We Walk Volume II - The Longs - **Genesis**, 4. So Close - **Dina Caroll**, 5. Dusk - **The The**, 6. Automatic For The People - **R.E.M.**, 7. 3 Years, 5 Months And 2 Days In The Life Of... - **Arrested Development**, 8. Perverse - **Jesus Jones**, 9. Connected - **Stereo MC's**, 10. Boss Drum - **The Shamen**, 26. No Rezervations - **Apache Indian**... 38. Appolonia - **BM-Ex**.

INDIE 45 (după N.M.E.)

1. Feed The Tree - **Belly**, 2. If I Can't Change Your Mind - **Sugar**, 3. In The Days Of Ford Cortina - **Cornershop**, 4. Silver Surfing - **Scorpio Rising**, 5. Appolonia - **BM-Ex**, 6. The Drowners - **Suede**, 7. Kiss Curl For The Kild's Lib Guerillas - **Huggy Bear**, 8. Middle Of The Road - **Denim**, 9. The Question Is How Fast - **Superchunk**, 10. Second Son E.P. - **Pavement**.

HOT SINGLES (Billboard).

1. I Will Always... - **Whitney Houston**, 2. A Whole New World - **Peabo Bryson &Regina Bell**, 3. If I Ever Fall In Love - **Shai**, 4. Saving Forever For You - **Shanice**, 5. Ordinary World - **Duran Duran**, 6. In The Still Of The Nite - **Boyz II Men**, 7. Mr. Wendall - **Arrested Development**, 8. 7- **Prince And The N.P.G.**, 9. Rump Shaker - **Wreckx-N-Effect**, 10. I'm Every Woman - **Whitney Houston**, 11. Here We Go Again - **Portrait**, 12. Rhythm Is A Dancer - **Snap**, 13. When She Cries - **Restless Heart**, 14. Deeper And Deeper - **Madonna**, 15. Give It Up, Turn It Loose - **En Vogue**. (preluat după The Washington Times la 9.02.93)

CIRCUS (28 februarie 1993)

Decizia cititorilor

Best Artist Or Group. 1. Metallica, 2. Guns N' Roses, 3. Kiss, 4. Def Leppard, 5. Pearl Jam

Best New Artist Or Brand. 1. Pearl Jam, 2. Ugly Kid Joe, 3. Helmet, 4. Jackyl, 5. Nirvana.

Best Male Vocalist. 1. Axl Rose, 2. Eddie Vedder, 3. Sebastian Bach, 4. James Hetfield, 5. Joe Elliott.

Best Female Vocalist. 1. Lita Ford, 2. Suzi Gardner (L 7), 3. Sass Jordan, 4. Joan Jett, 5. Ann Wilson.

Best Album. 1. Metallica, 2. Countdown To Extinction - Megadeth, 3. Revenge - Kiss, 4. Ten - Pearl Jam, 5. Use Your Illusion I And II - Guns N'Roses.

Best Hard Alternative Band. 1. Pearl Jam, 2. Red Hot Chili Peppers, 3. Nirvana, 4. Soundgarden, 5. Alice In Chains.

Best Speed/ Thrash Band. 1. Megadeth, 2. Metallica, 3. Pantera, 4. Anthrax, 5. Slayer.

Alte categorii veţi găsi data viitoare.

SHOW MAGAZINE (Franţa). TOP ALBUMS ARTISTES

1. Michael Jackson, 2. Genesis, 3. Audin & Modena, 4. B.O.F. (Dirty Dancing), 5. Dire Straits, 6. Nirvana, 7. U2, 8. Stephen Eicher, 9. Guns N' Roses, 10. Prince.

(Este vorba de ierarhia anului 1992, realizată în baza totalizării prezenţelor unor L.P.-uri în topul celei mai serioase reviste din Franţa, ca organizatoare a MIDEM '93.

DER MUSIKMARKT (Germania, 1-15 februarie). L.P.

1. The Bodyquard - **Soundtrack**, 2. The Way We Walk - Vol.2 - **Genesis**, 3. 4 Gewinnt - **Die Fant, Vier**, 4. Keep The Faith - **Bon Jovi**, 5. Gold-Greatest Hits - **ABBA**, 6. The Way We Walk - Vol. 1 - **Genesis**, 7. Sister Act - **Soundtrack**, 8. Automatic For The People - **R.E.M.**, 9. Duophonic - **Charles & Eddie**, 10. Unplugged - **Eric Clapton**.

ROCK & FOLK (februarie)

1. In The Of Patchinko - **Mano Negra**, 2. Dirty - **Sonic Youth**, 3. Tostaky -**Noir Desir**, 4. Running In The Outer... - **Cry Babies**, 5. Copper Blue - **Sugar**, 6. Television - **Television**, 7. Automatic For The People - **R.E.M.**, 8. Soldier - **Calvin Russel**, 9. Trains, Boats & Planes - **The Frank And Walters**, 10. Jehovahkill - **Julian Cope**.

(Clasament al difuzării la posturile de radio specializate din Franţa).

ŞLAGĂR TOP ROCK '93

În ediţia radiofonică din 31 ianuarie 1993 au fost prezentate clasamentele anului 1992 la pop şi rock pe baza numeroaselor scrisori primite la redacţie (dintre care multe au avut înscrisă o singură melodie). Această situaţie avantaja net melodia respectivă, defavorizînd celelalte compoziţii. Aşa că am păstrat scrisorile, dar nu le-am luat în calcul. Mi s-a părut normal. Trebuie să punem capăt într-un fel jocului neloaial al unora.

Iată primele 5 locuri la ambele secţiuni.

POP. 1. Dalai Lama - **Adrian Enescu** (Angel Grigoriu) - Daniela Gyorfi

2. Te-am uitat - **Marius Ţeicu** (Dan V. Dumitriu) - Loredana Groza

Nu meritai - **Marius Ţeicu** (T. Popa Mazilu) - Angela Similea

3. Iubitul meu, povestea mea - **Marcel Dragomir** (S. Ştefănescu) - Carmen Mureşan

De ce nu crezi - **Mircea Drăgan** (D. Popescu Chiseleţ) - Daniel Iordăchioae

4. Catedrala sufletului tău - **Marina Nistor** (S. Ştefănescu) - Cristina Anania şi M. Nistor

5. Jucătorul de iubiri - **Şerban Georgescu** (G. Ţărnea) - Mădălina Manole

ROCK 1. Mafia - **Holograf**

Mă voi întoarce - **Compact**

2. Aşa singur - **Holograf**

3. Spune pe bune - **Holograf**

Nu trebuia să pleci - **Savoy**

4. Ei, şi? - **Roata**

5. Voi pluti - **Direcţia V**

Propuneri pentru clasamentele lunii ianuarie '93

POP Acelaşi tren, un singur vis - George Natsis (A. Grigoriu) - Adina Rus, Numai om - Constantin Dumitriu (Claudia Deleanu) - C. Dumitriu, Ca o ploaie de vară - Mihai Grigoriu (R. Iorgulescu) - Carmen Trandafir, Nu vreau, nu pot - Mihai Constantinescu (idem) - M. Constantinescu, Nevinovata fată - Virgil Popescu (A. Grigoriu) - Oana Sîrbu, Michael Jackson - Virgil Popescu (A. Grigoriu) - Oana Sîrbu, Priveşte o clipă înapoi - Gheorghe Gheorghiu (idem) - Gh. Gheorghiu, Nimeni nu ne mai desparte - Marian Nistor (Zaharia Stancu) - Cr. Anania şi M. Nistor, Mi-e dor să te văd - Eugen Mihăescu - Monica Anghel.

ROCK. Cameleonul - Conexiuni, Terapie de şoc - Secret, Coşmar - Eugen Mihăescu (instrumentală), Victoria - Timpuri Noi.

N.A. Mulţumiri cîştigătorilor pentru scurtele şi mult aşteptatele, declaraţii telefonice: Adrian Enescu, Dan Bittman, Leo Iorga, Vladi Cnejevici. De asemenea mulţumim celor care iubesc muzica românească şi cred în compoziţiile cu adevărat valoroase.

Reamintim că emisiunea se difuzează la Radio România Actualităţi în ultima duminică a fiecărei luni, tocmai pentru a include piesele lansate în respectiva lună.

Următoarea ediţie: 28 februarie.

Titus Andrei

AMĂNUNTE DE LA R.F.I. şi RADIO DELTA

Iată rezultatele exacte ale concursului "Les Decouvertes 92 de R.F.I. Rock a L'Est". **1. Garaz** (Cehoslovacia) - 9352 pct, **2. Iris** (România) - 9037 pct. **3. Milena** (Bulgaria) - 4 447 pct. **4. Moral Code** (Rusia) - 4 104 pct. **5. Houk** (Polonia) - 3 195 pct. S-au anulat 66 de voturi.

Cîştigătorii concursului Radio DELTA: Ghirculescu Gheorghe, Bucur Răzvan, Chivulescu Ion, Fulina Silvia, Ene Mihaela, Iosif George-Alex, Gavrilă Daniela, Vănete Adrian, Brătulescu Dobrin. Cei nouă au obţinut cîte un radio receptor Thomson. Pentru a le prelua sunt rugaţi să telefoneze la **6317389**, de luni pînă vineri, între orele **15-16**.

Alexandru Piţigoi

TOP 7 NONCONFORMIST

Cătălina Popa (Bîrlad) 1. Bohemian Rhapsody – **Queen, 2.** Too Much Love Will Kill You – **Brian May, 3.** Stairway To Heaven – **Led Zeppelin, 4.** Child In Time – **Deep Purple, 5.** I Want To Break Free – **Queen, 6.** Iris – **Iris, 7.** Afraid To Shoot Strangers – **Iron Maiden**.

Gabriela Drăghici (Mioveni, Argeş). 1. Lover Why? – **Century, 2.** Seasons In The Sun – **Terry Jacks, 3.** Streets Of London – **Ralph McTell, 4.** Feelings – **Albert Morris, 5.** Killing Me Softly With His Song – **Roberta Flack, 6.** Sweet September – **Tony Christie, 7.** Melancholy Man – **Moody Blues** (poate de acum încolo vei şti cum se scriu)

George Ioniţă (Titu, Dîmboviţa). 1. Farewell To Arms – **Emerson, Lake & Palmer, 2.** Hold On To My Heart – **W.A.S.P., 3.** You Make Me Feel – **Bonfire, 4.** Forever Free – **W.A.S.P., 5.** When The World Comes Down – **Magnum, 6.** Give It A Try – **Bonfire, 7.** Love Bites – **Def Leppard**.

Sebastian (Bucureşti). 1. 18 And Life – **Skid Row, 2.** Before The Dawn – **Judas Priest, 3.** Something In The Way – **Nirvana, 4.** Daddy, Brother, Lover, Little Boy – **Mr. Big, 5.** Guyana – **Manowar, 6.** Welcome To The Jungle – **Guns N'Roses, 7.** More Than Words – **Extreme**.

TOP 10 VIDEOCASETE (vînzări, după "Billboard")

1. Beauty And The Beast, 2. Sister Act, 3. Cindy Crawford/ Shape Your Body Workout, 4. Beethoven, 5. 101 Dalmatians, 6. Casablanca 50 th Anniversary Edition, 7. Batman Returns, 8. Playboy 1993 Video Playmate Calendar, 9. Playboy: Sexy Lingerie V, 10. The Rocky Horror Picture Show.

1. Whitney Houston – I Will Always Love You, **2. Bono** – (Can't Help) Falling In Love, **3. Peter Gabriel & Sinead O'Connor** – Blood Of Eden, **4. Elton John** – The Last Song, **5. Geff Harrison** – Give Me Hope, **6. Take That** – A Million Love Songs, **7. Michael Learns To Rock** – The Actor, **8. Lionel Richie** – Love, Oh Love, **9. Alannah Myles** – Sonny, Say You Will, **10. Michael Bolton** – Drift Away, **11. Asia** - Crime Of The Heart, **12. Gloria Estefan** – I See Your Smile, **13. Roxette** – Queen Of Rain, **14. Paul McCartney** – Big Boys Bickering, **15. David Hawks** – The Most Beautiful Of Your Heart.

Propuneri: 1. Lemonheads – My Drug Buddy, **2. Vegas** – She

TOP MATINAL – TOP 5 ediţia 5

1. Saigon Kick – All I Want, **2. Nazareth** – Tell Me That, **3. Genesis** – Jesus He Knows Me, **4. Edelweiss** – Starship Edelweiss, **5. Roger Glover** – Love Is All.

Propunere: Cat Stevens – Rubylove

TOP COCKTAIL:

1. ABBA - Our Last Summer, 2. WHITNEY HOUSTON - I Will Always Love You, 3. ROXETTE - So Far Away, 4. GUNS N'ROSES - Koma, 5. PETER GABRIEL - Only Us, 6. CYNDI LAUPTER - True Color, 7. Al YANKOVIC - Smells Like Nirvana, 8. TESLA - Love Song, 9. WHITE LION - Broken Heart, 10. IRON MAIDEN - Prisoner.

PROPUNERI TOP 50

POP. Plec- **Horia Moculescu** (E. Rotaru) - Corina Dogaru, Micul meu univers - **George Natsis** (R. Iorgulescu) - Carmen Trandafir, Te-aş numi iubire - **Gabriel Basarabescu** (E. Cîrstea) - Elena Cîrstea, Seară de seară - **Marius Ţeicu** (E. Rotaru) - Mioara Feraru, Singurătatea e tot ce mi-a rămas - **Gabi Axel** (idem) - Loredana Groza, Mama - **M. Constantinescu** (idem) - Anastasia Lazariuc, Eu nu renunţ la tine - **Cornel Fugaru** (M. Voiculescu-Fugaru) - Izabela Nedelea, Iubeşte-mă aşa cum te iubesc - **Dumitru Lupu** (V. Filip) - Ileana Şipoteanu, Dintr-un vis - **Lucian Blaga** (M. Topîrceanu) - Monica Anghel, Balerina - **Mihai Alexandru** (idem) - Nicoleta Alexandru.

ROCK. Rugăciune la sfîrşit de mileniu - **Roata**, Coşmarul - **Krypton**, Planeta ca o puşcărie - **Valeriu Sterian şi Compania de Sunet**, Terapie de şoc- **Secret**, Simple jucării - **Compact Cluj**, Întîlnire de gradul trei - **Octave**, Dragoste pe bani - **Commando**, Love Me Hate Me - Survolaj, Punishment Day - **Sin**, Tu - **Conexiuni**, Erată - **Cargo**.

Selecţie: Cătălin C.

POP & ROCK IN SHOW de noapte (VND)

A patra ediţie a echipei noastre a coincis cu cei doi ani pe care i-a împlinit emisiunea de la prima ei apariţie (1 februarie 1991). Mulţumesc tuturor celor care ne-au urat (fac acest lucru şi în numele **Lucicăi Popescu Moraru** avînd în vedere că în jur de 80 de nopţi de vineri le-am petrecut împreună). La emisiune a venit şi "Naşul" **Gabriel Cotabiţă** răspunzînd la o avalanşă de întrebări. Piesele re-re-orchestrate de pe albumul "Prisonier" au fost apreciate de toată lumea. **Cristian Minculescu** a revenit de la Cannes cu medalia de argint şi ambiţionat la rezultate mai bune. "IRIS V" urmează să apară în curînd. O foarte tînără compozitoare, **Gabriela Axel**, din Bistriţa ne-a oferit o melodie cu Loredana Groza. Colegii de la Timişoara ne-au pregătit mai multe surprize, dar din păcate circuitul a fost solicitat şi a trebuit să amînăm o parte duplexului pentru 19 februarie. Sper ca **Bogdan Puriş** să nu se fi supărat. Am încercat să luăm legătura şi cu Radio Top 91 din Suceava,

Gabriel Cotabiţă ne mai citeşte

dar n-am reuşit. Pe **Cătălin Crişan** l-am felicitat de ziua lui (25 de ani) în schimb pe Carmen Trandafir n-am mai găsit-o la numărul cunoscut (e drept că am întîrziat). Direcţia V au adus cîteva noi înregistrări din studioul Migas Real Compact dar programul fiind aglomerat, difuzarea lor n-a avut loc. Ne-a mai vizitat şi **Eugen Mihăescu** (într-un susţinut circuit promoţional al primului său disc solistic) şi ne-a urat "La Mulţi Ani" (cu o şampanie care s-a aşezat lîngă cea adusă de Cristi). A plecat spre Radio Contact unde urma să ofere ascultătorilor bucureşteni cîteva selecţiuni. Rimele nopţii n-au fost prea inspirate, aşa că stimulul a fost redus. Au răspuns de magnetofoane, casetofoane, microfoane **Camelia Cioclei** şi **Mariana Băjenaru**. La telefoane au activat **Orlanda Deladi** şi **Cătălin Caicea** (ajutaţi de **Gabi Axel**).

Ca o noutate (de mult cerută) s-a ilustrat muzical un serial din revistă, chiar de către autor, **Cristian Teodosiu** (King Crimson).

Grupul **Axial** a avut o primă înregistrare la P.R.S. de noapte.

L.P.-ul nopţii au fost "Harvest Moon" al lui **Neil Young**.

În final cea mai reuşită poezie primită telefonic.

Cînd noaptea cenuşie,/ Se lasă peste inimi/ Şi-n ochii trişti, nici lacrimi nu se întrezăresc./ A noastră misiune din nopţile de vineri/ Alungă iar coşmaruri ce-n suflet răscolesc./ De cînd fiorul tainic al muzicii divine/ Ne-aduce fericirea, azi se împlinesc 2 ani./ Acum în viaţa noastră/ Tristeţea nu mai vine./ Deci Andrei şi Lucica, vă spun azi La mulţi ani!

(Cleopatra David/ Tîrgovişte)

A.P.

LES VICTOIRES DE LA MUSIQUE

A 8-a ediţie a decernării premiilor muzicii franceze s-a desfăşurat luni seară (8 februarie) la Palatul Congreselor din Paris în faţa a peste 1600 de profesionişti şi 1900 de spectatori plătitori (100 de franci biletul). Ceremonia a fost

Veronique Sanson

preluată de France 2 şi vizionată şi la noi pe TV5. A fost o excelentă lecţie pentru cei care doresc să înveţe cum se conservă şi respectă valorile naţionale. Manifestarea a costat 6 milioane de franci (din care o parte a fost acoperită de Ministerul Culturii şi o serie de organizaţii profesionale ale artiştilor).

Iată lista cîştigătorilor care v-ar putea interesa. Solista anului: **Veronique Sanson** (învinsele ei fiind Vanessa Paradis şi Maurane). Solistul anului: **Alain Bashung** (candidaţi au fost Jacques Dutronc şi Michel Jonasz). Grupul anului: **Pow Wow** (i-au devansat pe Les Negresse Vertes). Revelaţiile anului au fost **Zazie** şi **Arthur H**. Melodia anului: Le chat - **Pow Wow**. Albumul: "Cache derriere" - **Laurent Voulzy**. Tot Alain Bashung a obţinut şi premiul pentru video-clip ("Osez Josephine"), iar canadianul **Robert Charlebois** la "musique du monde" (evident la lumea francofonă se referă). Muzica filmului "Amantul" a primit un Victoire, iar realizatorii

Alain Bashung

spectacolului de deschidere şi închidere ale Jocurilor Olimpice din 1992 - Albertville au fost şi ei recompensaţi (a fost singura decizie contestată de public). Au prezentat cu mare vervă şi mult umor Jean-Luc Delarue şi Nagui. Au cîntat nu numai premianţii ci şi cîţiva oaspeţi: **Sting, Gilbert Becaud, Michel Fugain.**

A.P.

de toate DE TOATE

● **Mick Jagger** a concertat pe 9 februarie la New York într-o sală mică. Apoi, împreună cu Keith Richards a intrat într-un studio pentru viitorul L.P. The Rolling Stones. ● La 25 februarie cîţiva artişti vor primi premiul **Lifetime Achievement** din partea **Fundaţiei de Rhythm &Blues**. Suma totală de 190.000 de dolari va fi împărţită între **James Brown, Solomon Burke, Wilson Pickett, Carla Thomas, Jimmy Witherspoon, Martha And The Vandellas.** ● **The Black Crowes** fac experiemnte într-un club din Los Angeles. Chris Robins, Steve Gorman şi Marc Ford au apărut folosind numele de Big Toe şi au abordat un repertoriu de blues, soul şi country fiind ajutaţi de alţi patru muzicieni. Jam - session-ul a durat două ore. ● Turneul de nouă luni s-a încheiat pe 2 februarie la Melbourne. **Guns N'Roses** ar urma să intre în studio la vară.

● Cea de-a 43-a ediţie a Festivalului de la **Sanremo** va demara la 23 februarie. Printre invitaţii siguri se număra **Sade** şi **Rod Stewart**. Iată lista celor 24 de solişti înscrişi la categoria "Campioni": Francesca Alotta, Biagio Antonacci, Loredana Berte/Mia Martini, Nino Boncore, Alessandro Canino De Andre, Tullio De Piscopo, Peppino Di Capri, Grazia Di Michele/Rossana Casale, Toni Esposito/Ladri di Biciclette, Pepino Gagliardi, Matia Bazar, Mietta e i Raggazzi di via Meda, Milva, Andrea Mingardi, Amedeo Minghi, Roberto Murolo, Enrico Ruggieri, Francesco Salvi, Schola Cantorum, Jo Sequillo, Paola Turci, Vandelli/Dik Dik/Camaleonti şi Renato Zero.

POP ROCK & SHOW
Editor: CURIERUL NAŢIONAL S.A.
Adresa redacţiei: Strada Ministerului 2-4, sector 1, Bucureşti, tel: 6150200/886; difuzare: 6153229/ fax: 3121300
Nr. 422 în catalogul publicaţiilor interne

Andrei Partoş – redactor şef
Orlanda Deladi – redactor
Victor Ciobanu – grafică
Marian Turtă – secretar de redacţie
Tehnoredactare computerizată: Gabriel Murgăşanu

Tiparul executat la PROGRESUL ROMÂNESC S.A. Calea Plevnei 114 Bucureşti
Cititorii din străinătate se pot abona prin RODIPET S.A. – PO-BOX3337; Telex: 11995 sau 11034; Telefax: 90185673 Bucureşti, Piaţa Presei Libere nr. 1